

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR IKEA DOLABINDA MAHSUR KALAN HİNT FAKİRİ'NİN
OLAĞANÜSTÜ YOLCULUĞU ROMANININ YAZARINDAN

*Romain
Puértolas*

Eyfel
Kulesi Kadar
Kocaman
Bir Bulutu Yutan
Küçük Kız

Çeviri: EBRU ERBAŞ

♥ **can**
roman

ROMAIN PUÉRTOLAS

EYFEL KULESİ KADAR
KOCAMAN BİR BULUTU
YUTAN KÜÇÜK KIZ

La Petite fille qui avait avalé un nuage grand comme la Tour Eiffel, Romain Puértolas

© 2015, Le Dilettante

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz

1. basım: Ağustos 2016, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 7 000 adet yapılmıştır.

Editör: Ayça Sezen

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3280-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

ROMAIN PUÉRTOLAS

EYFEL KULESİ KADAR
KOCAMAN BİR BULUTU
YUTAN KÜÇÜK KIZ

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Ebru Erbaş

♥can

Romain Puértolas'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Bir IKEA Dolabında Mahsur Kalan Hint Fakiri'nin Olağanüstü Yolculuğu, 2014

ROMAIN PUÉRTOLAS, Fransız ve İspanyol asıllı yazar 1975'te Montpellier'de doğdu. İspanyol dili ve edebiyatı, Fransız dili ve edebiyatı ve İngiliz dili edebiyatı alanlarında öğrenim gördü. İspanyolca, Katalanca, İngilizce ve Rusça bilen yazar, DJ'lik, yabancı dil öğretmenliği, çevirmenlik ve hosteslik gibi birçok iş yaptı. *Bir IKEA Dolabında Mahsur Kalan Hint Fakiri'nin Olağanüstü Yolculuğu* (2013) adlı romanıyla büyük bir başarı kazanan genç yazar artık sadece yazıyor.

EBRU ERBAŞ, İstanbul'da doğdu. Notre Dame de Sion Fransız Lisesi'nde ve Marmara Üniversitesi Fransızca Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'nde okudu. Yayınevleri, süreli yayınlar için çevirmenlik ve editörlük işlerinin yanı sıra, ticari, siyasi, diplomatik metinler, haber, makale, senaryo gibi çeşitli yazı işleri üretiyor. Çeviri eserlerinin yanı sıra *Kartal Belediye Plajı* ve *Mandalina Bahçeleri* isimli çocuk kitabı yayımlandı.

Evrendeki tek sabit noktama,
Patricia'ya.

“Bu hikâye tamamen gerçek,
zira onu baştan sona ben uydurdum.”
Boris Vian

“Yürek, biraz da büyük bir zarf gibidir.”
Tebliğat Noktagil

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir Kadın Postacı ve Onun
Mayonez ve Hayat Hakkında
Gayet Tuhaf Görüşleri

Yaşlı berberin salonuna girmemle adamın ilk sözü, sert ve keskin bir buyruk oldu, tam bir Nazi subayına yakışır tarzda. Ya da tam bir yaşlı berbere...

“Otur!”

İtaatkârca denileni yaptım; o bunu makasıyla yaptırmadan.

Sonra da salonundan nasıl bir kesimle ayrılmak istediğimi ya da tam da nasıl bir kesimle ayrılmak istemediğimi öğrenmekle hiç zaman kaybetmeden çevremde raksına başladı. Daha önce, hiç bir melezin isyankâr afrosuyla uğraşması gerekmiş miydi en azından? Hayal kırıklığına uğramayacaktı.

“Size inanılmaz bir hikâye anlatayım, ister misiniz?” diye sordum, ortamı ısıtmak ve bir dostluk rüzgârı estirmek adına.

“Siz anlatın, başınızı oynatmayı kesin, yeter. Yoksa kulağınızı keseceğim sonunda.”

Bu “siz anlatın”ı büyük bir adım, insan kardeşlerimiz arasında diyaloga, toplumsal barışa ve uyuma yönelik bir çağrı olarak değerlendirirken bir yandan da yine bu kardeşlik anlaşması hatırına, işitme organımın kesilmesi tehdidini olabildiğince hızla zihnimden uzaklaştırmaya gayret ediyordum.

“Öyleyse buyurun; günün birinde bir kadın, aslında çok da hoş bir kadın olan postacı, çalıştığım kontrol kulesine çıkageldi ve şöyle dedi: ‘Bay Zamazingo (adım bu) bana uçuş izni vermeniz gerekiyor. Talebimin size garip gelebileceğinin farkındayım ama böyle. Fazla kurcalamayın. Tüm bunlar başlayalı beri ben de kendimi sorgulamayı kestim. Bana sadece havaalanınızdan kalkış izni verin, rica ederim.’ İsteğini tek başına o kadar da garip bulmamıştım aslında. Civardaki havacılık okullarınca hüsrana uğratılmış ve kendi hesaplarına uçuş saatleri almayı sürdürmek isteyen kişilerin arada bir beni ziyaret ettiği olurdu. Buna karşılık beni asıl şaşırtan, bana daha önce hiç havacılık tutkusundan bahsetmemiş oluşuydu. Doğru; ne uzun uzadıya laflama hatta ne de karşılaşma imkânımız olmuştu (vardiyalarım gece, gündüz dönüşümlü) ama yine de... Genellikle sarı, külüstür posta arabasına atlayıp postalarımı evime ulaştırmakla yetinirdi. Hiç işyerime beni görmeye geldiği olmamıştı. Yazıktı aslında, zira gerçek bir bombaydı bu kız. “Normal bir zamanda sizi böyle bir talep için uçuş planlama ofisine yönlendirirdim hanımefendi. Ama sorun şu ki, şu kahrolası kül bulutu yüzünden bugün hava trafiği altüst olmuş durumda ve özel uçuşlar dikkate alınamayacaktır. Üzgünüm.” Yüzünün asıldığını görünce (çok güzel asılan bir yüzü vardı ve gönlümü de askıya almıştı) durumuyla ilgileniyormuş gibi yaptım: ‘Ne kullanıyorsunuz? Cessna? Piper?’ Bir hayli tereddüt etti. Sıkıldığı, sorunun onu rahatsız ettiği çok belliydi. ‘Tam da bu sebeple benimki garip bir talep. Ben uçak kullanmıyorum. Kendim uçuyorum.’ ‘Anlamıştım, evet, öğretmensiz uçuyorsunuz.’ ‘Hayır, hayır, kendi başıma yani demek istediğim, şöyle bir şey.’ Kollarını başının üzerine kaldırdı ve bir balerin edasıyla kendi çevresinde bir tur attı. Ha, bir de kadının üzerinde bikini olduğunu söylemiş miydim?”

“Bu küçük ayrıntıyı atlamıştınız,” diye cevap verdi, kendini afromla boğuşmaya kaptırmış olan berber. “Zaten hava kontrol memurlarının hayatlarını yaşadığını düşünürdüm ama bu sizinki tam sefahat!”

Moruğun hakkı vardı. Orly’de hava kontrol memurluğu yapan birinin pek de yakınacak durumu yoktu. Bu, bizim zaman zaman küçük grev sürprizleri yapmamıza engel olmasa da. Sadece insanlar bayram tatilleri sırasında bizleri unutmasın, diye tabii ki.

“Neyse, çiçekli bir bikini giymişti yani,” diye devam ettim. “Çok güzel bir kadın. ‘Trafik düzeninizi bozmak istemem, sayın kontrol memuru, sadece beni de fazladan bir uçak olarak kabul etmenizi istiyorum. Kül bulutundan etkilenecek kadar yüksekte uçmam. Havaalanı vergilerini ödemem gerekiyorsa da hiç sorun değil, buyurun.’ Neresinden çıkardığını bilemediğim elli euroluk bir banknotu uzattı. Şu postacıların omuzlarına astıkları koca deri çantalarından birinden değil her halükârda çünkü öyle bir şey taşımıyordu. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Hikâyesinden hiçbir şey anlamamıştım ama onun çok kararlı bir havası vardı. Bu kadın gerçekten uçabildiğini mi söylüyordu bana? Superman ya da Mary Poppins gibi mi yani? Bir an için, postacımanın yani kadın postacımanın kafayı üşüttüğünü düşündüm.”

“Yani özetlemem gerekirse sizin postacınız yani kadın postacınız günlerden bir gün, en yakın plaj yüzlerce kilometre uzakta olduğu halde mayosuyla kontrol kulelerine baskın yapıyor ve bir tavuk gibi kollarını çırparak havaalanınızdan uçuşa geçmek için sizden izin istiyor.”

“Evet, bu gayet iyi bir özet oldu.”

“Hele ki benimkinin sadece fatura getirdiğini düşünürsek...” diye iç geçirdi adam, tarağını tekrar benim kuş yuvasına daldırmadan önce önlüğüyle kurularken.

Diğer elinde makası, bir köpeğin parkeyi tırmalayan

patileri ya da çemberin içinde dönenip duran hamsterin tınakları gibi şaklayıp duruyordu.

Anlatmakta olduğum hikâyenin bir kelimesine bile inanmadığı her halinden belliydi. Bunun için kendisine kızmak yersiz olurdu.

“Peki, ne yaptınız?” diye sordu, herhalde baş döndürücü hayal gücümün nerelere varabileceğini görmek için.

“Siz benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?”

“Bilmem ki, ben havacılık işinde çalışmıyorum. Üstelik berber salonuma güzel kadınların yarı çıplak halde park etmesine de alışkın değilim.”

“Şaşakalmıştım,” diye sözümü sürdürdüm homurdanıp duran moruğun esprilerine aldırış etmeden.

“Bir havayolu kontrolörünü hiçbir şey şaşkına çeviremez sanırdım!” diye kinayeli bir havayla söze atıldı. “Size bunun için para ödemiyorlar mı?”

“Bu biraz abartılı bir yaklaşım olur. Biz de makine değiliz neticede! Uzun lafın kısası, porselen bebek gözleriyle bana baktı ve şöyle dedi: ‘Adım Tebligat. Tebligat Noktagil.’ Sonra da sözlerinin bende küçük bir etki uyandırmasını bekledi. Sanki son kozunu oynuyor gibiydi. Sanırım adını, onu sıradan bir posta memuresi olarak görmekten vazgeçmem için söylemişti. Şakulüm öyle kaymıştı ki, bir an için onun şey olduğunu... Hani bilirsiniz ya, küçük bir macera yaşadığım ama hatırlayamadığım bir kız olduğunu bile düşündüm. Küçük bir gençlik zaferi... Ama başında kasketi, sırtında küçük, lacivert, demode hırkası olmasa da bu bomba gibi kızın benim postacım olduğuna şüphe yoktu.”

Berber birkaç saniyedir tarağını ve makasını kıvrıcık saçlarımdan çekmiş, havada tutuyordu.

“Tebligat Noktagil mi dediniz? Şu meşhur Tebligat Noktagil mi!” diye haykırdı, elindeki aletleri sanki bir anda takati kesilmiş gibi önümdeki cam rafa bırakarak.

Bu sohbeta girdiğimizden yani benim bu monoloğa girişmemden beri ilk kez herhangi bir ilgi belirtisi gösteriyordu. "O, tüm gazetelerin kendisinden bahsettiği kadını mı diyorsunuz? Şu uçan kadın mı?"

"Ta kendisi," diye yanıtladım onu tanımasına şaşırarak, "ama tabii ki, o sırada benim için henüz sadece postacımdı. Sarı posta arabalı seksi bomba."

Esnaf yanımdaki boş koltuğa çöktü. Sanki omuzlarına bir uzay istasyonu binmişti.

"O gün bende çok acı hatıraları canlandırıyor," dedi bakışları berber salonunun siyah beyaz döşeme karoları arasında bir yerlere dalıp giderken. "Ağabeyimi bir uçak kazasında kaybettim. Tam da şu meşhur Tebligat Noktagil'in bu şaşırtıcı olayla adını duyurduğu gün. Paul, ağabeyim. Birkaç günlük, güneşli bir tatil için yola çıkmıştı. Kısa bir tatil... Asla bu kadar uzayacağını düşünmediği, kısa bir tatil. Sonu gelmez bir tatil... Yüz altmış iki yolcu. Hiçbiri sağ kurtulamadı. Tanrı'nın da herkes gibi uçağa bindiğini sanırdım. O gün *check-in*'e geç kalmış olmalı."

Adam tekrar başını kaldırdı. Gözlerinde yeniden bir umut ışığı belirdi.

"Neyse, daha keyifli şeylerden bahsedelim. Söylesenize, şu kadın gerçekten uçuyor muydu? Yani demek istediğim, siz Tebligat Noktagil'in uçuşunu gördünüz mü? Ben basından okudum ama gazeteler öyle saçma sapan hikâyeler anlatıyor ki. Gerçeği bilmek isterdim, sadece gerçeği."

"Medya orada değildi. Olaya sonradan vâkıf oldular ve her şeyi en çılgın dedikodularla şişirerek allayıp pulladılar. Hatta Tebligat'ın sarı Renault'suyla Fas'a kadar uçuşunu ve bir buluta tosladığını bile okudum! Gerçi, bu gerçekten çok da uzak sayılmazdı ama tam olarak olanı da yansıtmıyordu. O gün Orly'de neler olduğu hakkında gerçeği ben anlatacağım size. Ve inanın bana,

bu buzdağının görünen kısmı bile değildi. Postacımanın bu noktaya nasıl geldiği ve sonrasında olup bitenler belki daha da etkileyici ve tüm bunlar benim küçük, akılcı zihnimde pek çok şeyin sorgulanmasına yol açtı. Bunları dinlemek ilginizi çeker miydi?"

Berber eliyle boş salonu taradı.

"Gördüğünüz gibi izdiham var," dedi kinayeyle, "ama olsun, küçük bir mola verebilirim tabii ki. Haydi, müşterilerimin her topuzlarını kabartmaya gelişlerinde bana anlatmak üzere ayırdıkları sonu gelmez evlilik ya da vaf-tiz hikâyelerinin yanında bir değişiklik olacak bu benim için!" diye ekledi yaşlı adam her şeyi bilmek arzusuyla tuttuğu halde mahsustan ilgisiz bir tavır takınarak.

O her şeyi bilmek arzusuyla tutuşuyordu, ben de her şeyi anlatmak...

Tebliğat yürümeyi öğrendiği gün, bununla sınırlı kalmayacağını kavrayıverdi. Tutkularının bu performansın çok ötesinde olduğunu, zira bunun da bal gibi bir performans olmakla birlikte, uzun bir serinin başlangıcından ibaret olduğunu. Koşmak, zıplamak, yüzmek. İnsan bedeni denen bu fantastik makine, hayatta hem gerçek hem de mecazi anlamda ilerlemesini sağlayan şaşırtıcı fiziksel yeteneklere sahipti.

Henüz yedi aylık ve altmış sekiz buçuk santim boyunda olmasına rağmen, dünyayı kendi gözleriyle –daha doğrusu kendi ayaklarıyla– keşfetmeye yönelik yakıcı bir arzu içini kemirmeye başlamıştı bile. Her ikisi de Fransa'nın en muteber çocuk hastanesinde doktorluk yapan anne ve babası neye uğradıklarını şaşırmıştı. Mesleklerini icra ettikleri uzun yıllar boyunca hiç böyle bir vakayla karşılaşmamışlardı. Ama şimdi bunu onlara kendi çocukları sergiliyor ve küp bloklarından yapılmış kuleyi deviren birkaç aylık bir bebeğin tüm enerjisiyle, yürüme eğitimi hakkındaki tüm güzide teorilerini yerle bir ediyordu. Biricik kızları ilk adımlarını nasıl bu kadar erken atabilirdi? Nasıl olur da bacaklarının iskeleti, bu kat kat boğumlarla dolu, gülümseyen küçük Buda bedenini taşıyabilirdi? Acaba bunun, sağ ayağındaki altıncı parmakla

herhangi bir ilgisi olabilir miydi? Nadia ve Jean-Claude'un ne o sırada ne de daha sonra yanıtını bulabildiği bir sürü soru. Bu açıklaması olmayan bir şeydi ve eninde sonunda durumu kabullendiler. Olay ânında annesi onu stetoskopla dinlemişti. Hatta babası beyin filmini bile çekmişti. Ama hiçbir şeyi yoktu. Her şey normal gözüküyordu. Durum buydu, o kadar. Küçük Tebligat'ları yedi aylık yürümüştü. Nokta. Tebligat, tez canlı bir küçük kızdı.

Tabii ki bu garip dönem boyunca hissetmiş olabileceklerinin tümü, otuz beş yıl sonra, o yaz günü kızları uçmayı öğrenmeyi kafasına koyduğunda onları bir tsunami gibi istila edecek duygu selinin yanında develede kulak kalırdı.

Mevki: Orly Havaalanı (Fransa)
Kalpmetre®: 2.105 kilometre

Dolayısıyla bu inanılmaz macera başladığında Tebligat'ın otuz beş yaş, yedi aylık olduğunu anlamış olmalısınız. Sağ ayağı altı parmakla, cismi de Amerika Birleşik Devletleri kökenli olmayan biri için pek yaygın sayılmayacak bir isimle donatılmış olsa da Paris'in güneyinde, olabilecek en sıradan mahallelerden birinde yaşayan ve olabilecek en sıradan mesleklerden birini icra eden, olabilecek en sıradan kadınlardan biriydi o.

Postacıydı.

Fransız Akademisi¹ kadın *postacı* tabirine yıllar önce onay vermiş olsa da mesleği açısından bakıldığında yine de ismiyle müsemma sayılabilecek Tebligat, *postacı* demeyi tercih ediyordu. Bu konuda uyarılmaya da alışmıştı. İsmi böyle bir dişil formunun üretilmiş olması iyi bir şeydi ona göre ve bazılarının bu birkaç hecelik ilavede feminizm davasını savunmakla geçmiş koca bir ömrün amacına ulaştığını görmeleri onu da mutlu ediyordu.

1. Académie Française: Fransızca konusunda tek yetkili sayılan Fransız dil kurumu. (Ç.N.)

ama bu hiç de onun tarzı değildi. O kadar. Çünkü *postacılar* beş yüz yıldır vardılar, kadın *postacı* sözü ise ancak otuz yıldır. Ve halen bugün bile insanların kulağını tırmalıyordu (bazen *banka memuresiyle* karıştırdıkları da oluyordu, tabii *posta havalesiyle* karıştırmazlarsa). Dolaşısıyla *postacı* diyerek uzun açıklamalardan, laftan ve zamandan tasarruf ediyordu, ki bu da onun gibi yedi aylıkken yürümeye başlamış, aceleci bir kadın için hiç de yabana atılacak şey değildi.

İşte bu sebeple o sabah, Orly Havaalanı gümrüğünün polis bankoları önünde dikilmiş Marakeş yolculuğu için küçük bilgi formunu doldururken, meslek hanesine gayriihtiyari *postacı* yazdı.

Bu yanıt, belgeyi gözden geçiren nemrut memurenin zevkine pek uygun değil gibiydi. Ucuz makyaja bulanmış suratından bu ânında okunabiliyordu; kadınlık durumunu hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan türden bir kadındı o, hele ki kendi durumlarını unutmuş gibi gözüken kadınlara. Ama öte yandan bir jandarma gibi de bıyıklı olan bu polis memuresi o sabah dudağının üstünü tıraş etmeyi ihmal etmişti ve kadınlık durumu ağır bir darbe almıştı.

“*Postacı* yazmışsınız.”

“Evet, işim bu.”

“Artık *kadın postacı* denebiliyor.”

“İyi.”

“Bir kadın olarak *postacı* yazmak şüpheli bir durum, ondan söylüyorum. Doldurduğunuz formu okuyan karşısında erkek görmeyi bekliyor, halbuki insan size bakınca bir kadın görüyor. Kafa karıştırıcı bu. Bizim polislikte de kafa karıştıran şeyler pek sevilmez, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Sizin için söylüyorum. Ben uçağa binmenize izin vereceğim ama *kadın postacı* yerine *postacı* yazdınız diye Fas girişinde kontrole takılmanızı istemem. Bu çok aptalca olur. Onlar değişiktir, biliyorsu-

nuz. Cinsiyet eşitliği pek dert değil orada. Onların meselesi daha ziyade küllüklerin üzerine gravür yapmak... ya da deri puflar.”

Çünkü bir kadın olarak dudaklarının üzerinde uzun tüyler bulunması kafa karıştırıcı değil herhalde! diye düşündü Tebligat. İnanılmaz! Bu kıllı, ona cinsiyet dersi vermeye hak görüyordu kendinde. Acaba polislerin bıyık bırakması otuzlu yıllardaki gibi tekrar zorunlu mu olmuştu? Yoksa bu memur sadece 2014 Eurovision şampiyonunun başlattığı modaya mı uymak istemişti?

“Evet, bu aptalca olur,” diye tekrarlamakla yetindi, formunu soğuk bir hareketle geri alıp anlaşmazlık konusunu tükenmez kalemlerle düzeltirken.

Meseleyi büyütmemek daha doğru olurdu. Hatayı düzelttikten sonra formu tekrar üniformalı Conchita Wurst’e uzattı.

“Şimdi daha iyi. Postadaki bir mektup gibi geçivereceksiniz kontrolden,” diye espri yaptı polis memuresi, “gerçi lafı neden uzattığımızı da bilemiyorum zira oraya varabileceğinizden bile emin değilim.”

“Yani?”

“Kül bulutları yüzünden uçuşlar birer birer iptal oluyor.”

“Kül bulutları mı?”

“Haberiniz yok mu? İzlanda’da bir volkan faaliyete geçmiş. Bir kerecik de İzlanda’nın adı geçsin diye... volkanlarıyla içimize sıçmaları mı gerekiyordu!”

Kadın bunları söylerken formun üzerine, bıyığını bir an için titreten, şiddetli bir mühür darbesi indirdi ve sonra onu yolcuya uzattı (bıyığını değil, formu).

“En son ne zaman uyanmıştı şu volkan, biliyor musunuz?” diye sohbeti sürdürdü, tepesi atmış polis memuresi.

“Bilmiyorum. Elli yıl mı?” diye tahminde bulundu Tebligat.

"Daha çok."

"Yetmiş?"

"Daha."

"Yüz mü?" diye haykırdı kadın postacı, *Juste Prix*¹ vitrinindeki tutarı tahmin etmesi gerekiyormuş hissine kapılarak.

Memure, muhatabının gerçeklikten çok kopuk olduğunu belirtmek ister gibi sinirle, hafifçe güldü.

"MÖ 9500 yılında!" dedi, daha fazla acı çekmemesi için, "Haberlerde söylediler. Hiç aklınız alıyor mu? Neden sonra böyle bir anda uyanıveriyor. Yo, bu gerçekten de bizi çileden çıkarmak için, bak söylüyorum! Hatta adı bile, sanki bizi çileden çıkarmak için icat edilmiş. Theistareykjarbunga. Milletin dili dönüyormuş, dönmüyormuş, umurlarında değil bu İzlandalıların, sizce de öyle değil mi?"

"Bu Tatakabunga İzlanda'da mı?"

"Evet. Sizce de İzlandacayı abartmamış mı?"

"İtiraf etmeliyim ki daha çok Afrika dilini andırıyor."

"Bunu ben de düşündüm. Ama Afrikanca olsun ya da olmasın, umarım sizin şansınız yaver gider de bu 'zıtırıbunga' yola çıkmanıza engel olmaz."

"Sabaha Marakeş'te olmam şart."

Kadın postacı bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu ekleyecek oldu ama kendini tuttu. Polis memuresi bu durumdan şüphelenirdi kesinlikle.

1. (Fr.) Ürünlerin fiyatlarını tahmin etmeye dayanan, Fransa'da popüler bir TV yarışması. (Ç.N.)

Paulo Coelho'nun *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* diye bir romanı vardır. Tebligat da Orly Havaalanı'nın güney terminalinin kıyısında pembe Samsonite'inin üzerine oturdu ve ağladı.

Kolunda çantası yerine içi çöp dolu bir Carrefour poşeti taşıdığını fark edince daha da ağladı. Poşet sanki ona insanın sabahın 04.45'inde uykusundan sağ salim uyanamayacağını haykırıyordu. Ulağımız kutusundan fırlayan yaylı bir oyuncak gibi hızla yerinden kalktı ve yüzünde iğrenmeyi belirtir bir somurtuşla, sanki bir bomba taşıyormuş gibi karşısına çıkan ilk "ulusal güvenlik modeli" şeffaf çöp kutusunda poşetten kurtuldu. Nasıl olmuş da hiç farkına varmadan *bununla* buraya kadar gelebilmişti? Yorgunluğu, olağandışı kokuyu tamamen bastırmıştı. Yorgunluk bize ne acayip işler yaptırıyor, diye düşündü, el çantasını evde bırakmış olma düşüncesiyle paniğe kapılarak. Diğer koluna asılı olduğunu görünce rahatladı. Çöpleri dışarı çıkardığımız yetmiyor, birlikte yolculuğa da çıkarıyoruz artık.

Tebligat, *Pembe Samsonite Üzerinde Rodin'in Düşünen Adamı* pozuna geri döndü.

Bıyıklı polis memuresi haklıydı. Faaliyete geçmiş İzlandalı bir volkanın dün püskürttüğü kahrolası kül bulu-

tu nedeniyle uçuşların yarısı iptal edilmişti. Nikotin bağımlılığıyla mücadele çağında bir bu eksikti! Ve durum hiç de çözülecekmiş gibi değildi. Birkaç saate, havaalanı tamamen bile kapatılabilirdi. Böylece, Tebligat'ın tüm umutları da duman olurdu; kötü bir söz oyunu değil, kelimenin tam manasıyla.

Bir bulut nasıl bu kadar korkunç olabilirdi ki?

Nasıl olur da büyücek bir pamuk topağı, şişko bir toz yumağı bu denli karmaşık makinelere zarar verebilirdi? Birkaç yıl önce Avrupa semalarını kat eden, yolu üzerindeki birkaç çocuğu piyano dehasına (üç elli) ya da kastanyet virtüözüne (dört hayalı) dönüştüren ve nihayet Fransa sınırına vardığında sanki bir mucize eseri duruveren Çernobil'in radyoaktif bulutu kadar tehlikeli olduğu söyleniyordu bunun da. O bulut da vizesi olmadığı için geçememişti belki sınırdan?

Havaalanındaki ekranlardan yayınlanan televizyon haberlerinin sunucuları, uçakların eğer bu kül yığınının geçme talihsizliğine uğrarlarsa çarpışabileceklerini hatta bir Larry Flynt¹ şovundaki külot kadar hızla radarlardan silinebileceklerini belirtiyorlardı. Bermuda Şeytan Üçgeni takıntısı hortluyordu. Bu koca heyulalar minicik duman partikülleri tarafından mı yok edilecek. Çok saçma. Davud Câlût'a karşı. Küller makineyi tıkar ve motorlar istop edermiş. En kötü durumda her şey infilak edermiş. Tüm bunları daha insani ve faniler topluluğunca daha anlaşılabilir bir ölçeğe indirgemek için, haberciler bu etkileri televizyon izleyicilerinin iyi bildiği ev içi felaketlerle karşılaştırıyordu: Yepyeni Nespresso'nun arızalı filtresi ya da mikrodalgada unutulmuş kayınvalidenin gümüş çatalı. Bom! Kahve yok, mikrodalga yok, uçak yok!

1. Pornografik içerik üreten ABD'li bir yayıncı. En tanınan yayını *Hustler* dergisidir. (Ç.N.)

Bununla birlikte bazılarına göre en büyük, diğerlerine göreyse "bağzı" danışmanlık şirketlerine mensup az sayıda "uzman", hava taşıtlarının böyle bir buluttan çekinmesine hiç gerek olmadığını belirtiyordu. Her zamanki gibi tehlikenin abartıldığını. Ama havayolu şirketleri aziz nişanıyla takdis edilmek uğruna cihazlarını ve yolcularının güvenliğini riske atmaya hazır değildi. Nakit akışlarının selameti söz konusuydu. Eğer vasati yüz kırk dokuz milyon euroluk oyuncaklarını bir okulun penceresinden fırlatılan alelade kâğıt uçaklar gibi harca-yacaklarsa, yıllarca yemek servislerindeki yerfıstığı ve zeytin adedinden tasarruf zahmetine niye katlanmışlardı. Lütfen, biraz mantıklı olalım.

Velhasıl, kimsenin şeytanla aşık atmaya niyeti olmadığından kimsenin kılı kıpırdamıyordu. Sivil havacılık kurumunun o günkü mottosu bir banka soyguncusunun buyruğunu andırıyordu: "Herkes yere!" Rötalar üst üste birikiyordu. Yer personeli iptalleri duyurmakta pek cesur davranmıyordu. Bu pis işi gidiş bilgi panolarına bırakmışlardı. Kimse bir bilgisayarın gırtlığını sıkmaya çalışmazdı en azından. Dolayısıyla uçuşlar, sanki David Copperfield' in -fakir değil, zengin olanın- kötü bir sihirbazlık numarasındaymış gibi anbean, teker teker yok oluyordu.

Beklemekten başka yapabilecek hiçbir şey yoktu.

Ama Tebligat daha fazla bekleyemezdi.

Geçen her saniye Zehra'nın ömründen gidiyordu. Zira, hastalık dev adımlarla ilerliyordu ve oradaki hastane de bununla başa çıkabilecek teknik donanımdan yoksundu. Dolayısıyla, küçük kızın kurtuluşu ancak kendi demirden iradesine ve annesinin gelip artık kendisini bulması umuduna bağlıydı.

Tebligat az önce imzalanmış olan mavi formunu parmakları arasında döndürdü. Açıl susam. Bu çocuğu Fran-sa'ya getirmek için aylar süren, sonu gelmez işlemlerin

son halkası. Ve bürokrasinin ezici çarklarından sonra işte şimdi de elementler önünü tıkıyordu. Neden herkes onun külüstür sarı posta arabasının tekerine çomak sokmaktan marazi bir zevk alıyordu ki? Geçen her saniye, onu yine kızından kopardıkları bir ömrün saniyeleri oluyordu. Bu büyük haksızlıktı. Hüngür hüngür ağlatacak bir haksızlık. Camı çerçeveyi kırdıracak bir haksızlık.

Genç kadın sakinleşmek için elini çantasına daldırdı ve oradan küçük boyutlu bir MP3 çalar çıkardı. Hükümetin paketlerin üzerine hasta akciğer ve karaciğer fotoğrafları koymaya karar verdiği gün, sigara paketlerini bu küçük cihazla takas etmişti. Ne de olsa müzik sağlığa daha faydalıydı ve işi henüz *walkman*'lerin üzerine sağır insan resimleri yapıştırmaya kadar vardırmamışlardı! Titrek ellerle kulaklıkları kulağına yerleştirdi ve sanki ensesini berberinin lavabosuna yaslıyormuş da, o da bir anda beliriverip kendisine şahane bir saç dibi masajı bahşedecekmiş gibi, başını arkaya atarken *Play* tuşuna bastı.

Böylece, U2'nun şarkısı havaalanına gelişi sırasında bıraktığı yerden devam ederken ("in a little while, in a little while, I'll be theeeere") Tebligat, Zehra'nın yüzünün ve gülümsemesinin terminalin büyük camekânına yansıdığını gördü. Evet, Bono'nun şarkısında dediği gibi kısa süre sonra orada olacaktı. Orada, onun yanında. Me-selelere biraz da izafiyet penceresinden bakmak lazımdı; küçük Faslı bugüne kadar dayandıysa bu zaten mucize kabilindendi. Kendisine ancak üç yıl ömür biçilmişken yedi yaşına varmıştı bile. "*Man dreams one day to fly, a man takes a rocketship into the skies.*"² Evet, sadece bir füzeciği olsaydı...

1. (İng.) Kısa süre sonraaa, kısa süre sonraaa, orada olacağımıim. (Ç.N.)

2. (İng.) Adam günün birinde uçmayı hayal eder, adamın biri roketle göklere çıkar. (Ç.N.)

Seni almaya geliyorum aşkım, diye mırıldandı Tebligat, yanından geçen turistlerin alaycı bakışlarına aldırmadan. Ne bedeli ne vasıtası, hiçbir şey benim bugün gelip seni bulmama engel olamayacak. Dayan, meleğim. Ben senin yanına varmadan ay doğmayacak. Sana söz. Gelip seni bulmak için kuş gibi uçmayı öğrenmem gerekse de.

Tebliğat bunları söylerken gerçeğe ne kadar yaklaştığını asla tahmin edemezdi.

O sırada, Orly'den binlerce kilometre uzakta, *Am-bardaki Kömür*¹ macerasındaki Kaptan Haddock'un sakalı gibi, sadece çenesi yorgandan taşan Zehra, bulutsuz, beyaz tavanına yapıştırılmış fosforlu takımyıldızlarını seyre dalmıştı. Tam başının üzerinde, ışığı kapattığında yeni parlatılmış binlerce şerif yıldızı gibi parıldama özelliğine sahip, minnacık, plastik yıldız tasvirleriyle Büyük Ayı'nın dizilişinin kusursuz bir kopyasını üretmişti.

Gerçek yıldızlar ise parlamıyorlardı. Raşit çölde tesadüfen bulduğu bir yıldız parçasını ona armağan ettiğinden, Zehra bunun hakkında bir şeyler biliyordu. Demek ki, bunların bazen düştüğü oluyordu. Grimtırak taşın, bir kez karanlığa gömüldükten sonra bir daha ışık vermeme gibi bir özelliği vardı. Masöre göre bu bir radyasyon meselesiydi. Yıldızın ucu bir kez kopup da moleküler türdeşlerinden ayrı düştüğünde artık parlamıyordu. Küçük kız bir gün elinden daha büyük olmayan taşı incelemeye dalmışken, yamuk ve keskin yüzeylerinden birindeki gizemli ibareyi okuyabilmişti: *Made in China*.

"Bu ne demek?" diye sormuştu Raşit'e heyecanla.

1. Popüler çizgi roman *Tenten'in Maceraları* serisinin kitaplarından biri. (Y.N.)

“Ah, o mu? İngilizce o,” diye yanıtlamıştı masör sıkıntıyla, “Çin’de imal edilmiş, demek.”

Bu taklit ürünü şehirdeki küçük bir pazardan satın almıştı. Hastanesinden hiç çıkmamış, dolayısıyla dünyamız hakkında pek az şey bilen küçük kız ise ona inanmıştı, zira büyük insanlara güvenmeye meyilliydi.

“Ha, demek gökyüzündeki yıldızlar Çin’de üretiliyor,” diye tespit etmişti Zehra, suçunu itiraf etmesinin beklediği sonucu doğurmadığını gören Raşit’in şaşkın bakışları karşısında.

Saflığın bu denli güzel bir dışavurumu adamın yüreğine dokunmuş, kendinde karşı çıkacak gücü bulamamıştı. Tam aksine. Hatta, o da üzerine az buçuk eklemişti.

“Zaten bayrakları da kırmızı fonun üzerinde beş sarı yıldızdan oluşuyor. Bu sanayi kolunun ülkelerindeki önemini belirtiyor yani!”

Çinlilerin Fas çölündeki insanların gecesini aydınlatmak için tonlarca yıldız üretip gökyüzüne fırlatmalarından etkilenen kız, her akşam uykuya dalmadan önce, kendi uydurduğu dualarda onlara teşekkür etmeye başlamıştı. Halkına karşı bu denli cömert davrandıkları için teşekkür ediyordu onlara.

Günün birinde, Marakeş’in banliyösündeki bu sefil hastaneden kurtulup fantastik bir yolculuğa çıkacaktı. İsmine rağmen Çin’e uğramayan Orient Express’e atlayacak ve titiz karıncalar gibi örgütlenmiş yüz milyonlarca çekik gözlü kadının ve erkeğin, portakal büyüklüğünde ve sivri köşeleriyle gecenin lacivert göğünü yırtan ısıltılı taşları güçlü tüfeklerle uzaya fırlattığı bu ülkeye gidecekti.

Sabahın bu saatinde yıldızlar artık parıldamıyordu ama en azından bu hazin hastane koğuşuna azıcık masalsı bir hava katmayı beceriyorlardı. Faslı kız, kışa ömrünün neredeyse tamamını bu gri duvarların ardında

geçirmişti. Dolayısıyla, Tebligat kendisine yine *Made in China* olan bu yıldızları hediye ettiğinden beri, hava kararır kararmaz gözlerini tavana dikeyor ve orada gökyüzünü görüyordu. Yukarıda özellikle yeni annesinin, daha doğrusu diğeri onun doğumu sırasında öldüğünden, biricik annesinin gözleri gibi ışıltılı parıldayan yüzlerce göz görüyordu. Küçük, ışıltılı noktacıklar, fattan göz kırpışlar gibi yanıp sönüyorlardı.

Büyük Ayı.

Bu isme bayılıyorrdu çünkü bu ifade onun iki tutkusunu, mutfağı ve uzayı kendinde buluşturuyordu.¹ İleride spasyonot-pastacı olacaktı o. Bu aklına yatmıştı. Yerçekimsiz ortamda sufle yapmak ya da yumurtaları kar gibi kabartmak çok daha kolaydı. Bu, onun özgün fikriydi ama. Onun sırrı. Ona gayet basit görünüyordu ama sanki daha önce kimse akıl edememişti. Tek sorun, belki de o "ileriye" asla ulaşamayacak olmasıydı. Üstelik daha da kötüsü, eğer ölüm beklenenden önce gelirse dünyanın ilk spasyonot-pastacısı olarak değil de bir yaz günü, Marakeş'in sefil bir hastanesinde, plastik yıldızlı bir tavanın altında ölen küçük kız olarak hatırlanacak olmasıydı.

Dolayısıyla, doktorları yalancı çıkarmak için dayanmaya çalışıyorrdu. Hastalığı yalancı çıkarmak için. Varsın kolları hâlâ bir ağacın yeni sürgünleri kadar cılız olsun, zihni yıpranmaz metallerin alaşımından dökülmüştü. Nitekim, zihin bedenden çok daha güçlüydü. Daima. Yüksek bir moral de öyle. Bir gülümseme, bir gülüş önüne çıkan her şeyi koca bir buldozer gibi ezip geçerd, hastalığı ezip geçer, üzüntüyü un ufak ederdi. Parçalanmış bebekler gibi kollarımızı ve bacaklarımızı kaybettiğimizde, hayat şiddetli bir makas darbesiyle yüzümüzü

1. Dizilişi uzun saplı bir tavayı andıran Büyük Ayı Takımyıldızı'nın Fransızca adı *La Grande Casserole*, büyük tava ya da sos tenceresi anlamına da gelir. (Ç.N.)

ve kalbimizi kesip aldığında, erkekler cinsel organlarını, kadınlar da saçlarını ve memelerini kaybettiklerinde, bizi insan yapan her şeyimizi kaybettiğimizde, gözlerimizi ya da kulaklarımızı, akciğerlerimizi kaybettiğimizde, yeni doğmuş gibi olduğumuzda, yeniden altımıza kaçırmaya başladığımızda, altımıza bez bağlandığında ve gece boyunca hastanenin çarşaflarına bıraktığımız dışkıları sabahın köründe yabancılar temizlediğinde, kendi kendimizi yıkayamaz hale geldiğimizde, bize kalan incecik deri tabakasını da kaynar sular alıp götürdüğünde, yaşlılıktan kemiklerimiz kırılrsa da, yaşlar gözlerimizi yaksa ve daha aklımızı kaçırmamış olsak da gülmek, gülümsemek ve savaşmak iyiydi. Gülmek, hastalığın başına gelebilecek en kötü şeydi. Onun yüzüne gülmek. Asla umudu yitirmemek. Asla vazgeçmemek. Çünkü henüz macera sona ermemiştir. Film bitmeden asla yerinden kalkmamak ve salonu terk etmemek; çünkü sonlar çoğunlukla sürprizlere gebedir. İyi sürprizler. *Happy end.*¹ Hayat bazen bizi vaktinden az ya da çok önce yatağa çiviler. Ama damarlarımızda halen zayıf bir yaşam sızıntısı ilerlediği müddetçe, incecik, dikiş ipliğinden bile ince bir ip bizi hayata bağladığı müddetçe canlıyız demektir. Sağ ve salim. Gücsüzsek bile salim, zira canlıların o güzel soyundan. İşte bunun için, Zehra kendisiyle savaşıyordu. Filmin sonunu görmek için. Mutlu sonu. Bir kadın gibi kendisiyle savaşıyordu. Güçlü ve güzel bir kadının gibi. Canlı olmanın güzelliğinden vazgeçmemiş ve asla vazgeçmeyecek, olağanüstü bir kadın gibi.

Tebliğat'ın kendisine hediye ettiği, *Adınızın Hayatınız Üzerindeki Muazzam Etkisi* isimli bir kitaptan, "Zehraların kendilerinin ve insanlığın mutluluğu için var güç-

1. (İng.) Mutlu son. (Ç.N.)

leriyle savaştıklarını, sabırlı olduklarını ve çok sadık dost olduklarını” okumuştı.

Bundan etkilenmişti.

Bir bulutu yuttuktan sonra bile, insanın düşlerinin olabileceğini ve o ilk spasyonot-pastacının kendisi olacağını herkese kanıtlayacaktı.

Bulut yutmak; hastalığından, kistik fibrozisten bahsetmek için bu ifadeyi bulan Tebligat’tı. İyi bir buluştu bu. Küçük kızın ciğerlerinin derinliklerinde hissettiği az çok buydu; sanki günün birinde büyük bir kümülonimbüsü dikkatsizlik sonucu yutmuş da, bulut gün bugündür içinde sıkışıp kalmış gibi, hafifçe ama kati surette nefesi tıkayan, buharsı ve sinsi bir ağrı. Her sabah çilekli bulutlarla kahvaltı ediyordu. Diğer çocuklar gevrekleri, o da bunları döküyordu kâsesine. Onun boğazını tahriş edecek olan ve sızlanmadan yutmak zorunda kalacağı tahıl gevrekleri gibi. Kimilerinin yerfıstığına alerjisi olurdu kiminin istirdiyeye. Onun da, bu göğsünün en derininden doğan, Paris kadar büyük bulutlara alerjisi vardı işte. Zaten, bazen Paris’in kendisini yiyormuş gibi hissettiği de oluyordu. Taş köprüleri, Haussman tarzı geniş çatılı evleri, camekânlı müzeleri ve Eyfel Kulesi’yle. Her sabah, tuğla tuğla kemirdiği Paris’ti. Vida vida gırtlığından geçen Eyfel Kulesi’ydi. Tüm katları ve restoranlarıyla. Üç yüz yirmi dört metrelik bir bulut. Hurda demir, tuğla ve cam parçaları bronşlarını dikenli teller gibi sıyrır ve o da ağlardı. O zaman, Fransız başkentine yağmurlar yağırdı. Her sabah koca bir ülkeydi yuttuğu. Ve dünyaya yağmurlar yağırdı.

Hastalığına rağmen şanslı olduğunu düşünüyordu Zehra. Üst katta çok daha sinsi bir belaya uğramış, doktorların Ondine sendromu adını taktığı acayip bir hastalıktan mustarip küçük bir oğlan vardı. Efsaneye göre, su perisi Ondine kocasını cezalandırmak için onu bir daha

kendiliğinden nefes alamamaya mahkûm etmişti ve bu da, ilk uykuya dalışında ölmesine sebep olmuştu. Ondine sendromu, bu bir dehşet için pek sevimli bir addı. Zalimdi bu doktorlar. Sanki her şeyi, ölümü bile şiirsel-
leştirmek lazımmış gibi. Velhasıl, her uykuya dalışında Sofyan'ın bedeni –Ondine'in kocasını adı buydu– nefes almayı unutuyordu. Sanki nefes almak için bunun bilin-
cinde olmak lazımmış gibi. Sanki çocuğun her saniye akciğerlerine dolma ve sonra da boşalma komutu ver-
mesi gerekiyormuş gibi. Nefes al, nefes ver. Nefes al, ne-
fes ver. Nefes alıyorum öyleyse varım. Sofyan gece gün-
düz, bir robot gibi makineye bağlı halde yaşıyordu. Dört
buçuk yaşında, akciğerleri camdan, küçük bir robot.

Demek ki, daima senden daha hasta birileri vardı bu dünyada. Ve bunun farkına varmak insanın yeniden can-
lanmasını, sonuçta çok şanslı olduğunu, beterin beteri ol-
duğunu kendisine itiraf etmesini sağlıyordu. Ve Sofyan'ın
dört buçuk yaşındaki herhangi bir oğlan çocuğu gibi gü-
lüp oynadığını görmek, insanın tüylerini diken diken edi-
yordu. Onun küçük burun deliklerindeki plastik boruları
oynata oynata, kahkahalarla gülüşünü görmek, bir şakaya
ağız dolusu gülüşünü görmek, güneşin batışı karşısında
hayrete kapılışını görmek, hastabakıcılar kendisini birkaç
saatliğine bahçeye indirdiğinde sevinçten çılgılık atışını
görmek, hastanede bulunan tek ve rakipsiz masal kitabını
yüzüncü kez okuyuşunu görmek. Önemli bir hayat dersi
veriyordu o burada. Her gün. Her gece; o, rüya görürken
nefes almayı asla unutmasın diye makine nöbeti akciğer-
lerinden devralmadan önce. Bir daha asla rüya görürken
nefes almayı düşünmesine gerek kalmasın diye.

Oysa onun sadece bir bulutu vardı.

Güzel bir şeydi bulut.

Meteorolojiye ilgisi ve spasyonot-pastacı olma arzu-
su da belki bu dertten kaynaklanıyordu. Bu bulutu tanı-

mayı öğrenmek, biraz da onu evcilleştirmeyi, ona hükmetmeyi ve acıyı yatıştırmayı öğrenmekti. Ama bir bulutu evcilleştirmek de zor işti. Öncelikle yakalayabilmek lazımdı. Ama dünya yüzeyinde hızla koşarak bile bulutlardan daha hızlı ilerlemek mümkün değildi. Daha önce denemişti. Hem ona hiç bulutların nasıl ehlileştirileceğini öğreten olmamıştı. Fas'ta insanlara bulutları ehlileştirmeyi öğretmiyorlardı, hele ki kadınlara. Ve bu çok yazıktı.

O da, bu durumda, yukarıdaki *Made in China* yıldızlarının oradaki vahada yani uzayda hastalığından kurtulacağı sonucuna varmıştı. Çünkü buradan, aşağıdan bakıldığında devasa gözüken bulutu, uzay istasyonundan bakıldığında saçının bir telinden kalın olmayacaktı. Hatta, sadece küçük parmağını lombozun üzerine koyması, tüm gezegenin üzerini örtmeye yetecekti. Perspektifin mucizesiydi bu. Üstelik uzayda hiçbir şekilde bulut yoktu; hava olmadığından hava moleküllerinin yoğunlaşması da söz konusu değildi çünkü. Tropopozun üzerinde hava hep güzeldi. Daima güneşli.

Ama, henüz uzay yolculuğunun vakti gelmemişti ve bu son günlerde uğursuz bulut yine kudurmuştu. Her seferinde biraz daha şiddetlenen krizlerin sıklığı giderek artıyordu. Sağlam durması gerekiyordu. Ayrıca, artık annesinin onu alıp Fransa'ya götürmek için geleceğini bildiğinden, bu çok daha kolaydı. Tebligat son gelişinde –zira onu sık sık görmeye geliyordu– orada, Paris'te, Miki'nin ve Euro Disney'in şehrinde kendisini bekleyen odanın ve oyuncakların fotoğraflarını göstermişti ona. Yakında birlikte Rus dağlarına tırmanabileceklerini ve masal prensesleri gibi giyinebileceklerini; çünkü hâkimlerin nihayet kendisine evlat edinme hakkı tanıdıklarını ve bunun da, artık kanunlar önünde de onun annesi olduğu anlamına geldiğini söylemişti.

Küçük kız bunu öğrendiği gün yatağından fırlamış

ve sevinçli haberi haykırarak, tüm dudaklara gülücük konduran ve bu kadınların her birine kendi sağlık sorunlarını bir an için unutturan bir mutluluk rayihası yayarak tüm koğuştta dörtnala koşturmuştu.

Evet, sağlam durmak gerekiyordu. Anne gelene kadar dayanmak. Bugün gelip onu alacağına söz vermişti. Küçük kız, son zamanlarda sırf bu beklentiyle hayata tutunmuştu. Sırf, bu tek gün için yaşamıştı. Nihayet yaşamaya başlayacağı o gün için. Bu yedi yıllık ıstırap, büyük bir Mallat marka silgi darbesiyle silinecek ve dönme dolapta yeni bir tura başlanacaktı. Bu mekânı terk etme fikrinin heyecanına kapılan küçük kıızı gece uykusu tutmamıştı. Genç Fransız'ın kendisine hediye ettiği Hello Kitty takvimindeki tüm kutucuklar çarpılanmış ve bugünün tarihi pembe renkli bir ojeyle yuvarlak içine alınmıştı. Parıltılı bir prenses ojesiyle.

Güçlü bir öksürük nöbetine tutulan Zehra yatağın-
dan iki büklüm eğildi ve leğene yoğun, kızılımsı bir sıvı tükürdü. İşte, bulut yine uyanıyordu, henüz bir bebek-
ken yuttuğu ve kendisiyle birlikte her yere sürüklediği şu kahrolası bulut. Bu kadar mutlu olmanın bedelini öde-
tiyordu ona. Ve bunun her başına gelişinde, Zehra, ken-
dini dudaklarından süzülenin sadece çilek reçeli, leziz
bir dağ çileği şerbeti olduğuna, ciğerlerinin reçelle dolu
olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Bu reçel göğsünü yırt-
ıyor olsa da. Isırgan marmeladı. Ve bu canını yaksa da
sonuçta iyi bir bulut olduğunu, şanslı olduğunu, zira
dünyanın dört bir yanında diğer bulutlar çocukları yere
sererken onunkinin yaşamasına izin verdiğini düşünme-
ye zorluyordu kendini. Evet, onunki nazikti, arada sırada
ciğerlerinin derinliklerinde çilek reçeline dönüşse de. Sa-
dece dirençli olmak, içeride fazla yer kaplamasına fırsat
vermemek ve züccaciye dükkânına dalmış bir fil gibi
önüne gelen her şeyi yıkmaya kalkıştığında, "Dur!" diye

haykırmak gerekiyordu. Anne, lütfen çabuk gel, diye mırıldandı gücü tükenmiş halde, kendisini patates çuvalı gibi nemli çarşafların üzerine bırakmadan önce. Fil ipini koparmış, içinde tabak çanak namına ne varsa hepsini tuzla buz ediyordu.

Mevki: Orly Havaalanı (Fransa)
Kalpmetre®: 2.105, 93 kilometre

Fas Kraliyet Havayolları'nın mavi üniformasını uzak-
tan yakından andıran her şeye gazezenince doğru şirket-
ten üç, yanlış şirketten iki hava hostesine ve bir de te-
mizlikçi kadına sataşan Tebligat sonunda ancak kendi
kendisini yiyip bitirebildi; çünkü şu kahrolası kül bulutu
yanına kadar zıplayıp koluyla süpüremeyeceği kadar
yüksekteydi. Kül bulutu mu, bu sigara tiryakileri sonun-
da hepimizi zıvanadan çıkaracaktı gerçekten! Dumanla-
rını atmosfere savura savura bu kara canavarı onlar ya-
ratmıştı. Volkan, sigara üreticilerinin uydurduğu bir ma-
zeretten ibaretti. Zavallı İzlanda günah keçisi seçilmişti!
Kim bundan şikâyetçi olacaktı ki? Herhalde İzlandalılar
değil, varlıklarından bile haberi yoktu kimsenin. Siz, hiç
İzlandalı tanıyor musunuz mesela? Neye benzediklerini
biliyor musunuz? Biliminsanları, hayatımız boyunca Ye-
ti'yle karşılaşma şansımızın bir İzlandalı ile karşılaşmak-
tan daha yüksek olduğunu kanıtladılar...

Eğer Tebligat bir dev olsaydı bu kocaman, hareketli
küllüğü kutsal sularla bir güzel ıslatırdı! Yüksek topukla-
rı üzerinde tünemiş halde, devasa bir elektrik süpürgesi-

ni eline alır, pazar sabahları Radyo Bossanova'yı dinleyerek dairesinin temizliğini yaptığından daha kısa sürede gökyüzünü tertemiz ederdi.

Ama o bir dev değildi ve elektrikli süpürgesi de özel kabin boyu Samsonite'ından daha büyük sayılmazdı. Üstelik, ona bir bulutu ehlileştirmeyi öğretmemişti, ne elektrikli süpürgeyle ne de kementle. Fransa'da kadınlara bulutları ehlileştirmeyi öğretmiyorlardı, hele ki kadın postacılar. Ve bu çok yazıktı.

Hayır, kadın postacının hayatında ilk kez, beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bu onun, yedi aylıkken yürümeye başlamış bu tez canlı kadının en nefret ettiği şeydi. Bir de sakinleşmek; bunu da çok sevdiği söylenemezdi. Dolayısıyla insanüstü bir çaba sarf etti ve gidip yoluna çıkan ilk kafeteryaya çöktü. İçinden kot pantolonunun cebine koyduğu MP3'ünü çıkarmak, kulaklıkları kulaklarına tıkmak ve Black Eyed Peas'in parçasıyla sallanmak geliyordu ama sıcak bir çay söylemeyi tercih etti.

Az kaldı, James Bond gibi, "Çalkalanmış olsun, karıştırmadan," diye ekleyecekti. Ama hiç keyfi yoktu. O da, lütfen bile demeden homurdandı: "Sıcak bir çay!" Sonra da bu kabalığı için özür diledi. Böyle davranmaya hakkı yoktu. Bu insanların suçu değildi sonuçta. Bulutun suçuydu. Hayatın suçuydu.

Tam da Zehra ölüm döşegindeyken, o burada çay içiyordu.

İğrenç bir çay. Kendisine servet ödenen bir havaalanı çayı.

Ama haşlak su ne kadar berbat olsa da onu sakinleştirmeyi becermişti. Havuzlar dolusu kahve içmeyi tercih ederdi bunun yerine. Çuvallarca, bir Jacques Vabre reklamında görünenden bile çok kahveyi huniyle, bir çekişte hüpletiverirdi. Ama sigara gibi onu da bırakmıştı. Üs-

telik kendini sakinleştirmesi lazımdı ve doğruyu söylemek gerekirse bu da şu kara sıvıcığın başlıca işlevi sayılmazdı (ikinci işlevi de değildi zaten).

Birkaç dakika daha bekledi.

Bu sabır oyununda bir seviyenin sonuna gelmiş ve bir sonrakine tırnaklarını geçirmişti. İnsanüstü çaba, ilahî bir çabaya dönüşmüştü. Bu gidişle ona madalya takıp aziz mertebesine çıkaracaklardı. Sabır Azizesi olarak yeniden vaftiz edeceklerdi onu.

Evet, insanüstü bir çabadan söz edilebilirdi çünkü o her şeyi denetimi altında tutmaya ve asla olayların akışına kapılmamaya alışkındı. İşte, postacıların güzergâhlarını o yönetirdi. Mahallenin postacılarının nereden başlayacaklarına ve günü nerede bitireceklerine o karar verirdi. Kendi ritmini dayatırdı. On beş yıllık kıdemli bir postacının küçük lüksüydü bu. Güneşli günlerde işi ağırdan mı alacağına ya da morali bozuk olduğunda gaza mı basacağına o karar verirdi. Ama şu son zamanlarda gönlü hep günlük güneşlikti çünkü Zehra'ya gitmenin vakti koşar adım yaklaşıyordu. Bu çocuk onu yeniden doğurmuştu. Otuz beş yaşında. Bu öylesine beklenmedik bir şeydi ki onun için. O zamana kadarki hayatının en büyük amacı, yıldızlı şef Frédéric Anton'un *MasterChef* akşamları, televizyon ekranından kendisine yönelttiği müşvik bakışlar eşliğinde, babasının mayonez tarifini geliştirmek olmuştu. Çünkü bu hayat biraz da mayonez gibi bir şeydi. Yumurta sarısı ve zeytinyağı gibi basit bileşenlerden oluşurdu ama acele etmekten özellikle kaçınmak gerekirdi, bilakis tutarlı bir çaba, onu karışımların en lezzetlisine dönüştürürdü. Sinirlerini ve doğuştan gelen, onu yiyip bitiren şu telaş duygusunu yatıştırmaya yardımcı oluyordu bu. Öyleyse evet, Tebligat mayonez tarifini geliştirirken aslında hayatını iyileştirdiğine ikna olmuştu.

Zehra'nın ortaya çıkması önemli bir iyileşmeydi. O

ki, ömrünün geri kalanını tek başına, tarifini aktaracak bir haleften mahrum geçireceğini düşünürdü. Erkek milletiyle ilgili bir sorun değildi bu. Adamlar mı, onları almak için elini uzatması yetmişti. Hayır, bu çok daha derin bir şeydi. Annelik içgüdü. Yanında daima kendisinin ufak bir uzantısının bulunması. Bu dünyayı terk etmesi gerektiğinde arkasında bırakacağı ve daha sonra o da kendi adına ikisinin ufak bir uzantısını bırakacak olan ufak bir uzantısı.

Zira, rahminin son parçası da alındıktan sonra, asla çocuğu olmayacağı fikrini kabullenmesi gerekmişti. Kanseri tüm ihtişamıyla ona seçenek sunmuştu. Ya kendisi göçüp gidecekti ya da günün birinde üreme arzusu. Zor zamanlardan geçmişti ama sonunda bu belayı alt etmişti. Bugün anne olacaktı, kanseri ne düşünürse düşünsün. Bir kâğıt parçası bunu tasdik ediyordu. Bedenini aşmayı başarmıştı. Yedi yaşında, küçük, güzel bir Faslı prenses dünyaya getirmiş bulunuyordu. “Biberon, ağlama krizleri ve uykusuzluk” safhasını pas geçerek anne olmuş bulunuyordu.

İçini çekti; gözleri parıltılı yıldızlarla doluydu.

Tıpkı Cabrel’in o güzel şarkısındaki gibi o da, daha şimdiden Zehra ile aralarındaki mesafe açıldıkça nefesinin daraldığının farkındaydı, sanki o da bir bulut yutmuş gibi.

Tanışmalarının anısı ondan bir gülümseme kopartmayı başardı. Bir Marakeş seyahati sırasında alevlenen apandisitisi onu Zehra’nın kollarına sürüklemişti. Fransız kendini şehrin doğu banliyösündeki, ikinci mevki ve imkânları pek kısıtlı bir sağlık kuruluşunun kadınlar katında bulmuştu. Göz açıp kapayınca kadar dekorun arka tarafına geçmişti işte. Burada turistler yoktu, şortlu ve sandaletli Fransızlar, fotoğrafı çekilecek güzel şeyler ve tam pansiyon da yoktu. “Her şey dahil” bilekliği artık bir işe yaramıyordu. Limitsiz votka yerini neredeyse içi-

lemez durumdaki ve gayet kısıtlı olan musluk suyuna bırakmıştı. Çünkü herkese yetecek kadar şişe suları yoktu. Bir de üstüne şu boğucu sıcaklık. Dört yıldızlı otel odasının iklimlendirmesini çok aramıştı. Sadece ilk birkaç saat boyunca aslında; çünkü sonrasında çok daha derin, çok daha tinsel bir şeyle rahata ermişti. Bunu söylemek üzücü ama hastanesinde yatmadığınız müddetçe bir ülkeyi asla yakından tanıyamazsınız. Burada koşulların gerçekliğini maskelemek mümkün değildir. Burada turizmin duvarlarına vurulan pembe boya çatlayıp dökülerek gri çimentoyu ve tuğlaları açığa çıkartır.

Hayat onu, insana zengin olduğu yanılsamasını yaşatan o mekânlardan ani bir hamleyle çekip kopartmıştı. Otelin oda hizmetlisine bahşiş vermenizle, valizlerin küçük, hafif... ve tekerlekli olduğu çağımızda lüks olan bu davranışla başlayan o garip duygu... Zengin; en azından Tebligat'ın yirmi dirhemlik banknotu adamın eline sıkıştırırken hissettiği buydu. Kendisinin de bir eli yağda, bir eli balda sayılmazdı ama daima sizden daha yoksulu bulunurdu. Kaldı ki Avrupa'nın en yoksul sokak serserisi bile, önündeki karton bardağa birkaç kuruşun, boş midesine birkaç lokma ekmeğin düştüğünü görme şanslı olmayan bir küçük Etiyopyalıdan daha zengin sayılmaz mıydı?

Önemsiz bir apandisit Tebligat'ı Fas toplumunun kuytu bir köşesinin kulislerine ısınlamıştı. Hasta kadınlar topluluğunun çünkü burada farklı cinsiyetler bir arada tutulmuyordu. Herkesin katı ayırıydı. Ama genç Fransız'ı en çok etkileyen bu kadınların, ilk şaşkınlıklarını attıktan sonra onu tamamen kendilerinden biri gibi benimsemeleri olmuştu. Size sundukları yürekleri ve gülümsemeleri dışında bedenlerinin her yerini örten şu yaşlı kadınları, kocasını, evladını kaybetmiş, henüz ellilerinde ve hâlâ güzelken bir trafik kazasının bacaklarını, yüzlerinin bir parçasını alıp götürerek ömür boyu sakat

bıraktığı o kadınları görmüştü. Bir de şu küçük kız vardı, altüst olmuş dünyasının ortasında öylesine güzel, sanki büyümüş de küçülmüş, amansız bir hastalığın neredeyse doğduğundan beri bu koğuşa hapsedtiği ve sanki hayatın kendisini unuttuğu şu küçük prenses. Burada fazladan bir eşyaydı sanki. Burada neyi bekliyordu. Bunu kendisi de bilmiyordu.

Eğer Tebligat'ın elinde şu bulut süpürgesinden olsaydı, onunla küçük kızın göğsünde de bir temizlik yapardı. Sevgili yavrucuğunun bronşlarını açıverirdi. Şu buharsı kütleyi tutup yakalar ve sonsuza dek bir ayakkabı kutusuna tıkarı. Herhalde bulutların ayakkabı kutusunda durması küçük kızların göğüslerine çöreklenmelerinden iyiydi.

Nasıl olduysa kader yüzlerine gülmüştü. Onları, anne olmak isteyen ama artık bunu gerçekleştiremeyecek bir kadını ve annesiz bir kız çocuğunu, nevresimleri birbirine dolanan bu yataklarda yan yana düşürmüştü. Adeta birbirleriyle anlaşmak için doğmuş oldukları söylenebilirdi.

Bakışları plastik bardağına dalıp gitmiş olan Tebligat yumruklarını sıkı.

Ve işte bugün, çocuğunun hayatını yabancı ellere teslim ediyordu! Bir uçuşa bağımlı hale gelmişti, bir uçağa, bir buluta bağımlı. Evet, şu anda Zehra'nın hayatı iki buluta bağlıydı. Ciğerlerini dağlayanla göğü karartana. Özetle, kıcı iki bulutun arasına sıkışmıştı.

Üstüne üstlük bu olup bitenler gezegenin sadece ufakık bir kısmını, İskandinav ülkelerini, Fransa'yı ve İspanya'nın kuzeyini ilgilendiriyordu. Dünyanın geri kalanı bu kül kütlesinin kaprislerinden uzakta, yaşamlarını huzur içinde sürdürüyordu. Gezegenin kötü tarafında bulunuyordu. İşte hepsi buydu.

Çay bardağına bir damla daha gözyaşı düşüp de

yansımasını bir anlığına dağıtan bir dalga halkası yarattığında, genç kadın bu işe el koyması ve savaşıması gerektiğine karar verdi. Savaş yanı başımızı kasıp kavurduğunda, ona atılmak mı yoksa sadece izlemekle yetinmek mi istediğimizin kararı daima bize aittir. Üstelik, bildiği kadarıyla da Tebligat'ın ecdadında hiç İsviçreli yoktu.

Zehra, Tebligat'a ilk görüşte âşık olmuştu.

Çünkü o "oralardan" geliyordu, bir Avrupalıydı ve burada, bu hastanede hiç görülmezdi onlardan. Çünkü güzeldi de ve yüzünden büyük bir güç okunabiliyordu. Buraya sedye üzerinde, halen komada, ağzı köpüklü, gözü çapaklı halde ulaşmış olsa da güzeldi.

Pek meraklı olan küçük kız, hemşireden yeni gelenin "apandisiti" olduğunu ve dolayısıyla da bu sözcüğün anlamını öğrenmişti:

"Bu apandisitimizin iltihaplanması demek; hiçbir işe yaramayan ve iltihaplandığında da alınması gereken küçük bir uzantımızın yani. Basit bir ameliyat, atla deve değil."

Çocuk yatışmış gibiydi. Ama kafasına başka bir şey takılmıştı.

"Altıncı ayak parmağı gibi bir şey mi?"

"Biraz. Hiçbir işimize yaramayan bir şey. Zaten ayak parmağının kendisi de bir işe yaramadığından. Yani, oje satın almamıza yarar en fazla..."

"Madem hiçbir işe yaramıyor, neden var ki o zaman? Ayak parmaklarını demiyorum, apandisit."

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Leyla küçük kızın ya-

tağına otururken, “bazıları bunun henüz balık olduğumuz dönemin bir kalıntısı olduğunu söylüyor.”

“Balık mı? Ben eskiden kedi olduğumuzu sanıyordum, kuyruksokumumuz da kuyruğumuzun bakiyesiymiş...”

Genç hemşire gülümsedi.

“Balık-kediler!”

Tebliğat o anda sakinleştiricilerin kendisini sürüklediği uyuşukluk halinden sıyrılmasaydı bu sohbet saatlerce sürebilirdi. Mekânın ışığına alışabilmek için gözlerini ağır ağır açtı.

“Neredeymiş bu balık-kediler?”

Leyla bir kahkaha patlattı ve hemencecik de utanarak büyük ağzını beyaz bluzunun manşetiyle gizledi. Bulaşıcı bir gülüşü vardı ve art arda devrilen domino taşları gibi, kısa sürede koğuşun en dipteki yatağına kadar yayıldı.

Genç Fransız mekân ve zaman algısını yerli yerine oturtabilmek için birkaç dakika harcadı. Sonra da, bu balık-kedilerden bahsedilen akvaryumda ne işi olduğunu sordu kendine. Sağ böğründeki hafif bir rahatsızlık hissi bunu hemen hatırlattı.

Mavi, kâğıttan bir pijamaya sarılmış haldeydi ve kasığının üzerinde büyük bir pansuman vardı. Sonunda bir apandisit krizi geçirmişti! Sınıflarındaki bir oğlanın apandisitini formolle dolu bir reçel kavanozu içinde okula getirdiği günden beri bunu bekliyordu. Tabii ki, bu iş başına Paris’te gelemezdi. Bunun burada, çölle dağların arasında olması gerekiyordu. Bu ülkeyle hiçbir sıkıntısı yoktu ama gerçekler karşısında da gözlerimizi –ve de yüzümüzü– peçelerin ardına gizlemeyelim; Fas sağlık sisteminin ziyade çanak çömlekleri, halıları ve ceylan boynuzlarıyla tanınır ve sevilirdi. Üstelik, bu kahrolası apandisit illa bir seyahat sırasında ortaya çıkacaksa da hiç

düşünmeden Amerika'yı seçerdi. Ah, yakışıklı doktor Doug Ross¹ ile Chicago'daki müşvik bir klinikte geçirilecek nekahet haftası...

Genç kadın çevresine göz gezdirdiğinde tüm katın ilgi merkezi olduğunu fark etti. O anda Roswell'in şu sünger kılıklı Marslısı bir sedye üzerinde, Amerikalı televizyon ekibi ve dalgıç giysileri içindeki biliminsanlarıyla birlikte içeri girse ve gözlerinin önünde kendisine otopsi yapılırsa Faslılar daha büyük bir şaşkınlık sergileyemezdi.²

Tebliğat kalkmak için hamle yaptı ama kalçalarını birkaç milimetreden fazla oynatamadı. Sağ tarafına giren keskin bir ağrı onu ânında yatağa çiviledi.

"Eh, iyi madem, buraya çakılıp kaldığımıza göre bir an önce tanışsak iyi olacak," diye seslendi çevresine, "benim adım Tebliğat." Ardından, topluluğu selamlamak için elini kaldırdı. "Tebliğat ve adımın da belirttiği gibi postacıyım."

Meraklarının suçüstü yakalanmasından rahatsız olan hastaların çoğu, en göze batanları başlarını çevirdiler ve asli işlerine geri döndüler: ölmek.

Sadece Tebliğat'ın küçük komşusu elini uzatarak karşılık verdi. Uzun, kara saçları iki yandan toplanmış, yanaklarına ve burnuna keyifle kakao serpilmiş gibi çilli, güzel bir kız çocuğuydu bu. Ölçüsüzce şişmiş göğsüne rağmen son derece solgun ve zayıftı.

"Senin adın ne?" diye sordu Tebliğat.

"Zehra."

"Güzelmış."

1. Türkiye'de *Acil Servis* adıyla gösterilen ABD yapımı TV dizisinde aktör George Clooney'nin canlandığı karakter. (Ç.N.)

2. 1947'de ABD'nin Roswell şehrine UFO düştüğü ve bulunan ölü uzaylıya doktorların otopsi yaptığı iddiasıyla bazı görüntülerin paylaşılması çerçevesinde gelişen "şehir efsanesi". (Ç.N.)

“Arapçada ‘çiçeklenmiş’, ‘açılmış’ demek.”

“Bu, yüzünden okunuyor.”

“Eğer çiçeklenmiş, açılmış olsaydım doğduğumdan beri burada, bu hastane koğuşunda çürüyor olmazdım!”

Pek de çabuk sinirleniyordu küçük prenses. Ama Tebligat bu dediğinde haklılık payı olduğunu da teslim etmeliydi. Genç kadın, kendisinin o yaştaki halini gördüğü bu güçlü karakterden hemen hoşlandı. Yeni arkadaşının asık suratına karşı gülümsedi ve bir tehlike olmadığını görünce, aldığı sakinleştiricilerin artçı dalgalarının beşiğinde, yeni bir yapay uykuya daldı.

Misafir sonraki günlerde doktorların ve hemşirelerin Zehra’nın başucunda sergiledikleri raksı, masörün onu öksürtmek ve balgam çıkarmak amacıyla sık sık ziyaret edişini, masajları, oksijen tüpünü, çoğu kez tam da güzel, kara gözlerinin altından geçerek yüzünün büyük kısmını örten maskeyi pek de bir şey anlamadan gözlemledi. Bulutlar içinde nefes alabilmek için bir maske. Günde, iki ile altı saat arası bakım, küçük bir kız için fazlasıyla eziyetli bir tedavi.

Bir sabah, çocuğun yumrukları sıkılı halde uyuyor olmasından yararlanarak, Leyla’ya hastalığının ne olduğunu sordu. Hemşire hastaya küçük kızın, solunum yollarındaki mukusun yoğunluğunu artıran ağır bir genetik hastalık olan kistik fibrosizten mustarip olduğu sırrını açtı. Açıkçası, sanki yüzünü gitgide daha güçlü şekilde yastığa bastırıyorlarmış gibi, yavaş yavaş boğuluyordu Zehra. Dehşet verici bir imgeydi bu.

Bu daha çok Avrupalılarda görülen, Akdeniz’in bu yakasında nadir rastlanan bir hastalıktı. Kadın sebebini bilmiyordu. Ama bir kerecik olsun, bir felaket Beyazların ekonomik üstünlüğüne kayıtsız kaldı, Afrika’yı kırıp geçirmede, diye şikâyetçi olacak değillerdi. Bu bulut avındaki deneyimsizliklerini, uygun malzeme eksiklerini ve

yetersizliklerini de açıklıyordu işte bu durum. Kuzey'de son nesil bulutsavar emicilerle mücadele yürütülürken, onlar balıkçı kepçeleriyle, kelebek ağlarıyla boğuşuyorlardı. Buna rağmen, küçük kız doktorların umduğundan çok daha uzun yaşamıştı. Bu seferlik Avrupalı uzmanlar çenelerini kapatacaktı. Hiç fena değil, diyeceklerdi, bir üçüncü dünya ülkesi için hiç fena değil.

Kadın postacı için bu bir keşif sayılırdı, hep arada televizyondan yarım kulakla dinlediği, meşhur bir ulusal ses yarışmasında keşfedilen, mucizevi sese sahip genç bir Fransız şarkıcı günün birinde, bu berbat hastalık sonucu bulutu tarafından kefenlenerek aralarından ayrılınca daha bir kulak kesildiği bu hastalıkla ilk somut karşılaşması. O tanımadığı ünlünün, birilerinin çocuğu, bir annenin çocuğu olan o şarkıcının kaybının ardından ağlamıştı.

Zehra o anneyi hiç tanımamış, zira dert dediğin tek başına gelmezmiş, doğum sırasında terslikler yaşanmış ve onu sezaryenle almaları gerekmiş. Bir iç kanama ona hayat veren kadının yaşamına son vermiş. Birkaç dakikalık bir karmaşa ve işte küçük kız kimsesiz olarak dünyaya gelivermiş. Zira, babası hakkında da hiçbir şey bilinmiyormuş. Annesinin kan revan içindeki karnından çıkarırlarken döktüğü ilk yaşlar sanki onun içinmiş. Her birimizin doğumunu müjdeleyen o yaşam çılgılığı değilmiş onunkisi, bir acı, ıstırap, kayıp çılgılığıymış. Önüne açılan bu yeni dünyada, sahip olduğu en değerli şeyi kaybeden bir bebeğin çılgılığıymış. Annesi. Etinin eti. Önceki hayatının, içsel hayatının en güzel dokuz ayını içinde geçirdiği bedeni.

Tebliğat, Leyla'nın itiraflarından sonra, kaybedilmiş zamanı telafi etmek ve küçük kıza dünyayı tanıtmak için dizginlenemez bir çabalamaya girişmişti. Zira bu kızcağız güzel, mavi gezegenimiz namına sadece bu taşra hastanesinin ilk katındaki koğuşı ve bahçesini biliyordu.

Tebliğat 4G akıllı telefonuyla dünyanın güzelliğini, insanların güzelliğini, yaşamın güzelliğini göstermişti ona. Kitaplar, videolar, gazete haberleri ve fotoğraflar, bir sürü fotoğraf göstermişti. Kansere yakalanmış karısının yüzünü güldürmek için dünyanın dört bir köşesinde bale tütüsüyle poz veren şu adamın fotoğraflarını. Günün birinde sıradışı işler başaran şu sıradan insanların fotoğraflarını. Çünkü yaşam sürdüğü müddetçe umut vardı ve insanlar olduğu müddetçe de aşk olacaktı.

Zehra kendini, hapiste sahip olduğu tüm zamanı, çıkışta kendisini bekleyen yeni hayata hazırlanmak ve iyi birine dönüşmek için kitaplara gömülerek değerlendiren, cezasını böyle çeken bir mahkûm gibi hissediyordu. Kızcağız bu yatağa çakılıp kalmıştı ve yedi yıl sonra, nihayet şimdi bu durumu bir güce dönüştürebileceğinin farkına varmıştı. Onun zamanı vardı. Öğrenecek ve dünyayı tanıyacak zamanı. Okumaya ve bilgi edinmeye susuzluğu sınırsızdı. Bir deniz süngeri gibi her şeyi emiyordu. Birkaç günde bir mahalle kütüphanesi muadilini yalayıp yutmuştu bile. Birkaç haftada Fransız Milli Kütüphanesi'ni ve Sorbonne'u mideye indirdi. Yıllarını Eyfel Kulesi kadar büyük bulutlar yemekle geçirdikten sonra, işte artık topyekûn kütüphaneleri raf raf, cıvata cıvata kemirmeye koyulmuştu. Bünyesi asla demir eksikliği çekmeyecekti. İspanağa ilginç bir alternatif.

Böylece, küçük kız Central Park'ın sincaplarının pazartesi günleri üzgün olduğunu öğrendi. Acaba, istatistiksel olarak, kalp krizi geçirme riskinin en yüksek olduğu günün de pazartesi olduğunu biliyorlar mıydı?

Ayrıca, Fransızca sincap demek olan *écureuil* sözcüğünün kökeninin eski Yunanca "gölge" ve "kuyruk" sözleri olduğunu da öğrenmişti. Bir devenin yüz otuz beş litreyi on dakikada içebildiğini. Amerika Birleşik Devletleri'nin dokuzuncu başkanının William Henry Harrison adında

biri olduğunu ve ülke tarihinin en kısası olan görev süresinin ancak otuz gün, on iki saat ve otuz dakika sürdüğünü. Indiana Jones'un, kılıcını çekerek kendisini ürkütmeye çalışan kötü adamı, tabancasını bir kez ateşleyerek öldürdüğü sahnenin aslında başlangıçta o şekilde öngörülmemiş olduğunu, Harrison Ford'un turist ishalinden mustarip olmasından ötürü o gün çekimi mümkün olduğunca kısa kesmek istediği için bu sahneyi doğaçlama yaptırdığını. Uluslararası lüks tedarikçisi John Paul'un, bir milyarderin kaprisini tatmin etmek için okyanusun ortasındaki özel bir yata bir saat içinde bir fil teslim edebildiğini. Tenten kitaplarının en fazla altmış iki sayfa olduğunu ve içlerinden sadece *Tenten Tibet'te*'de kahramanın ağlarken görüldüğünü.

Kendisiyle yaşıt bir Endonezyalının sigarayı bırakmak için detoks kürüne girmiş olduğunu da öğrenmişti. *Mafya* teriminin 1282'de Sicilyalıların Fransız işgalcilere karşı ayaklanmasından kaynaklandığını ve onların toplama sloganının kısaltması olduğunu: "*Morte ai francesi Italia anela*" (İtalya'ya göz diken Fransızlara ölüm). Eyfel Kulesi'nin boyasını yenilemek için en az altmış ton boya gerektiğini ve bu işin yedi yılda bir tekrarlandığını. *Columbo*'nun ilk bölümünün Steven Spielberg tarafından çekildiğini. İspanyol ressam Jesus Capilla'nın tüm renklerini doğal boyalardan elde ettiğini (kırmızıyı kandan, sarıyı yumurtadan, yeşili maydanozdan). Ülkesini daima tüm haritaların dibinde görmekten hırslanan on iki yaşındaki bir Avustralyalının, günün birinde aklına gelen parlak bir fikirle dünya haritasını ters yüz ettiğini ve Avustralya'yı merkeze yerleştirdiğini. Paris'teki Opera Garnier binasının çatısında arı kovanları bulunduğunu ve bunlardan bal üretildiğini. Nepal bayrağının dörtgen olmayan tek bayrak olduğunu. *Asteriks*'in çizeri Albert Uderzo'nun renk körü olduğunu ve her iki elinde

de altı parmakla dünyaya geldiğini. Küçük bir Hintli kızın ise dört kollu ve dört bacaklı olarak doğduğunu ve ebeveyninin ona, kendisi de dört kollu olan Hindu tanrıça Lakşmi'nin adını verdiğini. Şu küçük "&" işaretinin "ve imi" olarak adlandırıldığını, Cicero'nun esir sekreteri tarafından icat edildiğini ve 19. yüzyıla kadar Fransız alfabesinin yirmi yedinci harfi olarak sayıldığını. Honoré de Balzac'ın boyunun sadece bir metre elli yedi santim olduğunu. Yaşamımız boyunca, dünyanın çevresinde üç tur atacak kadar yol yürüdüğümüzü. Yeni Zelanda'da en az dokuz yüz araç sahibinin, plakaya daha az para ödemek için otomobillerini "cenaze aracı" olarak beyan ettiğini. Agatha Christie'nin romanlarını bir oturuşta son bölümüne dek yazdıktan sonra, katil olma ihtimali en düşük kahramanı seçtiğini ve buna bağlı olarak tümünü yeni baştan yazdığını. İlk bikinilerin kibrit kutusunda satıldığını. Örümceğin kendi ağına takılmadığını çünkü sadece bu amaçla ördüğü yapışkan olmayan ipler üzerinde yürümeye özen gösterdiğini. Tom Cruise'un asıl adının Thomas Cruise Mapother IV olduğunu. Kendisinin elektrik mühendisi Thomas Mapother III'ün oğlu olduğunu. Bir elma enine ikiye kesildiğinde ortasından beş kollu, güzel bir yıldız elde edildiğini.

İnternette her şey mevcuttu. Tüm bu yıllar boyunca küçük kızın mahrum olduğu dünyaya açılan kapıydı o.

Tebliğat'ın cerrahi müdahalenin nekahetini atlatıp dönüş yoluna çıkacağı günün öncesinde, küçük Faslı ona açıldı ve ileride spasyonot-pastacı olmak istediğini itiraf etti. O zamana değin, bilhassa yerçekimsiz ortamda yumurtaların kar gibi köpürmesi numarasından ötürü, bu sırrını kimseye açmamıştı ama dünyada en çok Tebliğat'a güveniyordu.

"Belki salak olduğumu düşüneceksin ama niye *kozmonot* değil de *spasyonot* diyorsun?"

“İkisi aynı şey aslında,” diye yanıtladı kız bir yetişki-
ne bir şey öğretebilmenin gururuyla. “Sadece milletleri
farklı. Spasyonot Avrupalıdır, kozmonot ise Sovyet.”

“Ah, öyle mi?”

“Amerika’da da astronot derler, Çinliler ise taykonot!”

“Bu durumda Zehra, sen de bir Faslı olduğuna göre
olmak istediğin şey spasyonot değil de ‘fastronot’ olmalı!”

İki kız kahkahalarla güldüler.

“Baksana, beni buraya neyin getirdiğini hatırlıyor
musun?” diye sordu Fransız.

Küçük kız o sözcüğü hatırlamak için bir an duraksadı.

“Apandisit miydi?” dedi sonunda.

“Evet. Peki, biliyor musun ki eğer günün birinde
suflelerini ve kar gibi köpürmüş yumurtalarını hazırla-
mak için uzaya gidecek olursan, göreve çıkmadan önce
her ihtimale karşı senin de apandisitini alacaklar? Çünkü
eğer bu durum yukarıda başına gelirse gerçekten çok
riskli olacaktır. Orada ne ameliyathane var ne de cerrah,
anlıyorsun ya. Dolayısıyla ne kadar tedbir alınsa kârdır.”

Sonra da, kızın hayalinin bir gün gerçekleşmesi ve
kâinatın ilk “fastronot-pastacısı” olması için her şeyi ya-
pacağına söz verdi. Birkaç haftaya kadar hediyelerle bir-
likte onu tekrar görmeye geleceğine de söz verdi.

“Söz mü?”

“Söz.”

“Bunun için, bir apandisit krizi daha geçirmen ge-
rekse bile!”

“Seni tekrar görmeye gelmek için gerekirse dünya-
nın tüm apandisitlerini aldırım. Ve adam başına bir ta-
neden hesaplarsak milyonlarca apandisit eder bu. Sana
söz veriyorum, üç hafta sonra burada olacağım.”

“Uzaktan kumandalı anne gibisin biraz.”

“Uzaktan kumandalı anne mi?”

“Evet; çünkü eğer bir anne kumandam olsaydı, biraz

üzgün hissettiğim her seferinde seni geri getirirdim. Zaten hiç gitmene izin vermezdim ki.”

“Her üzüldüğünde geleceğim, meleşim. Uzaktan kumandalı annen olacağım senin.”

Sözünü de tutmuştu. İki yıl boyunca süren sık gidiş gelişler, bu iki koğuş arkadaşını birleştirmiş, Tebligat’ın yüreğini mutlulukla, cüzdanını da Fas Kraliyet Havayolları’nın prestijli *Safar Flyer* kartıyla doldurmuştu.

Tebliğat otuz iki dişini göstererek gülümsedi.

Zehra'yı sırf düşünmek bile, yudumlamakta olduğu korkunç çayı Hint mihracesinin sunduğu kıymetli bir nektara, havaalanını da *Binbir Gece* sarayına (ikisinin hiç ilgisi olmasa da) dönüştürüyordu. İnsan kendini, iki sahne arasında ışıkların söndüğü ve teknisyenlerin kulisten büyük panoları sürükleyip yeni aksesuarlar yerleştirerek dekoru değiştirdikleri bir tiyatrodan sanabilirdi. Sadece burada, daima aynı sayıda figüran vardı. Onunla birlikte sahneye tıklıp kalmış binlerce turist.

Bugün, bu mevcut koşullarda kızına ulaşabilmek için uzaktan kumandalı anne olmanın da ötesinde, uzaktan kumandalı bir uçağa sahip olmak isterdi.

Keskin bir sancı, sanki her şeyin buradan başladığını, bedeninin hissetmeye buradan başladığını hatırlatmak ister gibi sağ böğrüne saplanıp onu iki büklüm etti. Sonra da batınında gezindi, ta ki kalbi civarında hoş bir sıcaklık hissine dönüşene dek. Bebeği onun. Minicik yavrusu.

Tebliğat'ın yeniden umuda kavuşması, çıtır kaplamalı Findus balığının buzunun çözülmesinden kısa sürdü. Ve umutla birlikte, gelsin dağları yerinden edecek güç. O da işe kalçalarından, yani en küçük dağlardan başladı ve bir hamlede yerinden kaldırıverdi. Elindeki vali-

ziyle, araba kiralama şirketlerinin stantlarını aramaya koyuldu. Bir araba kiralayacak ve kızını bulmak için aşağı, Fas'a kadar gazı kökleyecekti.

Sonunda oraya vardığında (Fas'a değil, araba kiralama standına) genç kadın bu dâhice fikre tek kapılanın kendisi olmadığını gördü. Ortalık öyle kalabalıktı ki, bir an, acaba üstüne para mı veriyorlar diye düşündü. Sonu gelmez kuyruk, ona yetmişli yılların Sovyet kasap dükânlarını hatırlattı. Kiralık araba Rus kıymasından bol muydu bari? İşte en büyük muamma buydu. Tebligat da, gidip daha yakından bakmaya karar verdi ve kalabalıkta biraz daha ilerleyebilmek için dirseklerini ve Samsonite valizini konuşturdu.

Yani valizini önüne alarak, önüne gelen kavalkemine güçlü darbeler indirmek suretiyle kalabalığı hunharca püskürttü, her seferinde "pardon" demeyi ve en masum tavrını takınmayı ihmal etmeden. Sadece birkaç metre sonra, ilerleyişini belli bir ilgiyle izleyen birkaç meraklıyla fırsattan istifade, ambulansın arkasına takılır gibi kaynak yapan diğerlerini şaşkınlığa uğratarak keskin bir yarım daire çizdi ve ilerleyişi sırasında itip kaktığı, şimdi bir kez daha ayaklarını ve kavalkemiklerini haşat etmeye hazırlandığı insanların öfkeli ya da şaşkın bakışlarıyla yüz yüze geldi.

Uğultu halindeki homurdanmadan aslında korktuğunun başına geldiğini anlamıştı. Sovyet kıyması taze bitmişti. Kiralayacak araba kalmamıştı. Son anahtar için, sanki hayatta kalmaları buna bağlıymış gibi, sanki bunlar Fransa Hazinesi'nin ya da Fort Boyard Kalesi'nin¹ kasa dairesini açıyormuş gibi birbirlerini yemekte olan yüzlerce insana bakılırsa, kesin bilgiydi bu. Tekerleği olan ne

1. Fort Boyard Fransa'nın okyanus kıyısında bir ada-kaledir. Bu mekânda çekilen *Hazine Adası* adlı yarışma programı Fransa'da çok popülerdir. (Ç.N.)

varsa yağmalanmıştı. Arabalar, motosikletler, *scooter*'lar hatta tekerlekli sandalyeler bile. Tebligat da, burada bir dakika daha kaybetmemeye karar verdi.

Fransa'dan çıkabilmenin mutlaka başka bir yolu olmalıydı. Fas, bir Peru değildi ya! Ne kalmıştı elinde? Genç kadın parmaklarıyla saydı. Uçak, araba... tren!

Tren ha, bu hiç de fena fikir değildi. Saatine baktı. On bire çeyrek vardı. Bu da ona, ezeli teyitli ama ilahî rötarlı uçağının bu sabah altı kırk beşte kalmış olması gerektiğini hatırlattı. Uyanalı altı saat olmuştu bile. Boşu boşuna.

Hızla hesap etti. İspanya sınırına erişmek yedi saat çekiyordu, sonrasında Cebelitarık'a inmek de rahat bir on iki saat daha. Bekleme sürelerini ve olası rötaları da hesaba katarsa, ancak yarın gün içinde Marakeş'e varacaktı. Ay doğacak ve batacaktı. Yani sözünü tutamamış olacaktı. Ama bazen hedeflere ulaşmak için uzlaşmaya rıza göstermek gerekir, derdi Steve Jobs olsa, gaza gelmiş seyirci kitlesinin önünde, mikrofona gürleyerek. Yine de, gidip Zehra'yı bulacak ve beraberinde getirecekti. Bu, zaten bayağı iyi bir uzlaşma sayılırdı.

Tebligat kalabalığın içinden süzüldü ve çıkış yolunu tutturdu. Bu boğucu terminalden çıkabilmek için, daha kilometrelerce yol yürümesi لازمmış gibi geliyordu. Kuşkusuz, tüm bu insanların arasından sürekli slalom yapması gerekliliği de onu çok yavaşlatıyordu, dakikalar-
dır, yürüyen bir yolda ters yönde debeleniyor oluşunu hiç hesaba katmasak bile...

Orlyval Havaalanı servislerinin durağına çıkan yürüyen merdivene doğru ilerlerken, havaalanını terk etmeden önce uçuşumun iptal edildiğinden emin olmayı beklemem gerekmez mi, diye sordu kendine. Hiçbir uçuş saati duyurulmamıştı ve dört saattir rötar yazıyordu ama eninde sonunda uçak kalkıverirse sinirden turnaklarını

yendi. Nitekim, öğleden sonra kalksa bile, daha onun treni İspanya'ya varmadan, Marakeş'e ulaşmış olurdu.

Beyni su kaynatmaya başlıyordu. Alnında birkaç ter damlasının, daha iyi bir dünya peşinde, maceralı yollara atıldığını hissetti. Ne yapmalıydı? Telaşlı bir kadın olmasına rağmen, böyle acele karar almak zorunda kalmaktan müthiş dehşete kapılırdı. Felaketle sonuçlanırdı genellikle bu durumlar. Üstelik, burada Zehra'nın hayatı söz konusuydu. Kendine yanılma hakkı tanıyamazdı.

Kararsızlık, onu felç etmek üzere pusuda bekliyordu.

Ama tüm bunlar, henüz bir Çinli korsanın peyda olmasını ummadığı sıradaydı.

Adam floresan renkli takımıyla bir Guantanamo firarisine benziyordu ama bu pek zayıf bir ihtimaldi, eğer Tebligat duymayalı Çinliler son moda İslamcı terörizm sektörüne atılmadıysa. Ne de olsa, televizyonda haber bültenlerini pek takip etmiyordu.

“Aman Tanrım, bir deert mi var? Aksi şeytan, bir tek rom atıp çözüveririz!”

Önünde dikilen adam, sabah kahvaltısında bir korsanı mideye indirmiş bir Asyalının tüm vasıflarına sahipti, insanın içini kıyır kıyır kıyan Çinli aksanıyla konuşan bir korsan. Av bıçağıyla kıyan. Rambo bıçağıyla. Tıpkı keçi gibi, sanki bir gün bir keçinin derdi olabilirmiş de bunu haykırabilirmiş gibi, *deert* diye meliyordu. Nereden baksan, iyi yere tezgâh açmıştı. Bugün Orly’de eksik olmayan tek şey dertti.

“Aman Tanrım, bir deert mi var? Aksi şeytan, bir tek rom atıp çözüveririz!” diye şakıdı tekrar.

Tıpkı, bir sokağın köşesindeki banka tüneyip dünyanın sonunun geldiğini duyuran Amerikan vaizleri gibi, hayali bir kitleye hitap ediyordu. Tek farkı tünememiş olması (en azından bir bankın tepesine), Amerikalı olmaması ve dünyanın sonunun geldiğini ilan etmemesiydi (o an hiç bu kadar yakınmış gibi olmasa da). Tek eksiği om-

zunun üzerinde bir papağan, bir göz bandı, bir de tahta bacak olan Çinli bir korsandı o. Yürüyen merdivenin eşisinde dikilmiş, göz alıcı kılığına ve attığı naralara rağmen kendisini görmeden geçip giden yüzlerce zombiye broşür dağıtıyordu. Belki de, sadece genç kadının hayal gücünün ürünüydü. Yorgunluk kaynaklı bir halüsinasyon.

Tebliğat yaklaştı. Hemen önünde, yolunu şaşırmış yaşlı bir kadın, Çinlinin kendisine uzattığı kâğıdı aldı, neden bahsettiğine bile bakmadan içine sümküydü ve yere attı. Terminal devasa bir şehir çöplüğüne dönmüştü ve bu durum sanki kimsenin umurunda değildi. Bu yeni toplumda temizlik ve düzen bayağı silikleşmişti. Bu gidişle, yakında RoboCop ve Judge Dredd görevi devralacaktı.

Tebliğat, genç adamın önünde dikildi ve beklemeye koyuldu. O anda, aklını neyin çeldiğini anlamamıştı. Gizemli bir güç, belki de merak, onu broşür almak için elini uzatmaya itti.

Turuncu pijamalı Çinli korsan, ona garip bir bakış attı. Herhalde birinin gönüllü olarak kendisine yaklaşmasına alışkın değildi. Birinin değil kendisini görmesine, bakmasına bile alışkın değildi sanki. Oradaki tek insan tarafından tespit edildiği izlenimine kapıldı. Çevrelerinde, sandaletli ve Hawaii gömlekli arılar sekiz çizerek gününç danslarını sürdürüyordu.

Tebliğat kılını kıpırdatmadan Çinlinin dağıttığı ilanı okumaya koyuldu. Bu edebi dil ilgisini çekmiş gibiydi. Durumdan işkillenen adam da, kendisi farkında olmadan, yazıların Arthur Rimbaud'nun dizelerine dönüşüp dönüşmediğini kontrol etmek için broşürlerinden birine göz attı.

BÜYÜK ÜSTAT YUHA

Duygusal dertler uzmanı. Hayatınızın tüm zorluklarını bilir. Şans yüzünüze gülecek, hayatınız değişecek. Evlilik, başarı, utangaçlık, sürücü ehliyeti, sınavlar, büyü çözme,

iktidarsızlık, ishal, kabız, alışveriş ya da *Harry Potter* bağımlılığı, sevilen kişinin yuvaya dönmesi.

Ciddi, etkili ve hızlı hizmet.

Koşullarınıza uygun ödeme kolaylıkları. Her gün 09.00-21.00 arasında, Barbès'te, Sahara içecek standının karşısında ziyaretçilerini kabul eder.

Yola atmayınız.

Yine de, Rimbaud'yla arada bayağı fark vardı.

Genç Fransız gözlerini tekrar ona doğru kaldırdı (Asyalya, Rimbaud'ya değil). Küreselleşme her sektörü etkiliyordu gerçekten. Şimdiye dek Afrikalı dervişlerin tekeline olan şarlatanlık işlerini bile. İshalden sürücü ehliyetine, geçerken *Harry Potter* destanına, vay canına, bu Aziz Üstat Yuha da her alanda faal, her *deerde* dermandı yahu!

"Umarım adının ifade ettiğinden daha başarılıdır," diye sallayıverdi Tebligat, ortamı ısıtmak için.

Adam kelime oyununu anlamamış gibiydi, şu turistik mekânlardaki insandan heykeller gibi kalakaldı.

"Yani Yuha için diyorum... *Yuhalamak* fiilinden," diye açıkladı Çinlinin donukluğu karşısında.

Üstadının adının geçmesiyle adam, sanki bu yolcu kadın tenekesine para atmış gibi hayata döndü.

"Şeytan kulağına kurşun!" diye sesini yükseltti, "Adını söylemeyin!"

"Neyi, Yuha'yı mı?"

"Şişst! Dağlara taşlara!"

"Ama burada yazıyor, kâğıtta!"

"Milyonlarca batık gemi adına!¹ Elemtere fiş, kem gözlere şiş!"

1. Yazar, *Tenten*'deki Kaptan Haddock karakterinin ünlü sözüne selam çıkıyor. (Ç.N.)

Asyalı, bir beddua otomatına dönüşmüştü. İş üzerindeki bir torbacı gibi, etrafına kaçamak bakışlar attı.

“Öyleyse içinizden okuyun,” diye sözünü sürdürdü, yatışmış halde, “ama Üstat 90’ın adı asla telaffuz edilmemeli. Yedi denizin ve korsanların hazinesinin hamisi efendimiz.”

“Üstat 90 ha! Doksanıncı üstadınız mı oluyor kendisi?”

“Yok, boyu o. Bir doksan. Bizim ocakta, her derviş boyuna göre adlandırılır, onursal bir unvanın yanı sıra.”

“Mantıklı,” diye espiye vurdu Tebligat, “peki niye korsan gibi konuşuyorsunuz?”

“Korsan gibi mi?” diye tekrarladı adam şaşkınlıkla, “Ne demeye çalıştığınızı anlamıyorum.”

Bu Çinlide bir bit yeniği var ve faili de hiç Çin ipeği bitine benzemiyor, diye düşündü genç kadın postacı, topukları üzerinde yarım daire çizmeye ve bu sakat tipi burada kök salmaya bırakmaya hazırlanırken. Ama beriki, bir eliyle omzunu kavrayarak onu durdurdu.

“Size yardım edebilirim, tayfa.”

“Pardon?”

“Bir *deerdiniz* olduğunu gözlerinizden okuyabiliyorum!”

Genç kadın etraflarında kaynaşan, bu gerçekdışı konuşmadan bihaber, çıldırmış kalabalığı parmağıyla gösterdi.

“İyi tespit, Sherlock! Üstelik etrafa bakılırsa, bu konuda hiç de yalnız sayılmam.”

Asyalı kocaman gülümsedi ve sonra suratı tekrar ifadesizleşti. Kadına yaklaştı ve sesini alçalttı. Tebligat, onun bir anda turuncu gömleğini açiverip kendisine çalıntı saat koleksiyonunu sergileyecek sandı.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu adam sadece.

“Elinizin altında bir uçak bulunmaz mı?”

Çinli şaşkınlıkla elini kaldırdı ve altına baktı.

“Bu bir deyim,” dedi Tebligat, adamın saflığından etkilenmişti. “Uçağımın kalkmasını sağlamanız bana yeterdi.”

“Uçaklar konusunda, tayfacım, müracaat Air France’a!” diye bağırdı adam kolunu eski şekline sokarak.

“Evet, yani sonuçta benim durumumda Fas Kraliyet Havayolları’na. Peki, tamam da burada, broşürünüzde, insanların hayatlarını değiştirdiğiniz yazdığı için istedim bunu sizden...”

“Vay, benim köse sakalım!” diye haykırdı sakalsız Asyalı. “Bu da pek âlâ! Siz, beni Üstat 90 mı sandınız? Benim de o kadar boyum var ama ben naçizane, broşür dağıtan bir denizciyim. Eğer kadim olanla tanışmak istiyorsanız, yelkenleri o rotaya çevirmelisiniz. İnsanların hayatını değiştiren odur.”

İnsan kendini *Hazine Adası*’nın bir bölümünde ya da daha doğrusu Fleming’in filminin, Kubrick tarafından, bir akşam, kafası çok güzelken çekilmiş berbat bir yeni versiyonunda sanabilirdi.

Adam kâğıdın ucunu işaret etti. Serçeparmağının tırnağı ölçüsüzce uzundu. Flamenko gitaristlerinki gibi biraz. Bir Çinliyi, bir İslamcı teröristi, bir korsanı ve bir Endülüslü’yü çamaşır makinesine tıksan sonuçta bu he-rif çıkar, diye düşündü konuya iyice Fransız, aman yani Çinli kalmakta olan Tebligat.

“Burnu Barbès’e çevirin. Sahara’nın tam karşısında.”

“Ha, evet, *Sahara*, şu bar. Bir an için beni başka bir kıtaya gönderiyorsunuz sandım! Ki şu an, gitmem gereken yer tam da orası. Çok hoş olurdu böyle bir durum.”

“... ”

“Korkarım bu mümkün değil,” dedi Tebligat tekrar ciddileşerek. “Havaalanından uzaklaşamam. Uçağımın kalkmasını bekliyorum.”

Onunla konuşmayı hâlâ neden sürdürdüğünü soruyordu içinden.

“Bu fevkalade müşkül, tayfa!”

“O gelmez herhalde, değil mi?”

“Kim?”

“Şey, yani Üstat Yuha.”

“Şişşt! Hayır hanımefendiciğim, Üstat 90 sadece kendi muhitinde ziyaretçi kabul eder. Güvenlik meselesi...”

“Güvenlik mi?”

“Üstat 90 çok güçlü bir adamdır. Örgücü Peygamberdevelerinin Naçiz Kastı’na hükmeder o!”

“Örgücü peygamberdeveleri mi? Dua eden peygamberdeveleri diyecektiniz herhalde.”

“Sizin peygamberdeveleri dua eder,” diye açıkladı keşiş ellerini kavuşturup birbirine sürterek, “peygamberlikleri de oradan gelir ama bizimkiler örgü örür. Evet, daha sarîh bir ifadeyle, bu naçiz kastın keşişleri peynirinden giysiler örürler.”

Bu deliler diyalogunun her saniyesinde yüzlerce nöron kaybettiğini hisseden Tebligat, daha fazlasını öğrenmeyi tercih etmedi.

“Özetle, bu üstat çok güçlü ama yeri Barbès’te, eğer doğru anladıysam...”

“Oh, bu bir pazarlama meselesi, malumunuz. Üstat 16.nın nezih konutlarından birinde ikamet eder.”

“16. yüz yıl mı?”

“Bölge!”¹ diye düzeltti Çinli, kafası karışmıştı, “öyle olsa, Roma rakamıyla XVI. derdim.”

“Diyalogda Roma rakamları gözükmez ama.”

“Haklısınız. Peki, nerede kalmıştık, dediğim gibi, bu

1. Paris şehri, *arrondissement* olarak adlandırılan, Türkiye’deki ilçe belediyelerine benzeyen ve birden yirmiye kadar numaralandırılmış idari birimlere bölünmüştür. 16. Bölge Paris’in nezih, zengin muhitidir. (Ç.N.)

tür bir ticari faaliyet için 16. Bölge'de oturmaktansa (Arap rakamıyla, belirtiyim) Barbès'te bir fakirhanede tezgâh açmak çok daha olumlu bir izlenim verir, herhalde nedenini anlarsınız."

"Anlıyorum..." dedi bir şey anlamayan Tebligat. "Her neyse, Barbès ya da 16., bana uymuyor. Havaalanını terk edemem. Her dakika yeni haberler düşüyor."

Artık, bu konuşmayı nasıl sonlandıracağını ve bu adamdan nasıl kurtulacağını bilemiyordu. Nasıl çatmıştı bu kaçığa? Bazen metro peronunda ya da bir bekleme salonunda garip insanlar gelip sizi bulur ve siz bir şey sormadan hayatlarından, dertlerinden bahsederlerdi. Bir yandan metro katarının gara çabuk gelmesi ya da dışçının asistanının gelip sizi çağırması için dua ederken yarım kulakla dinlerdiniz onları. Bu şimdiye dek başına çok gelmişti. Ama bu kez, kabahat sadece kendisindeydi. O gelip bulmuştu adamı.

"Biliyor musunuz ki Üstat 90, Air France'dan bile kudretlidir," dedi turuncu pijamalı Çinli, müşterisini kaybetmekte olduğunu hissederek. "Demin bana, uçağınıza etki edip edemeyeceğimi sordunuz. Üstat bundan da fazlasını becerebilir. Korsan sözü."

Adam Tebligat'ın merakını yeniden canlandırmıştı.

Etrafını kolaçan etti ve kez daha söyleyeceği şeyi yine kimsenin duymamasına dikkat etti.

"Uçmayı öğrenmek ister misiniz?" diye sordu ona, sanki sakız ikram eder gibi.

"Pardon?"

Kadın, eski bir radyoda, gaipten ya da sadece uzaylı dilinin konuşulduğu başka bir gezegenden gelen dalgalar yakalamış gibiydi. Artık hiçbir şey anlamıyordu.

"Eğer bugün gitmek istiyorsanız, tek çareniz bu. Kendi imkânlarınızla uçmak."

Tebligat'ın içinde bir şeyler değişmişti.

“Bir ikinci süresinde, uçak kullanmayı mı öğreneyim istiyorsunuz yani?” diye haykırdı dehşetle.

“Size uçak kullanmaktan bahseden kim? Uçmak diyorum size, hayret bir şey!”

Bunu söylerken kimsenin bakmadığından emin oldu, genç kadına doksan derecelik bir açıyla konuşlandı ve çaktırmadan kollarını kanat gibi çırpı. Tebligat bu hareketi gülünç bulurdu, eğer korsanın Converse’lerinin tabanını yerden rahat beş santimetre yükselmemiş olsaydı. Adam havayı dövmeyi kesti ve ayakları yavaşça yere indi.

“Bunu nasıl yaptınız?” diye sordu kadın donakalmış halde. Bakışları sahnenin diğer tanıklarını aradı ama kimse o tarafa dikkati etmemişti. İnsanlar, gözlerinin önünde gerçekleşen bu inanılmaz olaydan bihaber, yollarına devam ediyorlardı.

Konuya aşına olanlar, görsel açıdan çok etkileyici ama çikolatadan yapılmış üç eurodan bile sahte bir sokak sihirbazı numarası olan Balducci havalanmasını herhalde tanımışlardır.

“İtimat edin ve gidip üstata danışın, romcu sözü! Yolculuk tam nereyeydi hanımefendiciğim?” diye ekledi adam muhatabının sersemlemiş hali karşısında.

Çinlinin sesi Tebligat’ı gerçekliğe döndürdü. Tabii buna gerçeklik denebilirse. Tüm bunlara inanması öyle güçlü ki.

“Şey... Marakeş’e. Ama, siz bunu nasıl becerdiniz?”

Adam gözlerini havaya dikti ve titredi.

“Hay, Kaptan Jack’in laneti! Uçuşunuzun iptal edildiğini görüyorum,” dedi kendinden emin bir tavırla, gapipten haber vermiş gibi. “Kızıl Korsan’ın iskeletinin her bir kemiği adına, sizin uçuşunuz Fas Kraliyet Havayolları’nın AT63 sefer sayılı uçuşuydu, değil mi tayfa?”

“Bunu nasıl bildiniz?” diye sordu Tebligat sırtını dönmüş olduğu devasa gidiş panosunda, kendi uçuşu-

nun karşısında, kırmızı renkli *İptal/Cancelled* uyarısının rahat bir dakikadır yanıp söndüğünden habersiz.

“Benim de kendi çapımda birkaç yeteneğim var. Sezgiciyim ben. Sizin yerinizde olsam, Kızıl Barbès Barbaros’un hayaleti peşime düşmeden hemen büyük yelkeni şişirir, dümeni Barbès’e kırardım!”

Tam o anda hoparlörlerden yükselen robot sesi, Fas Kraliyet Havayolları’nın 06.45’te gerçekleşmesi planlanan, AT63 sefer sayılı Marakeş uçuşunun iptal edilmiş olduğunu duyurdu.

Pijamalının gizil güçlerine hayran kalan Tebligat, inanılmaz, diye düşündü, adam kalabalığa karışıp *Gezgin Veli*’nin¹ çağdaş, serbest ve turuncu bir yorumunda kaybolmadan hemen önce.

1. *Where’s Wally?/Où est Charlie?*: Martin Handford tarafından yaratılmış ve karmaşık çizimler arasına saklanmış kahramanı bulmaya dayanan bulmaca kitapları dizisi. *Gezgin Veli* adıyla Türkçeleştirilmiştir. (Ç.N.)

Tebliğat, kendisi yanında olmadığına da bir şeyler öğrenmeye devam edebilsin diye, Zehra'ya internet bağlantısı olan küçük bir bilgisayar hediye etmişti. Her seferinde şöyle diyordu ona:

“Geri döndüğümde, bana şaşırtıcı şeyler anlatmalısın. Benim bile bilmediğim şeyler.”

Bu da, hemen akabinde inanılmaz araştırmalara dalıp ancak birkaç saat sonra burnunu su yüzüne çıkaran küçük kızı gülümsetiyordu. Bu yedi yıllık nadas, bu küçük taşra hastanesinde, dünya hakkında hiçbir şey bilmeden ot gibi takıldığı yedi yıl telafi edilmeliydi.

Her şey hakkında her şeyi bilmek için çılgınca, zorlayıcı ve yakıcı bir arzuya kapılmış halde, elbiseleriyle yatağa oturup ekranının ışığıyla başkalarını uyandırmamak için yorganlara sarınarak uykusuz geceler geçirdiği oluyordu. İnsanlığın tüm bilgi birikimini emecek kadar susuz kalmış bir süngere dönüşmüştü. Çevresindeki her şeyin, birbirinden en uzak, en akla gelmeyecek, aralarında hiçbir bağlantı yokmuş gibi gözüken şeylerin bile birbirleriyle bağlantılı olduğu fikrine kapılmıştı. Aslında her şey, devasa bir bilgi ağı, insanlığın bilgisinin haritasını, tavanını süsleyen fosforlu yıldızlar gibi bir gökyüzü haritası çizmek amacıyla birbirine bağlanabilirdi. Bu du-

rumda da, her şeyi ve her şeyin karıştını söylemesi mümkün oluyordu. Örneğin, kendisinin Shakespeare'nin Faslı alt soyu olduğunu. İngiliz yazarın -399. yaşını kutlayacağı gün *moonwalk*'ı icat etmek üzere olduğunu. Zaten doğum günü pastası üzerine mumların hepsini tersten dikerek negatif yaşını yazmanın bir yolunu da bulmuştu. O zaman, tüm beklentilerin aksine, gökyüzüne yükselmeye hazır bir uzay gemisi ya da yaz sıcağında Magreb kıyıları boyunca ilerleyen bir denizanası elde ediliyordu.

Yine bu yolla yıldızların Çin'den gelmediğini, hiçbir küçük Çinlinin asla kendi elleriyle bir gök cismi üretip de geceleri göğü ve çölü aydınlatсын diye uzaya göndermediğini öğrenmişti. Vikipedi'ye göre, bir yıldızın "nükleer füzyon reaksiyonlarının tetiklenmesi için merkezi bölgesinin gereken sıcaklığa ulaşmasını sağlayacak çap ve yoğunlukta bir plazma küresinden" ibaret olduğunu ve dolayısıyla Raşit'in kendisine üstünkörü cevap vermiş bir yalancı olduğunu. Biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama onu o kadar çok seven ve gün boyunca bronşlarını boşaltan, hayatını babasından çok borçlu olduğu, bir çakıl parçasıyla onu sevindirmek istemiş bir adama nasıl gönül koyabilirdi ki? Onu incitmemek adına, artık bunu bildiğini bile söylemedi. Hem o nesne Çin'den gelmişti sonuçta, sadece adıyla bile onda belli bir hayranlık uyandıran uzak ve egzotik bir ülkeden. Yine de, o günden sonra, geceleri Fas çölünün aydınlanmasında hiçbir sorumluluğu olmayan bu halk için dua etmeyi kesmişti.

Birkaç haftaya kalmadan, Zehra, hastanede dış dünyanın bir ulağına dönüşmüştü. Hastaların çoğunun buraya ayak basar basmaz bağlantılarını kaybettiği bu âleme dair ona bir sürü soru yöneltiliyordu. Küçük kız hastaları nekahetleri boyunca en son filmlerden, güzellik ürünlerinden, en yeni cep telefonu modellerinden ve yıldızların en taze skandallarından haberdar ediyordu. Zehra,

bir anda, en son icat olmuştı. Artık yeni oyuncak oydu. O da her şeyi anlatıyor ve her şey hakkında her şeyi bildiğinden sohbetleri garip, uydurmasyon hikâyelerle süslüyordu.

Tebliğat döndüğünde, onu da testten geçirdi:

“Görünürde birbiriyle ilgisi olmayan iki sözcük seç ve Google’la. Ne çok sitede ya da yazıda bu iki sözcüğün bir arada bulunduğuna şaşıracaksın.

İşte!” diyordu Zehra, ilk hokkabazlık numarasını becermiş, çiçeği burnunda bir sihirbaz gibi. Bilgisayarının ekranında ondan fazla site *Hitler* ve *yerfıstığı* sözcüklerini, böyle bir sözcük çifti tutarlılık açısından en hafif tabirle saçma sapan olsa bile, birbiriyle bağlantılandırıyordu. Yani yerfıstığı, söz konusu herifin yüreğinin çapını ima etmek için kullanılmadıysa aşırı alakasız, gerçekten de...

“Daima bir bağlantı vardır. Daima.”

Sonra da, kadın postacı biraz çalışmak için ülkesine dönüyordu. Fransızlar, onun taşıyacağı iyi haberlerden uzun süre mahrum kalamazdı. Küçük kız arkadaşını gönülsüzce de olsa yüz kadar insanla paylaşmak zorundaydı. O da yokluğunu unutabilmek için tekrar araştırmalarına gömülüyor, önüne gelen her şeyi yalayıp yutuyordu. Kanarya Adaları’ndan Jameos’ta, kör ve albino yengeçlerin yaşadığı küçük bir göl olduğunu öğrenmeden gözlerine uyku girmiyordu. Minicik yengeçlerin gürültüye karşı hassas olduklarını ve ziyaretçilerin göle bozuk para atma manyaklığının yaşamlarını tehdit ettiğini. Paris mağazalarında Çinli turistlerin akınına uğrayan küçük Eyfel Kulesi anahtarlıklarının Çin’de üretildiğini! Siyahi Afrika’da, kaçak avcılarını caydırmak için gergedanların boy-nuzlarının matkapla oyularak içine kırmızı bir zehir (demir değil, zehir) konulduğunu. Rusçada ormana *urman*, üzümüne *üzyüm*, telefona da *telefon* dendiğini. Öyleyse, niye Rusça diye ayrı bir dil vardı ki! Adamın birinin ken-

disini 16.302 kez bıçaklattığı halde ölmediğini (tiyatroda tabii ki!) İranlı ve Arap halı dokuyucularının kusursuz dengeyi bozmak için modellerinde kasten bir hata yaptıklarını, zira sadece Tanrı'nın kusursuz şeyler yaratabileceğini.

Sadece Tanrı kusursuz şeyler yaratabilirdi. Bir de Tebligat. Zira Tebligat kusursuzdu ve Zehra da büyüdüğünde ona benzemek istiyordu. Yani olur da büyüyebilirse. Ve yine, aklına hastalığı düşüyordu. İnternette olsun, gerçek hayatta olsun, sonuçta her şey dönüp dolaşıp onu bulutuyla karşı karşıya getiriyordu.

Tebliğat gözlerine inanamıyordu.

Orada, terminalin duvarına asılmış 50 inçlik Samsung ekranında, zıvanadan çıkmış kalabalığın hırpaladığı gazeteci, düşmemek için bir lambanın direğine sarılmış, fırtınalı bir denizdeymiş gibi yalpalıyordu. Kırmızı bir altyazı, sahnenin, insanların trenlere hücum ettiği Paris'teki Lyon Garı'ndan canlı olarak yayınlandığını duyuruyordu. Zavallı sunucunun arkasındaki kıyamet manzarası, Orly'dekiyle aynıydı. Aynı çıldırmış karınca sürüsü. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi, korkunç bir kargaşa tüm Fransa'yı esir almış gözüküyordu.

Çinli korsanın aniden ortadan kaybolmasından ve uçuşunun iptal olduğunun artık teyit edilmesinden birkaç saniye sonra, Tebliğat en yakın tren garına ulaşmak ve güneye giden ilk trene atlamak niyetiyle Orlyval Havaalanı servisine doğru yönelmişti.

Yine parlak bir fikir, sakızın balonu gibi yüzünün ortasına patlayıvermişti. Tebliğat Samsonite'ını, bu zincirlerinden boşalmış okyanusta kendisine ait küçük adacığı durdurdu. Eğer o anda gökyüzünden bir uçak geçecek olsa, hemen valizinin üzerine çıkar ve imdat işareti yollamak için kollarını havaya sallardı. Ama o gün Orly, dünyada tepesinde hiçbir uçağın uçmadığı tek yerdi.

Bir mengenenin arasında sıkışıyordu. Her seferinde biraz daha. Suyu sıkılan ıslak bir giysi gibi her seferinde bir vida dışı daha. Uçak yok, araba yok, tren yok, mutlak bir hareketsizliğe mahkûmiyet hali. Paris'te sadece metro, otobüs ve ekspres banliyö hattı çalışıyor gibiydi ama aksi ispatlanana dek hiçbir Marakeş'e uğramıyordu.

Peronda dikilmiş, bir ayağı havaalanında, diğeri dışarıda, gelen servis otobüsünün kalkıp gidişini izledi. Eğer aynı kıyametin, aynı ölümcül çılgınlığın içine düşecekse gara gitmesine ne gerek vardı?

Ya otostop? Genç ve güzel kadın, kendisini dünyanın öbür ucuna götürmeye hevesli bir erkek sürücü bulmakta hiç zorlanmazdı. Ama bu gerçekten fazlasıyla riskliydi. İnsan her an bir dengesize ya da tatilini o civarda geçirmekte olan Uluslararası Para Fonu'nun eski başkanına¹ çatabilirdi.

Genç kadın tabii ki sarı, Renault marka posta arabasını da düşündü ama meslektaşlarından birinin bir güzel ıslattığı geziden beri yani son bir haftadır, araç garajda yatmaktaydı – yani hem gerçek hem mecazi manada, zira arabanın bu son güzergâhı bir yangın musluğunda sona ermişti. Hele postacı bisikletini aklımıza bile getirmeyelim.

Özetle, geriye pek fazla bir şey kalmamıştı. Tabanvaydan başka. Ama onlar da kesinlikle en ağır ilerleyen ulaşım araçlarıydı. İnsanoğlu 21. yüzyılda bile halen ulaşım açısından gayet kısıtlıydı. Leonardo da Vinci mezarından kalkmalıydı! Daha yapacak çok işi vardı.

İşinlanma da bir türlü icat edilmemiş olduğundan (insanoğlu henüz sınır dışı etme ve sürgün gibi emekleme aşamalarındaydı) Tebligat cep telefonunu eline aldı

1. Yazar, Dominique Strauss-Khan'ı ima ediyor. (Ç.N.)

ve hastanenin numarasını tuşladı. Zehra hayal kırıklığına uğrayacaktı, orası kesindi. Belki de kendisine bir daha hiç güvenmeyecekti. Ama ne yapalım, hayatın cilveleriydi bunlar. Bak sen, ona yeni bir sözcük öğretecekti; *cilve*. Ne diyecekti ona? Öngörülenden biraz daha geç geleceğini mi? Ama tam olarak ne zaman? Bunu, o da bilmiyordu.

Kötü haber vermekten nefret ederdi. Bu yüzden postacı olmuştu zaten. İnsanlara iyi haberler taşımak istediği için. Bohçasında mutluluk taşıyan bir leylek olmak istediği için. Posta idaresinde işe başladığında yaşı yirmi, kafası da hayallerle doluydu ama tecrübe ona bir postacının, ne kadar iyimser olursa olsun, kendi payına düşen kötü haberleri ve üzüntüyü de yuvalara taşıdığını öğretmişti. Yine de, bu genç kadının cesaretini kıramamıştı.

Telefon bir kez çaldı. Sonra iki.

Tebliğat gözlerini yere indirdi. Sağ ayağının altıncı parmağını vuran sandaletinin yanında bir kâğıt parçası vardı. Onu yere atan kişi herhalde içine sümkürdükten sonra kâğıdı top yapmıştı ama yine de siyah mürekkeple ve kalın harflerle basılmış iki sözcük seçilebiliyordu:

BÜYÜK ÜSTAT

Sonra gözlerini kaldırdı ve o afişle karşılaştı.

Üçüncü zil sesi telefonunda yankılandı ve kimse açmadan Tebliğat telefonu kapattı. Böyle yelkenleri indirivermek kolaya kaçmaktı. Her şeyi denemişti belki. Ama imkânsız değil.

Velhasıl, Tebligat'ın tüm ruhu ve bedeniyle hayatının en çılgın macerasına atılmaya karar vermesini sağlayan bir broşür ve basit bir afiş oldu.

Afiş, Afrika'daki AIDS'li çocukları desteklemek konusunda uzmanlaşmış büyük bir STK'nın reklamıydı. Üzerinde, kıtanın ücra bir köşesinde kurulmuş ve büyük fotoshop darbeleriyle, omuzlarına beyaz tüylerden kanatlar çizilmiş çocuklarla dolu bir köy görülüyordu. *Aşk kanatlandırır*, diyordu sloganda. Bu söz posta memuresinin kafasında, çamaşır makinesinin sıkma öncesi programına maruz kalan bir çorap gibi birkaç tur attı. *Aşk kanatlandırır*. Zamanla klişeleşmiş bir ifadeydi bu ama genç kadın bunu kelimenin gerçek manasında almak gerektiğine, bu afişin buraya onun, bizzat kendisinin görmesi için asıldığına, bu duyurunun ona hitap ettiğine ikna olmuştu. Sanki, "Tebligat, eğer yeterince güçlü bir şekilde Zehra'yı düşünürsen, aşk bedeninde kanatlar bitmesini sağlayabilir," diyordu ona.

Acaba o da, İkarus'un babası Daidalos'a, Minotor'un labirentinden kollarına tüyler yapıştırarak kaçıp kurtulma fikrine kapıldığı gün musallat olan o bilinçsiz deliliğin pençesine mi düşmüştü? Tutkal niyetine, valizinde bir kavanoz ağda vardı ama ya tüyler? Hiç vakit kaybet-

meden Orly'nin katranlı pistlerinde güvercin avına mı soyunmalıydı? Hem kendini hiç var olmamış, hatta Yunan mitolojisinin MacGyver'ine dönüşmüş bir herifle karşılaştırabilir miydi?

Hayır. Sandığından da daha çılgındı o, zira bir şeyler onu gökyüzüne yükselmek için hiçbir düzeneğe ihtiyacı olmadığına inanmaya sevk ediyordu. Hiçbir kanada, ne kâğıttan ne de kartondan. İçinden bir ses, tıpkı birkaç dakika önce şu turuncu pijamalı genç Çinlinin gözünün önünde yaptığı gibi, çok isteyerek ve sadece kollarını biraz çıkararak bunu başarabileceğini söylüyordu.

Uçmak.

Bu onun sık sık gördüğü bir rüyaydı. Yerden yükselmesi ve uçması için birkaç kulaç hareketi yapması yeterdi. Bir kuş gibi ağırlığından kurtulur, havada, şehirlerin ve nehirlerin üzerinde yüzerdi. Ama adı üzerinde; bu bir rüyaydı sadece. Sonra uyanır ve günün geri kalanında, yerçekimi onu malak gibi kara toprağa mıhlardı. Bu rüyalardan herhangi biri renkli miydi diye hatırlamaya çalıştı. Çünkü o Zehra'nın yaşındayken, cuma geceleri görülen renkli rüyaların haberci rüyalar olduğunu, dolayısıyla gerçek hayatta da yaşanacaklarını öğrenmişti. Hani nasıl derler; valla billa. Evet, o rüyayı renkli görmüştü. Ama o kadar çok başka şeyin rüyasını da renkli görmüştü ki. Lotoyu tutturduğunu mesela. Üstelik hâlâ, Fransa'nın sembolü olan Marianne Hanımefendi'nin kendisine çekini göndermesini bekliyordu... Masumiyet çağında kalmıştı tüm bunlar. Ömrün baharında. Leblebili gazoz zamanlarında yani.

Tebliğat artık bir yetişkindi ama bir tarafı çocuk kalmıştı, yetişkinlerin "safılık" diye adlandırdıkları bir tarafı, hem de hayattan yediği tüm sillelere rağmen. Uçmak. Böyle bir şeye inanmak delilikti ama sonuçta neden olmasındı ki? Gözleri açıkken rüya görmesine ne engeldi? Rüya görmek yasak değildi ve de bedavaydı. Üstelik şu

Çinlinin, ana baba gününe dönmüş havaalanının ortalık yerinde, birkaç santimetre havalandığını kendi gözleriyle görmüştü.

Evet, bu çılgıncaydı ama o hayatında çok daha karmaşık ve imkânsız şeyleri de başarmıştı. Örneğin, yalnız bir kadın olduğu ve tek geliri postacı maaşı olduğu halde yedi yaşında, kistik fibrozis hastası Faslı bir kızı evlat edinmek gibi. Hatta postacı bile değil, kadın postacı maaşıyla.

Öyleyse neden bir mucizeyi gerçekleştirmesindi?

Fransız hâkimler bu türden dosyalara nadiren olumlu yaklaşırdı ama davasını hararetle savunan, müstesna bir avukata denk gelmişti. Hayatta hayallerini gerçekleştirmek için, iyi insanlardan oluşan bir çevre edinmenin yeterli olduğunu öğrenmişti. Bir şeyi her şeyden çok istediğimizde hiçbir şeyin imkânsız olmadığını ve kaderin yolumuza uygun insanları çıkardığını.

Üstelik bal gibi de herkesten önce yürümüş, herkesten önce koşmuş, herkesten önce yüzmüştü o. Neden herkesten önce uçmayı da beceremesin ve çocuk doktoru olacak anne ve babasını bir kez daha bozum etmesindi? Belki de, sağ ayağındaki altıncı parmağın bir işlevi vardı ve o da uçmasını sağlamaktı. Belki de, küçük bir kış dümeniydi o. Zira otuz beş yaşına varmış, hâlâ bu komik fazlalığın makul bir sebebini bulamamıştı. Ama bu hayatta, illa ki her şeyin bir varoluş sebebi vardı. O tesadüfe inanmazdı. Bu fazladan ayak parmağı kendisine gerekli değildi ama onu bu dünyada eşsiz kılıyordu.

Hep söylediği gibi, eğer aşk kanatlandırıyorsa Zehra'ya duyduğu büyük aşk da onu niye kanatlandırmamıştı? Eğer Leyla ile Zehra'nın düşündükleri gibi, bizler eskiden balık ve kedi idiysek belki kuş da olduğumuzu düşünmek çok çılgınca değildi. Eğer kara ve su hayvanları olmuştuk, niye aynı şekilde göğün hafifliğiyle de tanışmış olmayaydık?

Tebliğat başını salladı, sanki bu basit hareketle beynini bulandıran saçma düşünceleri bir hamlede silip süpürebilirmiş gibi. Kuşkusuz, yorgunluk ona kötü bir oyun oynuyor olmalıydı. Otuz beş yaşında, sarışın bile olmayan¹, makul ve mantıklı bir kadının böyle budalalıkların mümkün olabileceğine inanması mümkün değildi.

Ama eğer bu doğruysa ve o da yanından geçip gidiyorsa, bunu asla atlatamazdı. Bu çılgın gün, bir işaretti. Şu Çinliye benzeyen korsanla karşılaşması da, bir başka işaret. Yeniden bir umut dalgası benliğini sardı. Her durumda artık kaybedeceği bir şey kalmamıştı. En beteri başına gelmişti. Uçuşu iptal olmuştu. Onu burada tutan bir şey yoktu artık.

Gülümsedi. Sanki başından beri bunu, sonunda gidip kızını almak uğruna her şeye hazır olduğunu kanıtlamak imkânını elde etmek için, uçuşunun iptal olmasını beklemiş gibi. En umulmadık olanı bile.

Kendinden emin halde ve Üstat Yuha'nın Fransızcasının broşür dağıtıcısınıninkinden daha güncel olması için dua ederek, kapılarını açan servis otobüsüne bindi.

1. Sarışınların esmerlerden daha az zeki olduklarına inandırmaya yönelik dünya çapındaki bu aşağılık yutturmaca hareketine katılmak mı, benden uzak olsun. (Yazarın notu)

“Şu bir gerçek ki, uzaktan kumandalı uçaklarla her şey çok daha kolay olurdu,” diye özetledi berber.

“Ya da uzaktan kumandalı bulutlarla,” diye ekledim. “Tebliğat basit bir düğmeyi etkinleştirerek bu korkunç kara yarattığı göğünden silebilir ve uçaklar da kalkabilirdi. Öte yandan, Zehra da nefes alabilmek için bulutunun kumandasıyla, göğsündeki acıyı söküp atabilirdi. Evet, hayat çok daha kolay olurdu, insanlar da çok daha mutlu.”

“Kimsenin aklına gelmez belki ama uzaktan kumandalı bulutların berberlik âlemine bile çok faydası olurdu. Bakın mesela, müşterilerim asla yağmurlu havalarda uğramazlar. Saçlarının kıvrılmasına yol açar bu. Daha eve varır varmaz kuş yuvasına dönen fönlerinden hiç bahsetmiyorum bile. Yok, bu gerçekten tüm dünyayı ilgilendiriyor. Arazisinin üzerindeki hava koşullarını denetleyebilmekten memnun olmayacak bir çiftçi gösterebilir misiniz bana? Bir düşünsenize; aynı anda, dünyanın dört bir köşesinde, uzaktan kumandalı bulutların hayalini kuran insanlar... Çılgınca bir şey bu...”

Masör her zamankinden biraz daha erken gelmişti.

Küçük kızı selamlamış ve yanındaki yatağa oturmuştu. İki yıldan beri ilk kez, kızın gözlerinde bir hüznün gölgesini, kader Tebligat'ı onun yoluna çıkarmadan önce benliğine çöreklenmiş olan hüznün gölgesini seçebilmişti. "Tebligat öncesi dönem" onun sevdiği tabirle. Kabul etmek gerekirdi ki, bu Fransız Zehra'ya acayip iyi gelmişti. Gerçi kendisine de. Kadın, tekrarlayan Marakeş gezileri sırasında kızcağızı her görmeye geldiğinde, o da bu kata daha sık uğrar oluyordu. Göz kamaştırıcı bir kadındı o. Üstelik, öyle sevimliydi ki! Onun en sevdiği yönü dünyanın kapılarını küçük kızın önüne açma tarzı, ona taşıdığı tüm o hediyeler, o çılgın sevgisi, o nezaketiydi. Şimdiye kadar hiç kimsenin hasta bir çocuğu, üstelik kendisinin bile olmayan bir çocuğu görmek için, sadece ona birkaç saatlik mutluluk taşımak için bunca yolu teptiğini görmemişti. Genç kadının, elinde bir paket fosforlu yıldızla çıkageldiği gün gibi.

Astronomi oğlan çocuklarının dalgasıdır, kızların ayağı yere daha sağlam basar, diye düşünmüştü Masör Raşit. Ama Fransa'da, cinsiyetler arasındaki farklılıkları silikleştirmeye çalıştıklarını çünkü böylesinin daha adil olduğunu biliyordu. Üstelik, Tebligat kızcağıza bir şeyi

sırf cinsiyet meselesi yüzünden yasak edecek değildi. Hediye, *kadın postacıya postacı* demeyi tercih eden bir kadından gelince iş değişirdi.

Zehra hediyesini görünce, henüz yıldızlarından mahrum olan tavana dek zıplamıştı.

“O yukarılara gitmeyi öyle çok istiyorum ki,” demişti küçük Faslı, Tebligat’ın bir taburenin üzerinde dengesini korumaya çalışarak, onun ayrıntılı talimatları doğrultusunda birer birer yapıştırdığı fosforlu plastik parçalarını göstererek.

“Bu şekilde, azıcık da olsa gitmiş kadar olacaksın, şekerim.”

“Paris’ten füzeye bineceğim. O yıldız biraz daha sağa!!!”

“Paris’te füze yok,” diye yanıtlamıştı Tebligat, yıldızı birkaç santim kaydırırken, “en azından şimdilik. Ama orada yaşamaya gelsen, bir şeyler ayarlanabilirdi...”

Bu lafı öylesine ortaya atıvermiş, titrek elleriyle plastik parçasını yapıştırmaya ve bir şey çaktırmamaya çalışırken, gözücuyla genç kızın tepkisini kollamıştı. Zehra’nın yüzü karanlık gecedeki fosforlu bir yıldız gibi aydınlanmıştı.

“Ah evet!” diye haykırmıştı, “Valla billa mı?”

“Valla billa,” diye yanıtlamıştı Fransız, küçüğün tek-lifini bu denli sevinçle karşılması yüreğine su serpmişti.

Kızcağız, kadın postacının bacaklarına atılmış ve rakip takımın oyuncusunu yere sermeye hazırlanan bir *rugby*’ci gibi sıkı sıkı sarılmıştı.

“Düşüreceksin beni!”

Raşit gülümsemişti. Aralarında öyle bir uyum vardı ki, sanki birbirlerini bulmuş gibiydiler. Bu ikisi birbirlerini evlat edindi, diye düşünmüştü, Fransız’ın, sonunda Zehra’yı koruması altına alarak bu söze gerçek anlamını kazandıracağını bilmeden.

“Bugün güneş kaçta batıyor gökbilimci hanım?” diye sormuştu Tebligat, taburesinden aşağı, –bu kez hecin develeri gibi– sarı toprağa inerken.

Zehra bir hazine gibi yastığının altında sakladığı küçük deftere bakmıştı.

“On dokuz otuz yedide.”

“İyi. Öyleyse, birkaç dakika sonra, şimdiye dek hiç görmediğin bir şeyi göreceksin.”

Hemen sonra, koğuşu karanlıklar basarken yıldızlar, sanki sihir yapılmış gibi parıldamaya başlamıştı. Sanki bu gri çimentodan tavan, güneşin altındaki çikolata gibi erimiş de Fas’ın yıldızlı, güzel göğünü kızcağızın hayranlık dolu gözlerinin önüne sermişti.

İşte bugün, Tebligat küçük kızlarını onlardan kopartacak ve hepsi de gidişine üzüleceklerdi. Doğduğundan beri orada yaşıyordu o. O ailenin bir üyesiydi. Ama koğuştan son kez geçişini ve küçük ayaklarıyla anacadeye bağlanan patikanın çakıllarını son kez ezişini aynı zamanda büyük bir keyifle izleyeceklerdi. Onları havaalanına götürecek olan ambulansa binmeden önce dönüp arkalarına baktıklarında, hepsi camlarda olacaktı.

Raşit’le Leyla, ona Fransa’da en iyi doktorların baka-
cağını biliyordu. Tebligat bu işi üstlenmişti. Kistik fibrozisin akciğer naklinden başka tedavisi yoktu ama tıpta kaydedilen ilerlemeler, hastaların yaşam kalitesinin yükselmesini sağlamıştı. Hem orada, Akdeniz’in karşı yakasında, hastaların yaşam süresinin biraz daha uzun olduğunu kabul etmek gerekirdi.

Raşit, elini Zehra’nın avucuna koydu.

“Seni aramadı, değil mi?” diye sordu.

“Hayır. Unuttu beni. Saat on bir, farkında mısın! Uçağın bu sabah yerel saatle yedi on beşte Marakeş’e varması gerekiyordu. Taksiyle havaalanından gelmek de

dört saat sürmez ya! Bir eşeğin çektiği taş arabası bile daha hızlı varırdı buraya.”

Uzaktan kumandalı bir anneye güvenilemezdi. Noel günü çocukların gözlerini parlatan ama yılın ilk gününden önce çöp kutusunu boylayan tüm şu oyuncaklar gibi tutukluk yaptığı, pilinin bittiği, mekanizmasındaki bir parçanın kırıldığı bir an gelirdi işte. Annesi gelmeyecekti.

Kızcağız pelüş devesini okşayarak, eli kulağındaki bir bulut krizini dindirmeye çalıştı. Şu son günlerde onu görmek insana acı veriyordu. Ceset gibi bembeyazdı. Öyle beyazdı ki, maviye çalıyordu. Zira ince cildinin altında, mermer Korint sütunları gibi uzun damarları görünüyordu. Yine çok kilo vermiş, bir yandan göğüskafesinin hacmi ikiye katlanmıştı. Küçük kalbi bitkin düşüyordu. Tek bir arzusu kalmıştı artık. Ölmek ya da Fransa'ya gitmek. En sevdiği tişörtünü, *I love Paris* tişörtünü, bile giymişti o günün şerefine. Parmakları, oyuncak devesini sıkıyordu.

“Sanmam, Zehra. Kesin, bir sorun çıkmıştır. Seni nasıl unuttur! Biliyor musun; Fransa’da pilotlar ya da hava kontrol memurları sık sık greve giderler. Kendilerine düzgün bir ücret ödenmediğini ya da iyi koşullarda çalışmadıklarını düşünürler. Ya biz ne edelim?”

“Fas Kraliyet Havayolları’nın Airbus A320’leri de, anneler gibi uzaktan kumandalı olmalı.”

“Bütün küçük kızların, Noel için uzaktan kumandalı bir Airbus A320’nin hayalini kurduğunu herkes bilir,” diye kibarca espiye vurdu Raşit.

“Tek fark, benim için Noel’in bugün olması, ağus—”

Cümlesini tamamlamaya fırsat bulamadı. Bu küçük kızın çelimsiz omuzları için çok fazlaydı tüm bunlar. Bütün umudunu bugüne bağlamıştı. Onu yavaş yavaş boğan bulut da stres, üzüntü ve öfkeyle beslenip kazandan taşan kaynar su gibi, bir anda göğsünden taşıvermiş

ve ciğerlerini yakmıştı. Şiddetli bir öksürük nöbeti kızını iki büküm ederek beyaz çarşafın çilek reçeliyle lekelenmesine yol açtı.

"Zehra!" diye bağırdı Raşit.

Hemen kızın yanına geçti ve bu koca pamuk yumaklarını, solunum yollarını tıkayan bu koca bulut parçalarını çıkarabilmesi için hızla masaj yapmaya koyuldu. Yüreğinin en derinlerinden bir fırtına kopmuştu ve önüne çıkan her şeyi kırıp geçirerek koğuştaki dehşet içinde bırakıyordu. Her seferindeki gibi, herkes sus pus oldu. Kara gözler endişe ve üzüntüyle doldu. Kaç kere onu kaybedeceklerini sanmışlardı. Bu kızcağız onların umut barometresi, küçük ışığı, gücü kuvveti, ateşiydi ve işte, çöl rüzgârının karşısındaki bir mum gibi sönüyordu. Bir yaşamın hiçbir ağırlığı yoktur. Yerçekimine tabi olan gezegenimizde bile. Bir müddet yaşarız işte, hastalık gelip bizi bulana ve kendisiyle birlikte yıldızlı tavana yükseltene dek.

Fosforlu plastikten yıldızlar.

Made in China.

Ekspres banliyö hattı durağına giden sürücüsüz servis aracında, Tebligat yavaş yavaş yaşamakta olduğu halin bilincine varıyordu. Zira somut eylemlerde bulundukça, tıpkı ampule çarpan kelebek gibi, bu çılgın gerçekliğe giderek daha çok tosluyordu. Bir *Alacakaranlık Kuşağı* bölümünün içinde düştüğü ve artık hiçbir şeyin imkânsız olmadığı hissine kapılmıştı. Bir Marvel çizgi romanındaki gibi, aklın ve fiziğin kurallarını aşmış bulunuyordu ve eğer insanoğlu şu uçma marifetini becerecekse, bunun yapanın kendisi olacağına ikna olmuştu.

Farklı koşullarda olsa bu tavrını saçma bulur ve Orly isimli devasa karınca yuvasının mevcut ruh çöküntüsü altında, gayet normal ve dengeli yetişkinler gibi sabırla bekleyen diğer mevkidaşlarının arasına katılmak üzere hemen geri dönerdi. Ama bu sabah, her şey mümkün hale gelmişti. Çinli bir üstat tarafından sunulan aşırı yoğun bir uçuş stajına katılmak için Paris'in namlı muhitlerinden birine doğru yoldaydı. Üstelik, bu da, ona dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliyordu.

O anda, burnunun yerinde fil hortumu olan bir adam içeri girse ve karşısına otursa, Tebligat daha fazla şaşırıramazdı. Zaten üç durak sonra, başı türbanlı, iri, kuru ve bir ağaç gibi boğumlu, yüzü devasa bir bıyıkla çizil-

miş bir adam, üzeri çivilerle diken diken edilmiş, kare şeklinde ahşap bir levhayı yanındaki koltuğa özenle yerleştirip sanki pantolonunu lekelememek için bir gazete parçasının üzerine oturuyormuş kadar doğal bir tavırla üzerine kurulduğunda olan da aşağı yukarı buydu. Adam, adı sarı floresan kapağın üzerine mavi harflerle dizilmiş bir kitabı açtı ve gürültü çıkararak, iki uzun sıra beyaz dişini göstererek ve *piercing*'lerini her yöne doğru şingiratarak okumaya koyuldu.

Eyvallah, işte bir Hint fakirinin yanına oturmuş, bir kuş gibi uçmayı öğrenmek için büyük bir Çinli ruhani üstadın ofisine doğru yoldayım, diye düşündü. Başıma daha acayip bir şey gelemes.

Yanıliyordu.

İşte, Tebligat dünyanın an güçlü adamının karşısındaydı.

Kuşların sırrını bilen adam. Ona bulutların üzerinde uçmayı öğretecek adam.

Büyük Çinli Üstat Yuha. Üstat 90 (adam oturur halde olduğundan, genç kadın bu unvanın doğruluğunu kestiremese de). Bir Senegalli, yeşil bir ihrama sarınmış, başına da Paris Saint-Germain futbol takımının leş gibi, delik deşik bir beresini geçirmiş. Tahtı: hasır sırtı yırtık pırtık olmuş, ucuz bir kamp sandalyesi. Asası: *Bic* marka, dört renkli tükenmezkalem.

“Nedir?” diye sordu adam, ofisine girdiğinden beri tek söz etmeden gözlerini kendisine dikmiş duran bu kadının tavrından hem meraklanmış hem de rahatsız olmuştu.

“Yani... Sizi pek böyle hayal etmiyordum.”

Adam kahkahalarla güldü. Gıcırdayan bir yatak yayına ya da zorlanan bir testerenin çıkardığı sese benzeyen bir gülüş.

“Size etkileyici gelmiyor muyum artık?”

“Öyle de denebilir, evet...”

“Bahse girerim ki, benim Çinli olduğumu düşünüyordunuz!”

“O da var, evet...” diye kabul etti Tebligat sinirle.

“Yükleniciyim ben.”

“Oo, yüklenicisiniz, evet,” diye tekrarladı kadın gıcık bir sesle.

“Evet, işçi taşeronuyum. Broşürü nerede gördünüz?”

“Orly’de.”

“Ah, öyleyse Çang’la tanıştınız demektir! Gerçek adı bu değil, onunkine dilim dönmediğinden, ona *Tenten*’deki gibi Çang diyorum. Tatlı bir çocuk. Sıkı çalışıyor. Konuşması biraz garip olsa da. *Karayip Korsanları*’nın Fransızca versiyonunu izleyerek öğrendi dilimizi. Elimin altında sadece o vardı. Belli de oluyor. Ama neyse, hakkında kötü düşünmemek lazım, Fransa’ya geleli üç hafta ancak olacak. Çinceyi üç haftada öğrenmeniz gerekse nasıl olurdu, hayal edebiliyor musunuz!”

Hayır, Tebligat Konfüçyüs’un dilini bu kadar kısa sürede öğrenmeyi hayal edemiyordu. Hele ki, Amerikan sinemasının gişe rekorları kıran örneklerini izleyerek. Mandarince öğretmeni *Star Wars* olursa, üç haftada ancak Chewbacca’nın seviyesine erişmeyi umut edebilirdi. Daha neler... Evet, Çang her şeye rağmen bir dâhi olmalıydı. Belki bir dâhi ama gayet tartışmalı bir giyim zevki ve yalana büyük eğilimi olan bir dâhi. Tüm bu silsile boyunca kazıklandığına dair gayet nâhoş bir hisse kapılmıştı. Çang ona hiç utanmadan yalan söylemişti. İşin gerçeği, eğer yüzü ve kolları siyah ayakkabı boyasıyla boyanmadıysa, Yuha bal gibi de Afrikalı bir dervişti.

“Ya şu adınız, Yuha...” dedi kadın postacı bir açıklama bekleyerek.

“Şşşt! Adımı söylemeyin, talihsiz kadın. Yerin kulağı vardır. Çok çekemeyenim var, kudret leş kargalarını çeker, bilirsiniz ya. Bu Çince isim bir pazarlama meselesi. Kızmayın. Anlayın beni; artık kimse kendini Afrikalı büyücülere emanet etmiyor bugünlerde. Beterin beteri şar-

latanlar mesleğin itibarını iki paralık etti, halen de bunun bedelini ödüyoruz. Dürüstçe söyleyin; eğer reklamın üzerinde Profesör M'Bali adını okumuş olsaydınız, buraya gelir miydiniz?"

"Tabii ki hayır!" diye kestirip attı genç kadın.

Kazıklanmış olduğu hissi, anbean Himalaya'nın doruklarına doğru yükseliyordu.

"Gördünüz mü! Sizin ilginizi uyandırmayı başardım. Bugünlerde herkes Çinlilere gözü kapalı inanıyor. O masum havaları, koca sırtışılarıyla. Ama bu bir Mason numarası. Birkaç yıla kalmaz görürsünüz... Modası geçince kimse onlarla iş yapmak istemeyecek. Gün olur devran döner. Ve tekrar Afrikalı büyücülerin günü gelir. Bu sözü mü hatırlarsınız. Ben de, bu arada, araziye uyuyorum işte."

Arkasındaki duvara asılı ve Bay M'Bali'nin Örgücü Peygamberdevelerinin Naçiz Kastı'nın Büyük Üstadı Yuh'a'sı mevkisine kabul sınavlarını başarıyla verdiğinin cumhurbaşkanı tarafından tasdik edildiği diplomayı gösterdi.

"Bir kalite ve güven teminatı."

Tebliğat pes etmiş halde iç geçirdi. Direnmek imkânsızdı.

"Yani biliyor musunuz, benim için ister Çinli olun ister Senegalli isterseniz de Monakolu; derdime derman olduğunuz müddetçe hiç umurumda değil. Zaten, buraya kadar gelmek için metroda yeterince vakit kaybettim. Acelem var, eğer sizce bir sakıncası yoksa."

Adam elini kaldırdı.

"Aman, küçükhanımcığım..." diye sesini yükseltti, sanki bir yılki kırsağını sakinleştirmeye çalışır gibi, ki şimdiye kadar hiç böyle bir durumla karşılaşmadığından hiç böyle bir şey yapması gerekmemiştir. "Öncelikle biraz sakinleşmeniz gerekecek, ancak ondan sonra size nasıl bir faydam dokunabileceğini söylersiniz."

"Ben..."

“Şşşt! Öncelikle elan¹ sakinleşiyorsunuz. Ben de bu arada öğle yemeğimi yiyeceğim.”

Büyücü, ayağının dibine yerleştirilmiş bir portatif soğutucudan streç filme sarılmış bir sandviç ve Lidl² marka bir frambuazlı yoğurt çıkardı. Dünyanın en güçlü adamı, gar büfesi sandviçleri ve ucuz yoğurtlarla besleniyordu.

Tebliğat derin bir nefes aldı. Sonuçta, küçük bir molanın ona bir zararı dokunmazdı. Makineyi birkaç saniyeliğine istop etmek. Kendini, karşısındaki, Paris Saint-Germain taraftarına teslim etmeye karar verdi. Hem, sesinde ve ifadesinde insanı sakinleştiren bir şeyler vardı. Bir kez olsun boyun eğmek ne tatlıydı! Artık hiçbir şeyi düşünmemek. Basit bir icracı olmak. Kırmızı ojeleri soyulmakta olan tırnaklarını incelemeye daldı.

“Evet,” dedi adam birkaç dakika sonra, ağzını bir parça ıslak mendille temizlemesi bitince, “sizi dinliyorum.”

“Yani, imkânsız bir şey istiyorum aslında.”

“Normaldir; siz kadınsınız.”

Tebliğat bu maço tepite karşılık vermemeyi tercih etti ve tüm görüşme sırasında zen kalacağına dair kendine söz verdi.

“Uçmayı öğrenmek isterdim.”

“Bunun için okullar var.”

“Size uçak kullanmayı öğrenmekten bahsetmiyorum. Böyle uçmak istiyorum ben.”

Sanki koltukaltlarını havalandırıyormuş gibi, kollarıyla büyük hareketler yaptı.

“Sanki koltukaltlarınızı havalandırıyormuş gibi, kollarınızla büyük hareketler yaparak uçmayı öğrenmek istiyorsunuz.”

1. Yazar bu diyalog boyunca, Afrikalı göçmenlerin Fransızca konuşurken çok sık tekrarladıkları *présentement* sözüyle oynuyor. (Ç.N.)

2. Alman ucuzluk marketi. (Ç.N.)

"Aynen," dedi Tebligat.

"Sorun değil."

"Ah, yle mi! Bu isteğim sizi ancak bu kadar mı şaştıyor?"

"Kafeste doğmuş bir kuş uğmanın hastalık olduğunu sanır."

"Alakayı kuramadım."

"Yok zaten, arada öylesine alıntılar yapmayı severim, keyfine. Bu Alejandro Jodorowsky'den."

"Peki. Öyleyse... şu benim küçük iş hakkında..."

"Elan, önümüzdeki hafta başlayabiliriz."

"Elan mı, önümüzdeki hafta mı?"

"nmzdeki hafta."

"nmzdeki haftayı ifade etmeye çalışırken 'elan' demeyi keserseniz minnettar olacağım. Sinir bozucu ve yanıltıcı bir şey bu! şu zamazingonuza bakın da bunu 'elan' yapıp yapamayacağımızı söyleyin bana."

Adam müşterisinin işaret ettiği deri kaplı ve 2043'e kadar tüm stnları boş olan ajandasını karıştırdı.

"şu an gırtlağıma kadar doluyum," dedi Tebligat'ı büyük şaşkınlığa uğratarak.

"Ajandanız bomboş!"

"Dolu ve boş izafi ve öznel kavramlardır."

"O kadar bekleyemem," dedi kadın postacı, son şansı olan, 4 numaralı bozguna uğramış havasını takınarak.

"O zaman cuma günü başlayabiliriz. Sonrasında da, cumadan cumaya gelirsiniz. Bu daha iyi mi?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bana uçmayı bir seferde ve bir saatte ğretebileceğinizi düşünmüştüm. Burada, şimdi. Elan, sizin deyiminizle."

"Bu zor olur."

"Fas'ta hava neden hep güzeldir, bilir misiniz?"

"Hayır."

"Küçük bir kız tüm bulutları yemiştir de ondan. Kendini hasta edene dek."

Ardından, genç kadın iki dakikada ve otuz cümleyle Afrikalıyı konu hakkında bilgilendirdi. Geçen zaman, Zehra, yuttuğu bulut, çilek reçeli, şu aşağılık hastalık, verdiği söz...

"Bir saatte uçmayı öğrenmek," diye tekrarladı adam düşünceli bir tavırla, kadın hikâyesini bitirdiğinde.

"Lütfen."

"Ne yapabileceğime bakacağım ama şu 4 numaralı bozguna uğramış havasını silin yüzünüzden. Bu numaralar bana işlemez. Büyücüyüm ben. Tamam, size yardım edeceğim. Bu işin taşeronluğunu üstleneceğim."

"Bu sizde takıntı olmuş!"

"Dünyanın düzeni böyle..."

"Yani uçmayı öğrenecek miyim?"

"Söyledim ya size."

Genç kadın şaşkınlığını atamıyordu. Bir yerlerde bir bit yeniği olmalıydı. Tüm bunlar fazla iyi, fazla basit görünüyordu.

"Sadece merakıma binaen; eğer siz, insanlara uçmayı öğretmeyi beceriyorsanız neden gökyüzünde daha fazla insanın uçtuğunu görmüyoruz ki?"

"Çünkü herkesin kapasitesi yetmiyor bu işe. Zaten, çok az sayıda insan uçabileceğini iddia edebilir. Hatta, neredeyse hiç. Hatta sıfır."

"Sıfır mı?"

"Yani bir tanesini tanıyorum, evet," dedi adam birkaç saniye tereddütten sonra.

"Yani, sadece tek bir kişiye mi uçmayı öğrettiğinizi söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Daha açık belirtmek gerekirse, bir sürü hastaya (bu söz Tebligat'ın hoşuna gitti) uçmayı öğrettiğimi söyleyebiliriz ne var ki, ancak birisinde başarılı oldum."

Sesinde pişmanlık ve eski günlere özlem vardı.

"Yani Çang dünyada uçmayı bilen tek insan," diye bağladı genç kadın.

“Çang mı? Çang uçmayı bilmez,” diye düzeltti işkilenen adam.

“Havaalanında gördüm onu, tıpkı şimdi sizi burada gördüğüm gibi. Zeminin üzerinde dalgalandı.”

“Ah, o mu! Evet, Çang gerçekten de yerden yükselebiliyor. Ama uçamaz. Birkaç milimetre yükselmekle bulutların arasında süzölmek arasında büyük fark var, ne de olsa.”

“Cehaletimi mazur görün! Daha birkaç dakika öncesine kadar yerçekiminin insanı yere çivilediğini sanıyordum, şimdiyse bir yükselenlerin bir de uçanların olduğunu öğreniyorum!”

“Bir şeyi öğrenmeden önce, onun hakkında cahilizdir.”

“Pek güzel laf salatası! Ya sizin öğrenci, ona ne oldu? Tabii, eğer haddimi aşmıyorsam?”

“Oscar mı? Dubai’de dünyanın en yüksek gökdeleminin camlarını siliyordu... Yani yere çakılana kadar...”

“Üzüldüm. Ama bu, yine de beni şaşırtıyor; insan kuşlar gibi uçmayı öğrensin de, tek tutkusu cam silmek olsun...”

“Biraz fazla katısınız ona karşı. Herkes sahip olduğu becerilere göre kendince bir yol tutturuyor. Üstelik insanın becerilerini mümkün olduğunca gizli tutması gerekir. Bakın bana; dünyanın en güçlü adamıyım ama bunun belli olmaması için elimden geleni yapıyorum...”

“Ve bunu da, hayran olunası bir şekilde başarıyorsunuz!”

“Mersi. Şu saatte bal gibi de Seyşeller’de, yatımın güvertesinde, ayak parmaklarımı yelpaze gibi havalandırmış, Cuba Libre’mi yudumluyor olabilirdim ama ben hayatımı başkalarına, onların dertlerine derman olmaya adamayı seçtim (Çang’ın floresan kostümü içinde *deert* diye bağırışı yankılandı genç kadının kulaklarında). İn-

sanlara içlerindeki en iyi şeyleri ortaya çıkarmayı öğretmeye çalışıyorum. İşte bu yüzden burada, Barbes'te, küçük, sefil, klimasız bir apartman dairesinde, içinizi kemiren şu kaygıya bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Çünkü sizi mutlu etmeden gözüme uyku girmez..."

"... Keşke erkeklerin hepsi sizin gibi olsa!"

"İnsanın elindeki kudretle övünmesi değil, onu asil bir dava uğruna kullanması gerekir. Bu bir araçtır, amaç değil. Nitekim bence Dubai'de cam silmek asil bir iştir. Oscar iyi bir çocuktur."

Adam bir müddet düşünceye daldı. Paris Saint-Germain beresini itti ve alnını sildi. Tebligat, neden bir sürü Afrikalının yazın ortasında yün bereler taktığını sordu kendine. Üstelik havalandırmasız bir dairede. Gerçek bir fırın. Ona kalsa, tişörtünü ve kot pantolonunu sıyrır, buzlarla dolu bir küvete dalıverirdi.

"Bir kuş gibi uçmak," diye devam etti tekrar aramıza dönen derviş, "insan, insan olalı hayalidir bu. Biz, neredeyse eksiksiz hayvanlarız. Yürüyoruz, koşuyoruz, yüzüyoruz, tırmanıyoruz, diğer hayvanların hemen tüm becerilerine sahibiz. Tek eksiğimiz kendi imkânlarımızla uçabilmek. Lakin kemiklerimiz fazla ağır ve kanatlarımız yok. Bizi yere bağlayan zincirlerden kurtulup havalanamayacak kadar bağımlıyız maddi şeylere. İnsanoğlu zaten harika işler beceriyor. Konuşuyor, gülüyor, imparatorluklar kuruyor, her türlü çevreye uyum sağlıyor, Tanrı'ya inanıyor, gay pornoları çekiyor, Scrabble oynuyor ve çubuklarla yemek yiyor. Hangi hayvan, en zekisi bile olsa, bunca marifetle övünebilir ki? İnsan bulutlarda da uçuyor. Biraz hile yaptığı kesin ama uçuyor. Uçaklarla, balonlarla, zeplinlerle. Ama kendi imkânlarıyla uçamıyor. İşte bu da, belki onda eksik olan tek şey, beceremediği tek marifet. O zaman da mutsuz oluyor. Kısıtlanmış hissediyor. İsteddiği oyuncak alınmayan bir ço-

cuk gibi tepiniyor. Sizin hikâyeniz, veletlerin teneffüs-lerde birbirlerine anlattığı şu fıkralara benziyor biraz. Hani bir İngiliz, bir İspanyol, bir Alman ve bir Fransız filan... İşte sizinki de bir Fransız, bir Senegalli ve bir Fas-lının..."

"Sizi sıkboğaz ediyormuş gibi olmayayım ama eğiti-me başlamanız mümkün mü acaba?" diye sözünü kesti genç kadın.

Adam gülümsedi.

"Başladınız bile."

"Pardon?"

"'Eğitime başladınız bile.' Yok yok, bu bir film repli-ği. *Karate Kid*'dendi sanırım. Neyse, eğitime başlamış bulunuyorsunuz. Şu birkaç dakika içinde, tahmin ettiği-nizden çok daha fazla ilerleme kaydettik. Sizin gerçek-ten kim olduğunuzu gördüm. Nitekim, insan el arabasını itmeyi öğrenmeden savaş uçağı kullanamaz."

Bu adamın bazı imgeleri gizli mesajlar içeriyordu. Yoksa savaş sırasında casusluk mu yapmıştı? Peki hangi savaşta?

"Biraz daha açık konuşabilir misiniz? Sizi takip ede-miyorum."

"Uçabilmek için her şeye zaten sahip olduğunuzu söylemeye çalışıyorum sadece. Tek bir eksiğiniz var: Enerjinizi yönlendirmeyi, gücünüzü sadece uçmak ama-cına yoğunlaştırmayı öğretmek gerek size. Dağılıp saçıl-madan ve damarlarınızda dolaşan şu nadide sıvıyı boşa harcamadan. Yoğun bir kadın olduğunuz, hayatı saatte bin kilometre hızla yaşadığınız belli. Ama bazen, zaman kazanmak için gerekli zamanı harcamayı da bilmek ge-rekir. Geri kalan her şey sizde mevcut. Diğer Çinli bro-şür dağıtıcım Bruce Lee'nin dediği gibi (evet, aklıma pek enteresan bir fikir gelmiyordu), 'uçasın göğün yedi katı-na yarağında çok kask olgazmı varsa.'"

“Yarakta kask orgasmı mı?” diye tekrarladı, bu yeni gelenin Molière’in dilini ne tür videolardan öğrendiğini sormaya cesaret edemeyen genç kadın.

“Yürakta, yürakta,” diye tekrarladı adam göğsünü döverek. “Yürek.” Sesli harfleri karıştırıyor. Geleli daha üç gün oldu.”

“Ha...”

“Ve sizin yüreğinizin de onunla dolup taşıtığını görüyorum.”

“Neyle?”

“Aşkla, aşk.”

“Ha...”

“İşin benimle ilgili kısmında, size öğretebileceğim her şeyi öğrettim. Geri kalanını manastırda göreceksiniz.”

Tebliğat sıçrayıverdi.

“Manastırda mı?”

Üstat Yuha, kayıtsızca çalışma masasının çekmecelelerinden birini çekti ve bir tomar beyaz, antetli kâğıt çıkardı.

“Evet, bir saatte uçmayı öğrenmek istemiyor muydunuz?”

“Yani... Evet.”

“İyi, öyleyse size tescilli bir Tibet tapınağında ultra yoğun staj yazacağım. Bunu onlara benim gönderdiğimi söylersiniz.”

Dört renkli Bic kaleminin mavi ucuyla kargacık burgacık birkaç sözcük karaladı ve imzaladı. Tebliğat şaşakalmıştı. Reçete kâğıdına yazıyordu adam. Barbès’in Çinli Afrika dervışı kendini doktor sanıyordu.

“Siz hastasınız!” diye haykırdı kendisini bir Tibet tapınağına göndermek istediğini anlayınca. “Tüm uçaklar yere yapışıp kalmışken, siz beni Çin’e meditasyona göndermeye kalkıyorsunuz! Bari uçarak göndermeyi düşünseydiniz. O zaten mümkün olsa, ilk iş Marakeş’e giderdim!”

Bir hamlede yerinden fırlamıştı ve adamın yüzüne karşı sallamak için cebinde bir on euroluk arıyordu. Hak ettiği bundan ibaretti, değerli zamanını çarçur ettiği ve uyduruk şeyleri allayıp pulladığı için. Hatta, polisi aramadığına şükretsindi.

"Siz insanların sırtından geçiniyorsunuz ve boş yere ümitlendiriyorsunuz! Şeyin tekisiniz!"

"Neyin?"

"Afrikalı bir şarlatanın... Üstelik de, kendini Çinli bir şarlatanmış gibi satan Afrikalı şarlatanın!"

"Sabır ve sükûnet konusunda öğreneceğiniz çok şey var. Bu ultra yoğun stajın, sizin üzerinizde herhangi bir etkisinin olacağından şüpheliyim, Bayan Sıçrayan Pire. Yine de, ilginizi çeker mi bilmem ama sizde güçlü bir duyu ötesi kapasite gördüğümü söyleyebilirim. Uçurmayı başardığım ikinci kişi olacaksınız ve Oscar artık bu dünyada olmadığına göre, mevcut tek kişi. Sizde bu gücü hissediyorum. Sadece uçmayı daha önce hiç denememişsiniz, o kadar."

"Yine B serisi bir Kung Fu filmi repliği mi?"

"Yok, bu benden."

"Eğer yanlış anlamıyorsam, beni Çin'deki bir Tibet tapınağına göndermek istiyorsunuz!"

"Size Çin'deki Tibet tapınağından bahseden kim? Bir kere, Tibet artık Çin'de değil. Ya da hiç olmadı, bilemeyeceğim, hiç anlamıyorum şu Çinlilerin hikâyelerinden."

"Çin, Japonya ya da Asya'nın bilmem neresi, güzel iş valla! Size, bugün hiçbir uçağın kalkmadığını söylemedim mi!"

"Sorun değil, tapınağa ekspres banliyö hattıyla gideceksiniz."

"Tabii ya!" diye haykırdı Tebligat teatral bir havayla alnına şaplak atarak. "Amma da salağım! Ekspres banliyö hattıyla gideceğime göre, hiç sorun değil! Baksanıza, siz

ciddi misiniz? Çin'e banliyö hattıyla mı gideyim istiyorsunuz?"

"Size az önce, tapınağın Çin'de olmadığını söyledim."

"Hayır, bana TİBET'in Çin'de olmadığını söylediniz."

"Hayır, bir kere ben size, *Çin'deki Tibet tapınağından bahseden kim*, dedim."

"Tamam. Yeteer! Ben de, size Çin'e gitmemin söz konusu bile olmadığını söyledim."

"Ya Versailles, o da Çin'de mi?"

"Ya kıcımın kenarı, o da piliç mi? Ne alaka," diye karşılık verdi Tebligat, çalar saatten daha fena kurulmuş, kendini *Star Wars*'un içine düşmüş Louis de Funès'den beter kaybetmiş halde.

"Alaka şu ki, Versailles'a gideceksiniz."

"Ne zaman?"

"Bu konuşma biter bitmez."

"Ne yapmaya gideceğim peki Versailles'a?"

"Versailles tapınağına gideceksiniz."

"Kesin Versailles Sarayı'ndan bahsediyorsunuz."

"Biraz dinleyebilseydin ne iyi olurdu... Hayır, Örgücü Peygamberdevelerinin Naçiz Kastı'nın Tibet tapınağından bahsediyorum. Versailles'da bulunuyor."

"Ah, şu örgücüler mi? Öyle desenize!" diye bağırdı kadın postacı, kinayeyle.

"Demeye çalıştım. Bu ikinci saat 15.00'ten önce, eğer size tüm söylenilenleri can kulağıyla dinlerseniz, ki bundan şüpheliyim, bir kuş gibi uçacaksınız. Ve kızınızı da, söz verdiğiniz gibi bu akşam kollarınıza alabileceksiniz."

Genç kadın sersemlemiş halde, büyücünün kendisine uzattığı kartviziti aldı. Üzerinde bir adres ve bir banliyö istasyonu yazılıydı.

"Yirmi üç euro tutuyor. Kredi kartı kabul edemiyorum."

“Yirmi üç euro mu? Bu bir doktorun vizite ücreti,” dedi Tebligat gözünü karttan ayırmadan, “Versailles’da bir Tibet tapınağı mı?”

Bir türlü kendine gelemiyordu.

“Üstelik, sosyal sigorta da geri ödüyor,” diye ekledi en hakiki sahte Çinli.

Tebligat kendisini hayatının en egzotik ya da en deli saçması istikametine götüren metronun koltuğuna kurulduğunda, Üstat Yuha’nın sözlerini düşündü: “Sizin hikâyeniz şu fıkralara benziyor biraz. Bir Fransız, bir Senegalli ve bir Faslı...”

Adam haklıydı, hikâyesi tıpkı bir fıkra gibi başlıyordu ama finalinin fıkrayla alakası yoktu. Zira, Zehra ölüyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Tibetli Rahipler, Dua Etmedikleri
Zamanlarda Julio Iglesias Dinler

Mevki: Tibet tapınağı, Versailles (Fransa)
Kalpmetre®: 2.087 kilometre

1997 yılında, Örgücü Peygamberdevelerinin Naçiz Kastı'nın on kadar rahibi, tapınaklarında bir Ferrari fabrikası açma planları yaparken suçüstü yakalanmaları üzerine, Tibet'ten sürülmüşlerdi. Dönemin çoksatanlarından *Ferrari'sini Satan Bilge*'den esinlenerek, kitabın kahramanının yaptığıнын tam tersini yapmaya ve büyük ölçekli otomobil imalatı işine girişmeye karar vermişlerdi. *Ferrari'yi Geri Almak İsteyen Bilgeler* diye başlık atmıştı yerel gazeteler. İşte böylece, ruhani liderleri tarafından ihraç edilmek suretiyle ve ticarete atılmaya yönelik güçlü bir niyetle Fransa'ya, Paris bölgesine havale olmuşlardı. Fransız tarzı manastır hayatı geleneğinden etkilenecek, kırmızı renkli lüks spor arabalar üretmek fikrinden kısa sürede uzaklaşmışlar, haşhaşlı ayakkabılardan sonra yepyeni bir akım olarak yükselen peynirden giysi imalatı işine atılmışlardı. Böylece, Versailles'daki küçük Budist tapınağı, birkaç yıl içinde bölgenin hızla gelişen işletmelerinden biri haline gelmişti. Ama bu işin tekeline ellerinde tutuyor olmalarına rağmen, şu son zamanlarda, kriz onların sektörünü de derinden etkilemişti. Bu yıl bağla-

yabildikleri tek iş, Fransa'nın olimpik kiraz çekirdeği fırlatma takımına (2013 yılında vişne hasadının pek bereketli olması üzerine ulusal olimpiyat komitesinin akıl ettiği yeni bir disiplindi bu) rokfordan eşofmanlar tedarik etmek olmuştur. Fazlasını da (kirazların değil, eşofman imalatının) Fidel Castro'ya, yani likradan jogging takımlarını ince zevkin ve zarafetin timsali konumuna yükselten adama göndermişlerdi.

Banlıyö hattı kendisini varış noktasına ulaştırdığında, Tebligat Orly ile bu Tibet tapınağı arasında, ancak bir karınca yuvasıyla bir mezarlık arasında olduğu kadar ortak nokta bulunduğunu fark etti. Huzur bir anda onu sarıp sarmaladı. Bir sükûnet dairesine intikal etmişti. Dünyanın bu köşesinde zaman durmuş gibiydi.

Örgücü Peygamberdevelerinin Naçiz Kastı sahiden kraliyet bölgesinde ikamet ediyor olsa da, tapınakları Versailles Sarayı'ndan çok bir tost büfesini andırıyordu. Bina'nın yapısına ve girişin üzerini gururla taçlandıran, büyük, soğuk demirden tabelaya bakılırsa, Tibet inancının tesisleri, terk edilmiş ve acınacak haldeki eski bir Renault fabrikasına konuşlanmıştı. Daha yeni tarihli plastik bir panoya, markanın meşhur siyah renkli eşkenar dörtgeninin üzerine, nane yaprağı gibi yeşil renkli bir peygamberdevesi başı çizilmişti. Güneş Kral'ın prestiji ve André Le Nôtre'un bahçelerinin şatafatıyla arada dağlar vardı.

Tebliğat küçük, tahta bir kapıya doğru ilerledi ve altın renkli, peygamberdevesi başı formundaki tokmakla kapıyı çaldı.

Bir Mars'la her şey sıfırdan başlar, diye düşündü, hani şu genç *playboy*'un rahip olmak için manastırın kapısını çaldığı ama çikolatalı barın tadına varınca fikrini değiştirdiği reklamdaki gibi. Ama o bu garip maceranın sonuna kadar gitmek istiyordu. Şimdi burada olduğuna göre, bu gizemli tuğla duvarların neyi gizlediğini görmekten dönüp gitmek aptalca olurdu.

Kafası kazınmış, geniş, turuncu cüppeli, altmış yaşlarında, ufak tefek bir adam kapıyı açtı ve kendisini Başrahip, yani bir nevi kırmızı beresiz ve sakalsız Şirin Baba olarak tanıttı. Tebligat'ın gelişi hakkında Senegalli tarafından bilgilendirilmiş olduğundan, bu güzel yaz ikindisinde bu genç ve alımlı kadını kapısının eşiğinde görmek onu şaşırtmamıştı. Giysisinin yeninin bir an için turuncu bir bayrak gibi dalgalanmasına yol açan ("Dikkat yüz-mek tehlikelidir" tarzı) sert bir kol hareketiyle onu içeri-ye buyur etti.

Bir köşesinde, mini minnacık keşişlerin yeşil domateslere benzeyen bir şeylerle misket oynadığı bir iç avludan geçtiler. Sonra da, sarmaşıklarla kaplı büyük bir binaya girdiler. Giriş koridorunda, yaşlı adamın az daha genç halinin iki kusursuz kopyası onları bekliyordu ve rahip onları kocaman bir gülümsemeyle tanıttı. Sanki ikiz gibiydiler. Hatta Şirin Baba'yı da sayarsak üçüz. Onlar da ufak tefekti, kafaları tıraşlıydı, geniş, turuncu cüppelere sarınmışlardı. Ah şu debdebe merakı... Ve cankurtaran uyarı bayrakları...

Başrahip unvanındaki *baş* sözü onların yanında tam anlamını kazanıyordu, zira Üstat da pek iri olmamakla birlikte kardeşlerine rahat iki kafa boyu tepeden bakıyordu. Tebligat bir an için, bir okul bahçesindeymiş de çevresini çocuklar sarmış gibi hissetti.

İki keşişin adları mı soyadları mı bilemediği o seslerin anlaşılması öyle güçtü ki Tebligat kendi kendiyile mutabakata varmak suretiyle, top şeklindeki kafalarının şerefine onları Pin ve Pon olarak vaftiz etti. Ve başını eğerek onları tek tek selamladı.

"Tabii Üstat 30 ve Üstat 35 de diyebilirsiniz onlara."

Harfleri sayılara yeğleyen genç kadın, ilk tercihini değiştirmemeye karar verdi. Pin ve Pon.

"Büyük Üstat," diye konuşmayı sürdürdü rahip, "beni ziyaretinizden haberdar etti, tele..."

“... patiyle mi?” diye lafını tamamladı genç kadın.

“... fonla,” diye düzeltti bilge garipseyerek. “Telefonla. Eyfel Kulesi kadar kocaman bir bulutu yutmuş olan kızınızdan haberim var. Fazla zamanınız kalmamış.”

Tebligat başıyla onayladı. Nihayet duyarlı bir insan.

“Öyleyse onu harcayacağız,” diye devam etti adam.

“Neyi?”

“Zamanı.”

“Ah,” diye yanıtladı kadın postacı, tezadı pek çöze-medен.

“Size bir hikâye anlatacağım. Amiral Oswaldo Surenean büyük bir kâşifti. Bir nevi eski zamanların Couseau’su. Büyük bir ailenin vârisi olarak, çalışmak zorunda değildi ve zamanını seyahatlerle geçirirdi. Dünya küresini önüne alır, döndürür ve bir sonraki istikametini belirlemek için parmağını üzerine koyması yeterdi. Mısır, Ürdün, Seyşeller, Polinezya, Kanada, İzlanda. Hepsinin tozunu atmıştı. Sıcak, soğuk, kara, deniz, en yüksekler, en alçaklar. Hepsi. Derken günün birinde bizim Oswaldo, küresini döndürdü ve parmağı Pasifik Okyanusu’nda, Galapagos Adaları ile Paskalya Adaları arasındaki minicik bir adanın üzerinde duruverdi. Parmağının durduğu yere ayakları gitmeliydi, kural buydu. Sadece cesaretinin sesini dinleyen maceraperest, yeni keşif gezisinin hazırlıklarını tamamladı. Tüm bölgeyi arşınladı; önce gemiyle, sonra da küçük bir uçakla. Görünürde hiçbir ada yoktu. Israr etti ve radarlı denizaltılar kiraladı. Hiçbir işe yaramadı. Ada bulunamadı. Ama Oswaldo işin peşini bırakacak bir tip değildi. İnatçıydı. Ekibi projeden vazgeçmeye karar verdi. Ama kimse onu ikna edemedi. Bir sabahın köründe, uyanık adamlarını dalgaya düşürerek bir sandalla ortadan kayboldu. Tüm denizi taradı ve iki kez ölümden döndü. İlkinde boğulmak, ikincisinde de bir köpekbalığına yem olmak suretiyle. Keyifleri çe-

şitlendirmek gerekirdi. O enlemlerde güneş insanı fena çarpar, gıda ve içme suyu rezervleri de çabuk tükenirdi. Birkaç hafta sonra, oralardan geçmekte olan bir ticari gemi sandalını suya ve onu da deliliğe batmak üzereyken buldu. Ve güm! Bacaklarında bu çılgınlığı taşıyacak derman kalmadığından sonunda tekerlekli sandalyeyi boyladı. *Sürünen* şeklinde okunan soyadı Surenean da o zaman tam manasını kazanmış oldu... Bu sefer sırasında berbat bir virüs kapmış olmalıydı. Velhasıl, bir ay sonra Paris'teki küçük dairesinin kapısını itti ve olup bitene akıl erdiremeyen bakışlarla dünya küresine doğru ilerledi. O mavi ve sarı renklerdeki topa büyü yapmaya, hakaretler yağdırmaya, onu lanetlemeye, pencereden aşağı fırlatıp paramparça etmeye hazır halde yaklaştı. Var olmadığı halde orada gözüken, mavi plastik zemin üzerinde küçük, siyah bir noktayla gösterilmiş olan küçük adacığa burnunu dayadı. Parmağını üzerinden geçirdi. Ada işaretparmağının ucuna yapışıp kaldı."

Rahip parmağını kaldırdı ve tumturaklı bir havaya büründü:

"Ebediyeti karşısına alan büyük kâşif Amiral Oswaldo Surenean, uğruna aklını ve bacaklarını kaybettiği adanın, ezilmiş, alelade, küçük bir sinek olduğunu fark etmişti. Bir sineği ada sanan adam..."

Tebliğat adamın lafı nereye bağlayacağını pek kestiremiyordu.

"Lafı nereye bağlayacağınızı pek kestiremiyorum."

"Tüm bunlar, size, hayatta asla acele etmemek gerektiğini anlatmak için. Zaman kazanmak için bazen gerekli zamanı harcamayı da bilmek gerekir... Zamanın durduğu tapınağa hoş geldiniz."

Rahip, kadının içinde bulunduğu tuhaf mekânı işaret etmek için büyük bir hareket yaptı. Geçtikleri koridor bir Asya restoranının koridoruna benziyordu. Ger-

çekten de, burada zaman ellili yıllarda durmuş gibiydi. Camlara bir sürü küçük kâğıt fener ve kırmızı plastikten Afrika nazarlıkları asılmıştı. Küçük bir masanın üzerine bir akvaryum yerleştirilmiş ve bir şelaleyi betimleyen ışıklı bir tablo duvara tepetaklak asılmıştı; öyle tepetaklak ki, şelaleden dökülen sular yerçekimine meydan okuyarak yatay akıyor gibiydi.

Rahip, kadın postacı, Pin ve Pon ilerlediler, onları yakalamak ister gibi patisini aşağı yukarı sallayan, altın sarısı metal bir kediye geçtiler ve hasır yaygılarla kaplı büyük bir salona vardılar. Büyük bir judo okulu ya da büyük bir zumba salonu denebilirdi buraya. Ortam, Tebligat'a spor salonu aboneliğini yenilemesi gerektiği hatırlattı.

Bu eski Renault fabrikasını Budist tapınağına dönüştürmek için bazı düzenlemeler yapmak gerekmişti tabii, özellikle demirden bir canavarlar ordusunun can çektiği montaj alanlarında. Ama işin içine karma girdi mi hiçbir şey imkânsız değildi. Makineler, rahiplerin üzerinde savaş sanatı antrenmanlarını icra ettiği yırtıcı kum torbalarına, antrepo da yarışmacıların tuzaklarla ve sabunlu kalaslarla dolu bir parkuru kat ettikleri, *Fort Boyard*'ın Japon versiyonu olan *Takeşi'nin Kalesi* yarışmasına yönelik dev bir hazırlık kampına dönüşmüştü.

"Burada bekleyin, birazdan eğitmeniniz gelecek."

İlk rahip, peşinde Pin ve Pon ile birlikte parmak uçlarına basarak gizli bir kapının ardında kayboldu.

Tebligat tek başına kalınca kuşkuğların hücumuna uğradı. Tüm bunların ciddi olup olmadığını sordu kendine. Yine nasıl işlere bulaşmıştı? Genç kadın saatine baktı. Saat ikiydi. Günün ilk yarısı boşa geçmişti bile ve geri kalanını da bir saçmalığın peşinde harcamak üzereydi. O da, bir sineği ada sanmakla meşgul değil miydi?

Ama hiç bilemezsiniz.

Sonunda, adanın gerçekten bir ada olduğu da ortaya

çıkabilirdi. Evet, oraya ulaşabilirse çok iyi olurdu gerçekten. Bu hayali gerçekleştirebilirse. Çok güzel bir hikâye olurdu bu. Akdeniz'in öte yakasındaki hasta küçük kıızıyla buluşabilmek için kuş gibi uçmayı öğrenen bir annenin hikâyesi. Ya da Versailles'ın Senegalli Çin çetesine söğüşlenen annenin hikâyesi...

Tekrar umuda sarıldı. Bugün başına bunca iş gelmesinin bir sebebi olmalıydı. Bir başarısızlıkla sonuçlanmazdı bugün. Bu imkânsızdı.

Çevresine bakındı. Büyük posterlerin üzerine çini mürekkebiyle yazılmış Çince güzel yazılar, oyma ahşap paravanlar, duvara yaslanmış, dövme demirden ürkütücü mızraklar. Bir de, odayı kaplayan ve ona sabahın köründen beri hiçbir şey yememiş olduğunu hatırlatan limonlu pilav kokusu. Eğer şu dünyada ona uçmayı öğretebilecek biri varsa, onu burada bulacaktı. Shaolin rahipleriyle karıştırdığı Tibetli rahipler, yerden gerçekten yükselebilen tek insanlardı ona göre. Bu garip fenomenle ilgili Arte Kanalı'nda, saçma sapan bir saatte bir röportaj izlemişti. Meditasyon sayesinde bedenlerini denetlemeyi başarıyor ve fizik kurallarını bile aşıyorlardı. Bedenleri zihinlerine tabi oluyordu. Olağanüstü gösteriler izlemişti. Adamların başları ya da serçe parmakları üzerinde uyuduklarını görmüştü. Testislerine darbeler alırken gıklarını çıkarmadıklarını görmüştü. Kızgın korlar üzerinde çıplak ayakla yürüdüklerini ve bir dirsek darbesiyle süpürge saplarını kırdıklarını görmüştü. Üstelik tüm bunları hiç zorlanmadan, yüzlerinde bir çizgi bile oynamadan yapıyorlardı. Eğer tüm bunları becerebiliyorlarsa, kollarını oynatarak uçabileceklerine de şüphe yoktu. Çang, bunu bal gibi de gözlerinin önünde yapmıştı.

Judo okuluna girdiğinden beri dokunaklı bir şarkının mırıltıları uzaktan uzağa kulağına çalınıyordu. Kulağı mı sessizliğe alışmıştı yoksa sesi azıcık yükseltmişler

miydi, bilemiyordu ama müzik giderek varlığını daha çok hissettiriyordu. Hayır, bu olamazdı. Kesin yanılıyor-
du. Açlık ona oyun oynuyordu.

Manastırın uzak bir odasında, zar zor seçilebilen ama Julio Iglesias'ın "Pauvre Diable"  arkısına karıştırılacak de-
recede benzeyen bir keman partisi çalınıyordu. Tebligat kulak kabarttığında, romantik Latin  arkıcının kadife sesi-
ni ayırt edebildi. Ama bu işte bir terslik vardı. İspanyol,  arkı söylemekten ziyade miyavlıyor gibiydi. Sarsıntılarla.
Tıpkı bir indirim günü, Paris'teki büyük bir mağazanın giriş kapısına kuyruğunu kıstırmı   i ko bir kedi gibi. Genç kadın çok geçmeden Julio'nun miyavlamak değil de Çince  arkı söylediğini anladı. Nakarat durumu teyit etti. Gerçekten de "Pauvre Diable"dı bu. Hiç kuşku yoktu.

Bu imkânsız, diye düşündü Tebligat. Tibetli rahipler Julio Iglesias dinliyor olabilir miydi? Hatta onu tanıyor olmaları bile mümkün müydü? Bu insanların felsefesi tam da modernliğin ya da toplumumuzun kıyısında ya-
şamak değil miydi? *Tanık* filminde Harrison Ford'un i -
lerine d  t   Amish cemaati gibi yani? Kendini yanı-
ldı ına inandırmaya çalıştı ama açlık ne zamandır onda işitsel halüsinasyonlara yol açıyordu ki?

Hasır yaygının üzerinde ilerleyen nemli ayakların  ı-
kardı ı  ıptırtı sesi onu kendine getirdi. Dönüp baktığında, gayet atletik yapılı ufak tefek bir rahibin kendisine yakla -
tı ını gördü. O  na kadar gördüklerine hiç benzemiyor-
du.  zerinde siyah bir kimono vardı, saçları kısa ve kızıl, sakalları da aynı renkteydi. E itmen rahip, Chuck Norris' in Asya  ubesine benziyordu.

Kızıl sakalının ardında, köşeli bir yüzü oldu  fark ediliyordu. Yekpare bir granit bloğundan oyulmu  gibiy-
di. Hiçbir ifade gözlerinin ya da a zının şeklini bozamı-
yordu.

"Ben  stat 40. Ama Canku Noori de diyebilirsiniz."

Canku Noori mi? Tebligat'ın aklına bir fıkra geldi ama adam hiç de şaka kaldıracak bir tipe benzemiyordu. Hiçbir şey dememeyi tercih etti çünkü Canku'nun ufacık bir fiskeşinin ona dantelli külotu içinde, hem de hiç kenarlarına değmeden, üç tur attırabileceğini hissetti.

"Bu belki size çok açık görünebilir ama uçmak için," diye devam etti adam, hiçbir girizgâh yapmadan, "mümkün olduğunca hafif olmak gerekir. Yani sizi tüm gereksiz ağırlıklardan arındırmamız gerekecek."

Tebligat bir an için, bu Çinli Teksas Ranger'ın üzerine sıçrayıp elinin keskin köşesiyle kalçasındaki yağları tıraşlayacağını zannetti. Ama adamın kılı kıpırdamadı. Elli kiloluk ağırlığını ve küçük, aerodinamik göğüslerini yeterince makul bulmuş olmalıydı. Dünya üzerindeki adamların yüzde doksan dokuzu gibi. İyi bir şey.

"Lafı açılmışken, birkaç lokma bir şey yemem mümkün mü acaba? Açlıktan ölüyorum. Sabahın dört buçukundan beri ağzıma bir lokma girmedi ve bomboş bir mideyle dikkatimi toplayabileceğimden şüpheliyim."

"İyi başladık! Ben size fazla ağırlıktan kurtulmaktan bahsediyorum, sizse yemek yemekten!"

"Endişelenmeyin, kolay kilo almam ben."

Adam homurdandı ve birkaç dakika önce çalışma arkadaşlarının kullandığı aynı gizli kapının ardında kayboldu. Az sonra, bir tabak dumanı tüten pilav ve birkaç köfteyle çıkageldi. Ya bu rahip tüm zamanların en büyük sihirbazıydı ya da kapı doğrudan mutfağa açılıyordu.

"İyi, siz karnınızı doyururken ben de temel kuralları açıklayacağım. Bunlara harfiyen uymak gerekir."

"Bir kadın postacı için en basit iş," diye espri yaptı Tebligat, rahibin sorgulayan bakışları eşliğinde.

"Bir numaralı kural: En iyisi Avustralya'dan havalanmaktır."

“Afustlalya mı?” diye tekrarladı kadın, ağzı limonlu pilav dolu halde.

Rahip yerçekiminin dünyanın üzerinde bulunulan noktaya göre değiştiğini, dolayısıyla insanın yaşadığı yere göre daha hafif ya da daha ağır çektiğini açıkladı. Avustalya’da daha hafif olunuyordu. Yani bahçe cüceleriyle birlikte, Jean-Pierre Jeunet’in *Amélie* filmini az çok andıran bir dünya turuna çıkan ve bu uzun sefer boyunca cücelerinin aynı portatif baskülde anlamlı ölçüde farklı ağırlıklar verdiğini tespit eden Amerikalı üç fizik doktorunun acayip deneyinden çıkan buydu sonuçta. Londra’da 308,66 gram, Paris’te 308,5 gram, San Francisco’da 308,23 gram, Sydney’de 307,80 gram ve Güney Kutbu’nda da 309,82 gram. Yani Avustralya’da bir grama yakın daha hafif çekiyordu. Bu şimdiden bir kazanç, yani kayıptı.

“Anladığım kadarıyla Paris’ten havalanmayı düşünüyorsunuz,” diye devam etti.

“Evet. Sifney’e gitmem imkansız.”

“OK. Öyleyse bir numaralı kuralı unutam. İki numaralı kural: Saçları kestirmek. İnsan birkaç gram kâr ediyor. Üstat 50, pardon Yin Yang birader sizi kırkmaktan keyif alacak.”

“Kırmak mı?” diye haykırdı Tebligat dehşetle, bilgenin kimonosuna birkaç köfte parçası püskürterek. “Eğer başka bir şeyden birkaç gram kaybetmek mümkünse bana uyardı. Hafif bir tazelenme, Audrey Hepburn tarzı bir şeyler isterim tabii ama koyun ya da Bırfny Sfirs gibi kırılmam söz konusu olamaz! Belki basaklar, kofluk altları ve bikini bölgesinden baflayabilirdik...”

Çömezinin tavırlarına ve sızlanıp durmasına sinirlenen rahip, havadaki bir sineği yakalıyormuş gibi ellerini çırparak ona susmasını emretti.

“Sızlanmayı kesin! Hele ağzınız doluyken. Kimono-

mu köftelerinizle batırdınız ve bu da bana üç numaralı kuralı hatırlattı: Giysileri çıkarmak.”

“Çıplak mı demek istiyorsunuz?”

“Bikini yeterli olacaktır.”

“Şansımız varmış ki yaz mevsimindeyiz. Neyse, işte bu hoşuma gitti. Bikiniyi siz mi veriyorsunuz? Seçim yapabiliyor muyuz? Denemek mümkün mü? Bu işle de Yin Yang biraderler mi ilgileniyor?”

“Mayoyu siz satın alacaksınız. İtalyan peynirinden bir külot ilginizi çekmiyorsa tabii.”

İlk kez olarak, ufacık bir gülümseme rahibin surat niyetine taşıdığı granit bloğunu hareketlendirdi. Yine de, bir mizah duygusu vardı bu koca taş yığınının. Şu aralar manastırda işler kesattı, yani arada birkaç peynirden giysi satmaktan kendini alıkoyacak değildi.

“Asla. Bu tarz kılıklar taşıyabilmek için koku duyum fazla gelişmiş.”

“İyi. Dört numaralı kural: meditasyon, meditasyon, meditasyon. Aşk ve istek. Çok fazla aşk ve istek. Asya felsefesinin bize asıl önemli olanın amaç değil araç olduğunu öğrettiğini biliyorum. En güzel olanın dağın doruğuna ulaşmak değil, bizi oraya götüren yolculuk olduğunu, falan filan. Tüm bu salaklıkları unutun! Uçabilmek için sonuca yoğunlaşmalısınız. Sadece uçmayı, uçmayı, uçmayı ve daima uçmayı düşünmelisiniz. Tıpkı şu karısına bir vazo almaya yetecek parası olmayan ve şampiyona verilen vazoyu elde etmek için Tour de France’ı kazanmayı kafasına koyan adam gibi. Pedal basarken sadece karısına hediye edeceği vazoyu düşünüyordu. Ve Tour de France’ı kazandı.”

Genç kadın postacı bu hikâyeyi bilmiyordu. Bunun gerçek mi yoksa adamın konuşmasını desteklemek için mi uydurduğunu bilemedi ama ne olursa olsun, iyi uyumuştı. Buna mukabil, bu bisiklet yarışının kupasını daima korkunç bulmuştu.

“Aşk ve istek açısından, zaten gereken her şeye sahip olduğunuzu tahmin ediyorum. Dolayısıyla, meditasyon üzerinde duracağız. Siz dağınık bir kadınsınız. Enerjinizi bir ve tek amaca yönlendirmeyi öğreneceksiniz. Olumlu bir amaca. Ama duygusal bağınız olan bir şeye değil. Unutmayın, sadece amacı düşüneceksiniz. Tour de France’ın vazosunu.”

Tebliğat bu kadar antika bir şeye odaklanmanın zor olacağını geçirdi içinden. Kendini başka bir şeyi düşünerek motive etmeye karar verdi. Ve kendisiyle çok büyük bir duygusal bağ kurduğu kızını düşünemeyeceği için, zumba hocasının karpuz formundaki kışına odaklanmaya karar verdi.

Paramedikal bir ekip, Zehra'nın başucuna koşturmuş ve onu acilen yoğun bakım odasına taşımıştı. Küçük kız bilincini kaybetmişti. Bulutu tarafından tamamıyla sarmalanmaya teslim olmuştu.

Bir sürü plastik boruyla hayata bağlanmış halde, hareketsiz, yumruklarını bile sıkamadan, kötü bir büyüün etkisiyle uyuyakalmış bir prenses gibi, bir doktorun kendisini kurtarmasını bekliyordu.

Kargaşa sırasında cam terliklerini kaybetmişti ve eğer biri ayaklarına bakıverse, sol ayağının altıncı parmağının küçük bir solucan gibi hafif hafif titrediğini görebilirdi.

Tebliğat, bir Twister oyunu partisindeymiş gibi kollarını ve bacaklarını birbirine dolaması gereken bir saatlik meditasyondan sonra, nihayet derin bir nefes aldı.

“İki dakikacık gerinebilirsiniz, ben de o sırada son atölyeyi hazırlayacağım.”

Mola hoş gelmişti. Bir meditasyon seansının bu kadar dayanılmaz olabileceğini asla tahmin edemezdi. Belki de, bu yeni disiplini gördükten sonra zumba kursuna tekrar başlamayı düşünmeliydi.

Canku Noori bir Wii cihazına bağlı olan televizyonu açtı ve puan kazanmak için ana karakter olan tavuğun uçurulup hedef noktalarına kondurulması gereken bir oyun yükledi. İki dakikalık dinlenme süresinin sona ermesinden çok daha önce, Tebliğat’a ekranın karşısına geçmesini ve kollarını havaya kaldırmasını emretti.

Genç kadın şaşakalmıştı. Rahipler antrenmanlarını video oyunları ile pekiştiriyordu! Kendilerinin Budist, manastır keşişi, geleneksel değerlerin koruyucusu olduklarını ilan ediyor ama iki dakika geçmeden çalılıkların arasından bir Wii çıkarıyorlardı. Bu durum ona Kenya seyahatini hatırlattı; yerel Massai Kabilesi’nin şefi, keçî dışkısından inşa edilmiş derme çatma kulübesinin loşluğunda, kendisinin ve halkının nasıl Afrika antilobu ka-

nıyla beslendiğini anlatırken, gözlerinin önünde, bir anda nöbet geçirir gibi titremeye tutulmuştu. İlk başta adamın, Afrikalı büyücülerle ilgili televizyon belgesellerinde gördüğü gibi transa geçtiğini sanmıştı; adam elini kırmızı ihramının altına atıp sanki bu dünyanın en doğal şeyymiş gibi, sanki her türlü medeniyetten dört saat uzaklıktaki bu köyde bu çok sıradan bir şeymiş gibi, gıcır gıcır bir iPhone 4 çıkarıp “önemli bir aramaya” cevap vermeden önce yanı. O an, bir şekilde kazıklandığını hissetmiş ve Kenya savanalarında mahremiyet içinde ve fakat kendisinden daha konforlu hayat süren vahşi insanları ziyaret etmek için kırk dolar ödediğine pişman olmuştu. Genç Avrupalının çekiciliğine hiç de kayıtsız gözükmeyen Afrikalı, “*acil koduyla*” Facebook duvarında paylaşmak üzere kendisiyle fotoğraf çekirtme atılganlığını gösterir göstermez, öfkeyle giriş parasının iade edilmesini istemişti. Dünya tersine dönmüştü. Asıl, Massai’li turistlerin Fransız örf ve âdetlerini öğrenmek için, onun Paris’teki kırk metrekaarelik dairesinin salonuna üşüşmesine az kalmıştı.

“Zamana uymak gerekir,” dedi Tibetli rahip, sanki Tebligat’ın düşüncelerini okumuş gibi. “Üstelik kollarla beden koordinasyonu üzerinde çalışmak için daha iyisini de bulamadık. Bu oyunu geliştiren çocuklar birer dâhi!”

Buzluktan çıkarılıp çözdürülmüş tavukların kanat çırpma oyununu akıl etmiş insanlar nasıl dâhi olarak değerlendirilebilir ki? diye sordu içinden kadın postacı. Ama en ufak bir karşılık verme girişiminde bulunmasına fırsat kalmadan, işkenceci rahip tavuğunun kanatlarını oynatması için bağırarak onu bastırdı. Daha hızlı! Daha hızlı! DAİMA DAHA HIZLI! DAİMA DAHA YÜKSEĞE! Jimnastikçi pilicine Olimpiyat Oyunları’nın sloganını haykıran bir Rus antrenördü sanki.

Tebliğat üzerinde bulunduğu adadan hemen havalandı ve denizin üzerinde süzüldü. Kollarını ne kadar güçlü çırparsa o kadar yükseliyordu. Hareketi salar salmaz kümes havyanı da yaygarayı kopartıyor ve suyun tehditkâr yüzeyine doğru ağır ağır, sefilce alçalıyordu.

“Konsantre olun ve kanat çırpın! SİZ BİR TAVUK-SUNUZ! Önceki meditasyonda tüm çalıştıklarımızı uygulayın ve onları fiziksel çabanızla birleştirin!” diye bağırdı Çinli Chuck Norris, sanki bir askerî tatil kampındaymış gibi. Genç kadını aşağılamaktan müthiş bir keyif alıyordu sanki. “Hedefi düşünün! VAZOYU DÜŞÜNÜN!”

Oo hayır, Tour de France’ın o boktan vazosunu değil! Konsantrasyonu bozulan Tebliğat çabalamayı kesti ve denize doğru inişe geçti. Hemencecik Ricardo’nun kaslı ve şişkin kalçalarını düşündü. Birkaç dönüşten sonra kendini topladı ve yeniden bulutlara doğru yükseldi. Sonunda, hedefin üzerine konması gereken an geldi. Eğer tam merkezi tutturursa yüz puan kazanıyordu.

“100 PUAN! 100 PUAN!” diye höykürdü, kimonosu köfte tükürükleriyle dolu adam. Askerî eğitmen, son moda popüler bir televizyon yarışmasının transa geçmiş adayına dönüşmüştü. “100 PUAN! 100 PUAN, 100 PUAN,” diye hecelere tek tek basarak bağırdı cin çarpmış gibi tepinerek.

Tüm yüreklendirmelere karşın, kadın postacının pilici on puan bölgesine kondu. Canku Noori’nin yüzünü hayal kırıklığı kapladı.

“*Ta ma deee!*”¹ diye haykırdı, öfkeyle boşluğu yumruklayarak.

Tebliğat Çince bilmiyordu ama bu da pek kutlama sözüne benzemiyordu.

1. Çince “kahretsin” gibi bir ilenme sözü. (Ç.N.)

Az sonra piliç tekrar yükseldi ve bir dağı aştı. Genç kadın artık dayanamıyordu. Ön kollarına ve pazılarına ağrılar girmeye başlamıştı.

“Tüm bunların işe yaradığından emin misiniz? Artık gerçekten uçmayı deneyemez miyiz?”

“Uçmak yoğun bir konsantrasyon ve enerji gerektirir. Gücünüzün tümünü doğru zamana saklamanız daha iyi olur. Üstelik, yolculuk uzun ve zorlayıcı olacak. Binlerce kilometreden söz ediyoruz. Önceden yorulmak ve soluksuz kalmak iyi fikir değil.”

“Şu anda yorulup soluksuz kalmadığımı mı düşünüyorsunuz?” dedi Tebligat gücenmiş bir sesle ve kollarını salıp bedeninin iki yanına düşürmeden önce.

Ekrandaki piliç gaga aşağı düşüşe geçti ve bir çam ağacının doruğuna çakıldı. *Game over.*

“İşte şimdi ölmüştünüz,” dedi rahip.

Ama müridinin kararlılığını gören ve onun hayatının en büyük meydan okumasına hazır olduğuna karar veren Canku Noori, tıraş faslı için Yin Yang’ı çağırmaya gitti.

Birkaç gram saç daha hafiflemiş olan Tebligat uslu bir çocuk gibi koridorda bekliyordu. Az sonra, rahipler tek sıra halinde art arda dizilmiş, popüler bir baloda trençilik oynar gibi birbirlerini omuzlarından tutmuş halde çıkageldiler. "Hoşça kal"ların vakti gelmişti. Son tavsiyelerin de.

"Size yakışmış," dedi Başrahip, genç kadının yeni saç kesimini parmağıyla göstererek.

"Sağ olun. Hayata yeni ve hayırlı bir başlangıç yapmak için yeni bir saç modelinden iyisi yoktur."

"Doğru. Peki. Stajı sonlandıracağız. Bana verilen yetkilere dayanarak sizin artık uçmaya ehil olduğunuzu ilan ediyorum."

"İnsanın ayağı yere basarken demesi kolay," dedi Tebligat kuşkuyla, "ama ya yukarı çıkınca..."

"Yukarıya çıktığınızda..." diye devam etti Pin. "...Konsantrasyonunuzu bozmayacaksınız ve kollarınızı çırpacaksınız," diye ekledi Pon, sanki iki klon aralarında sözlü bir tenis maçı yapıyorlarmış gibi.

"Ya bir şeyler dikkatimi dağıtırsa ya da kollarımı çırpmayı bırakırsam?"

"Düşersiniz," diye kestirip attı Canku Noori.

"Oyundaki gibi mi?"

“Oyundaki gibi. *Game over*. Üstelik düşünün ki, gerçekte sadece tek bir canınız var...”

“Canımızı dişimize takacağız o zaman! Peki ya daha tatbiki mevzular hakkında?”

“Daha tatbiki mi?” diye sordu Yin Yang.

“Evet, yani... anlarsınız ya... şey için...”

“Tuvalet mi?”

“Evet, o.”

“Mayonuzu azıcık sıyrırverirsiniz ve... idrarınız atmosfere püskürür.”

“Püskürmek mi?”

“Püskürmek.”

Canku Noori, sözünü boşluğa sert bir yumruk atarak canlandırdı. Tebligat sıçradı.

“Ben de yanıma bir sırt çantasında biraz su ile yiyecek bir şeyler almayı düşünüyordum,” diye itiraf etti Tebligat. “Yolculuk uzun sürecek. Gücümün kuvvetimin yerinde olması gerekir.”

“Size mümkün olan en hafif şekilde yola çıkmak gerektiğini öğretmedim mi? Bir, iki ve üç numaralı kurallar. Sizse bana çantadan bahsediyorsunuz! Kaldı ki, ben kadın milletini tanırım. Bir şişe suyla bir paket bisküvi için diye çantayı ellerine geçirir, sonra da içine makyaj çantası, pamuklar, çikletler, pedler, cep telefonu ve yara bantları tikiştirirler.”

Vay canına! diye düşündü Tebligat. Nasıl oluyordu da Canku Noori kadınların alışkanlıklarına bu denli vâkıf olabiliyordu? Rahip olmadan önce farklı bir hayatı mı olmuştu? Yoksa, o da mı Ferrari’sini satmıştı? Tebligat utançtan kızardı.

“Haklısınız, çantayı unutalım!”

“Oralara kadar çıkmışken, yemek servisi de istemez miydiniz?” diye patladı granit suratlı eğitmen (*yemek*’i *yengen* gibi telaffuz etmişti). “Uçaklardaki gibi? Siz hiç

sırt çantalı bir kuş gördünüz mü? Ben hiç görmedim! Gereken her şeyi yerde bulacaksınız. Yere inip tedariklenmeniz yeterli olacak. İçmeye gelince de, bulutları içeceksiniz.”

“Bulutları mı?”

“Evet, çok lezzetlidir,” diye teyit etti Pin, “atmosferde asılı haldeki sudur onlar...”

“... ve gayet saftır,” diye tamamladı Pon, “henüz yerin pisliklerine bulaşmamıştır.”

“Siz hiç bulutların suyunu içtiniz mi ki?”

İki adam tereddüt etti.

“Hiç yağmur suyu içmediniz mi?” diye sordular bir ağzdan.

“Yağmur suyu mu? Evet, küçükken.”

“Ve de ölmediniz!” diye sesini yükseltti Yin Yang, “Bulut suyu da odur işte.”

“Son bir tavsiye; bir fırtına bulutuna, boran bulutuna asla yaklaşmayın,” diye uyardı Başrahip, konunun vahametini hissettiren bir sesle. “Tıpkı devasa bir çamaşır makinesi gibi çılgın bir hızla dönen buz blokları vardır onların içinde. Uçakların gövdesinde kocaman delikler açarlar, insanın vücuduna verebilecekleri zararı siz hesap edin. Oracıkta ölürsünüz. Bu bulutların içindeki güç, iki atom bombasının şiddetine eşittir. Kaçın onlardan. Kendinizi bir şey zannetmeyin. Bildiğiniz gibi, Tibet’te neredeyse her şey hakkında bir sürü felsefi teorimiz mevcuttur ama bize bulutları ehlileştirmeyi öğretmezler. Yazık gerçekten de.”

“Bu meşhur bulutları nasıl tanıyacağım?”

“Kolay...” dedi Pin.

“... aşçı başlıklarına benzerler,” diye ekledi Pon.

“Ya da kocaman karnabahlara, eğer sebzelere şapkalardan daha aşına iseniz!” diye belirtmekte fayda gördü Başrahip.

Tebligat gülümsedi ve rahiplere gitmesi gerektiğini belirtmek için saatine baktı.

“Gösterdiğiniz hüsnü kabule ve benim için tüm yaptıklarınıza teşekkür ederim. Bu güzel karşılaşmayı hiç unutmayacağım.”

Elini şefkatle Başrahip’in omzuna koydu.

“Siz de bize çok şey öğrettiniz, kendiniz hakkında ve dünya hakkında,” diye karşılık verdi adam. “Sürekli acele etmekle hata yapıyordunuz. Ama hata insanlar içindir. Kurşunkalemlerin diğer ucunda bunun için silgi vardır. Dışarıdaki dünya çok hızlı ilerliyor, durup da güzel şeylere bakmaya, günbatımlarından ve tüm çocukların gözlelerinden taşan aşktan feyz almaya vakit yok. Dünya, daha yürümeyi öğrenmeden uçmak isteyen bir bebek. Bunu sizin için söylemiyorum ama her şey öyle hızla geçip gidiyor ki! İnternet ve her şey. Bilgi daha yayılır yayılmaz eskiyiveriyor. Ölü doğuyor. Burada, insanlara güzel şeylerden haz almayı öğretiyoruz. Henüz el arabasını itemedi, savaş uçağı kullanmayı öğretmiyoruz.”

Tebligat, Üstat Yuha’nın söz sanatlarına merakının nereden kaynaklandığını artık biliyordu.

“Bu öğlenden sonra,” diye sözünü sürdürdü Başrahip, “Büyük Üstat’ı görmek için ta Barbès’e, Paris’in en kuzeyine gidip oradan da buralara kadar geldiniz. Toplu taşımada kaybedilen onca zaman. Burada, meditasyon yapmaya ve Wii ile uçmayı öğrenmeye harcanan onca zaman. Bir an bile kendinize ne yapıyorum, demediniz. Acı yüreğinizi dağlıyor, kızınız ölüm döşeginde ve siz sadece tek şeyi düşünüyorsunuz; gidip onu bulmayı ve kurtarmayı ama buna rağmen böylesine özel bir günün bir kısmını da bizimle geçirdiniz. Size, zamana hak kazandığınızı kavratmaya çalıştım. Zamanı zamana bırakmak gerektiğini, Didier Barbelivien’in o güzel şarkısında dediği gibi. Yoksa Julio Iglesias mıydı? Çıkaramadım.”

Tebliğat irkiliverdi. Demek, Tibetli rahipler Julio Iglesias'ı tanıyordu.

"Hazır lafı açılmışken, ben de sormak istiyordum. Az önce, judo salonunda Canku'yu beklerken "Pauvre Diable" şarkısının Mandarin dilinde söylendiğini duydum gibime geldi. Yanılıyor muyum?"

"Kulağınız pek keskin, genç hanım. Manastırın müzikal programlamasıyla Üstat 54 ilgilenir (aslında boyu 1,55 ama benimle karıştırmamak için biraz kısalttılar), bir nevi DJ yani, Laurent Garnier'in, müzik zevki daha genel geçer olanı."

"Daha genel geçer mi?"

"Julio Iglesias'ın, sizin Avrupalı şarkıcılarınızın en Asyalısı olduğunu söyleyebiliriz. O, bizim düşünce tarzımızı gerçekten anlamış biri ve bizim her gün takip ettiğimiz tavsiyelerde bulunur. Bence bir erkeğin ya da kadının hayatının her zor anı için, bir Julio Iglesias şarkısı vardır. Bu İspanyol beyefendisi, her mevsim bronz bir tenle dolaşmanın da ötesinde, hayatın tüm sorularına cevap vermeyi sürdürüyor ve sözleri şaşırtıcı derecede basiretli. Şarkılarının isimleri yeter... "Dünya Delidir", "Dünya Güzeldir", "Daima Bir Kaybeden Gerekir", "Yaşamayı Unuttum"... Bizzat Konfüçyüs bile Julio'dan iyi ifade edemezdi. Tıpkı Jules Verne ve Julius Sezar gibi Julio Iglesias da vizyon sahibi. Sanki tüm Jules'ler vizyon sahibi.

Tebliğat kulaklarına inanamıyordu. Felsefelerinin sırlarını, başka bir zamana ait bir varyete şarkıcısının romantik sözleri üzerine kuran uzaylılara çatmıştı.

"Zaten," diye devam etti Rahip, "bizim sloganımız bu; Örgücü Peygamberdeveleri Kocalarını Öldürmedikleri Zamanlarda Julio Iglesias dinlerler."

"Evet, matrak vecizelere çok yüksek merakınızı takdir ettim; 'el arabasını itmeyi öğrenmeden savaş uçağı kullanılmaz,' filan."

“Hım... Konu İspanyol varyetesine kaymadan önce size söylediklerime dönersek,” diye devam etti yaşlı Rahip, “siz uçmaya doğuştan yeteneklisiniz, Tebligat. Bu yetenek sizin yüreğinizde var. Bu dayanılmaz hafiflikle doğmuşsunuz siz. Âşık kadın postacıların dayanılmaz hafifliğiyle.”

“Âşık kadın postacıların dayanılmaz hafifliği mi?” diye tekrarladı Tebligat, Versailles rahiplerinin Wii oynamanın ve Julio Iglesias dinlemenin yanı sıra Kundera da okuduklarını öğrenmenin şaşkınlığıyla.

“Evet çünkü bu küçük kızla aranızdaki bir aşk hikâyesi. Siz âşık bir kadınsınız (kültürel göndermeleri ibretlikti, işte şimdi de Mireille Mathieu’dan yani Barbra Streisand’dan alıntılıyordu.) Bu hikâye, hayatın, her biri için saatte bin kilometreyle aktığı iki kadının karşılaşmasının hikâyesi. İkiniz de yaşamak için acele ediyorsunuz ama farklı sebeplerden. Siz tıpkı Amiral Oswaldo Surenean gibisiniz; sineği ada sanıyorsunuz. Kızınız ise acele ediyor ama elinden bir şey gelmiyor. Sebebi ise hastalığı. Sizi birbirinizin kollarına iten de kaderin cilvesi. Zira kader bazen zalimdir. Öyleyse bu durumda her ikinizin de aynı ritimde, kalpleriniz birlikte atarak yaşamayı öğrenmeniz gerekecek. Bugün kaybettiğinizi düşündüğünüz tüm bu zaman, kazanılmış bir zamandır, Tebligat. Sizin, hayatınızın en şahane yolculuğuna atılmanızı sağlayacak. Gökyüzünde geçirdiğiniz her saniyenin kıymetini bilin. Yukarıya çıktığınızda bulutları hissedin, onları içinize çekin, acele etmeyin. Havanın kokusunu duyun, gökyüzünün, yağmurun. Onlarda cennetin kokusu vardır.”

Rahip cüppesinin cebinden küçük bir nesne çıkardı ve onun avucuna koydu. Sonra da avucunu yumruk gibi kapattı.

“Bunu yanınıza alın ve Zehra’ya bir yudum verin. Bu güçlü bir ‘bulut kırıcıdır’. İksirim işe yarıyor mu, bil-

miyorum. Henüz, hasta birinin üzerinde hiç denemedim. Ama eğer etki ederse, bir damlası yeterli olacaktır.”

Başrahip saygı belirtisi olarak başını eğdi. Sonra da Üstat 30, Üstat 35, Üstat 40, Üstat 50 ve Üstat 55 boy sırasıyla kendisini selamladılar.

“Başçavuş havalarınıza ve granitten yüzünüze rağmen, siz ‘Cankuş bir Noori’siniz,” dedi kadın, masif granitten adamın önünde eğilerek.

Kendi söz oyununa gülümsedi. Adam da, espriyi anlamış gözükmese de gülümseyerek karşılık verdi.

“Sizleri asla unutmayacağım,” dedi kadın hepsini kast ederek, “ve sizi görmeye geleceğim. Haydi, keyifli örüşler, Örucü Peygamberdeveleri!”

“Ayrıca, bizi Zehra’yla da tanıştıracaksınız çünkü onu getirmeyi başaracaksınız,” dedi Başrahip güven verici bir tavırla.

Rahiplerin kısa boyları insanda şefkat uyandırıyor-du. Tebligat da buna duyarsız değildi. Anahtarlık boyutunda olmaları, insanı onları her yere yanında taşıma isteği uyandırıyor-du. Çoğu kez eksikliğini çektiği sabrı ve bilgeliği getirirlerdi ona. Acil durumlar için daima cebinde bir Tibet rahibi bulundurmali, bunun depresyonu var, inanç kaybı, kendine güven kaybı var...

Birkaç dakika sonra, genç kadın postacı yeni yeteneği ve bulut iksiriyle donanmış halde banliyö hattının Orly yönüne doğru koşturdu, daha şimdiden akli bulutlarda, ayakları pistteydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kadın Postacımın Mona Lisa
Kadar Meşhur Olduğu Gün

Başrahip'in son sözleri Tebligat'ı derin bir nostaljiye sürüklemişti. Genç kadın Vahşi Batı'nın posta arabaları kadar sarsıntılı bir vagonda oturmuş, bakışları pencereden yansıyan tünelin loş parıltılarında kaybolmuş, onun tavsiyelerini düşünüyordu. Bulutların kokusunu duyun, yağmurun, gökyüzünün. Tüm bunların kokusunu duyacak zaman tanıyın kendinize.

Tebligat bir zamanlar, gençliğinde, postacı olmadan önce bir *burun*'du. Orly'deki formun meslek hanesine *burun* yazsaydı, o kadın polisin nasıl trip atacağını hayal etti. Bunu ayaklarınızla doldurmuşsunuz, derdi kesinlikle. *Burnunuzu* "meslek" hanesine sokmuşsunuz. O güzel fiziğinizi diğer kutucuklara da dağıttınız mı böyle?

Evet, büyük bir erkek deodorantı markasının burunluğunu yapmıştı, yani işte koltukaltı koklayıcılığını, patron ölene ve şirket iflas edene kadar. Zavallı işadamı *Wanda Adında Bir Balık* filmi seyrederken gülmekten ölmüş ve böylece adını, zaten hayli uzun olan tarihin en aptalca ölümleri listesine, tatlıdan on dört servis aldıktan sonra vefat eden İsveç Kralı Adolf Frederick ile zırh takımını çıkarmadan banyoya dalan Barbaros'un arasına yazdırmıştı. Patronu gerçekten gülmekten ölmüştü. Kalp krizi, tam da kalpsizliğiyle tanınan biri için enteresan bir ölüm şekli.

Ama Tebligat bu yeteneğini hiç kaybetmemişti (bu sabah çöp poşetini kol çantasıyla karıştırdığı birkaç dakikayı saymazsak). Bu güzel mesleği icra ettiği iki yılın ardından, aynı deodorantın, püskürtüldüğü koltukaltına göre bu derece farklı kokular bırakmasına hâlâ şaşıyordu. Belki bu işte de bir hayır vardı. Eğer hepimiz aynı koksaydık, baştan çıkarma oyununda çok önemli rolü olan feromonlar işlevlerini yerine getiremeyecek, bu da insan türü açısından dramatik sonuçlara yol açabilecekti. En kötü senaryoda, insanlar artık birbirlerini çekici bulmayacak, dolayısıyla artık çoğalmayacak ve medeniyetimiz de yerle yeksan olacaktı. En iyi ihtimalle de, artık bir kadınla çöp konteyneri ya da bir parça Munster peyniri arasında fark kalmayacaktı. Bu belki de, peynirden tekstil imalatıyla iştigal eden Örgücü Peygamberdevelerinin Naçiz Kastı açısından iyi bir şey olacaktı ama dünyanın geri kalanı açısından görülmemiş bir koku felaketine yol açacaktı. Laboratuvarlar da bu hayati tehditlerin bilinciyle, kişisel kokuları aşıya ve yüceltse de tamamen yok etmeyen ürünler geliştirmek için durmadan çalışıyordu.

Tebligat erkeklerin koltukaltılarında geçirdiği kısa kariyeri boyunca, önüne çıkarılan tüm kokuların listesini tuttu. Örneğin beyaz erkek ıslak çimen gibi kokuyordu, siyahi erkekten deriye ve ağaç kabuğuna benzer kokular yükseliyor, Asyalı erkek okyanus serpintisi ve limon, Hintli erkekse zarif baharatlar kokuyordu.

Hem, olası bir eşi değerlendirirken de bu gayet pratikti. Koklamak, genç kadının bir erkekle karşılaştığında yaptığı ilk şeydi. Yüzünü, boynunu cildini kokluyordu. Maymunlar Amerika'yı yeniden keşfetmemişti. Dostu düşmandan ayırmayı böyle öğreniyordu onlar. Bir insan hakkında sözlerinden öğrenilenden çok daha fazlası kokusundan öğrenilirdi.

Bunun hakkında Zehra'yla yaptıkları bir sohbeti hatırladı.

“Ben nasıl kokuyorum?” diye sormuştu kız.

“Sen baharat kokuyorsun,” diye atmıştı Tebligat.

Aslında ilaç, nefes açıcı Ventoline fısıfısı ve öksürük şurubu kokuyordu.

“Ya sen, sen ne kokuyorsun?”

Genç kadın, daima başkalarını koklamanın kışkırttığı merakla, bir gün kendi koltukaltlarını da içine çekmişti.

“Fransız kadın postacısı, sabahın er saatinde, henüz çiğ yere düşmeden ve meşelerin yapraklarıyla çamların iğneleri su damlasından kolyelerini takmadan önceki Fontainebleau ormanı kokar... Yok, pamuk ve polyester kokuyor benim koltukaltlarım sadece; ama gömleğim üstümdeyken. Yoksa Fransızlar peynir ve sarmısak kokar.”

Sarmısak kokusundan öyle nefret ederdi ki, bu tikintisinden ötürü onu vampir sandıkları çok olmuştu.

Vampirella şimdi de sarmısak ya da mayalı peynirden çok ter kokan (pek matah olmasa da) banliyö B hatında, tam yol güneyle ilerliyordu.

Ultra gelişmiş bir koku duyusuna sahip olmanın avantajıyla, metro istasyonlarını kendilerine has kokularından tanıyabiliyordu. Tıpkı parmak izleri gibi her birinin farklı bir kokusu vardı ve benzersizdiler. Mesela Nation sıcak kruvasan kokardı, Lyon Garı idrar, Concorde pis güvercin, Châtelet-les-Halles kahve. Paris'in, hoş kokuludan çok iğrenç kokulu istasyonu olduğu sonucuna varmıştı. Eğer başkente belediye başkanı seçilirse, ilk işi istasyonların her birini farklı bir çiçek kokusuyla donatmak olurdu. Onun istasyonu çamaşır suyu ve limon kokardı. Ama bu gayet normaldi çünkü sabahları posta idaresine yetişmek için istasyondan içeri her dalışında, bir kadın paspas yapar olurdu. Salıları, perşembeleri ve pazarları ise balık kokardı (kadın değil, istasyon) çünkü

bunlar semt pazarının günleriydi. Cumartesileri çiğ pirinç de kokardı çünkü o da evlilik günüydü.

Tebliğat Orly'nin halk tipi bir muhitinde çalışıyordu. Turunu atarken bazen çocuk parkında birkaç dakika oyalanmayı severdi. Eğer iyi ilerlemişse, buraya genelde on birde varmış olurdu ve kıpkırmızı bir elma yemek için otururdu. Küçük zenciler, küçük sarışınlarla oynardı burada, Mağripliler Asyalılarla oynar, başlarına *kippa*'larını geçirmiş küçük Yahudilerin bellerinden *tsitsit*'leri¹ sarkardı. Tam bir uyum içinde yaşırdı bu küçük dünya. Bu çocuklar öyle saftılar, ebeveynlerinin dünyanın dört bir köşesinde birbirlerinden nefret ettiklerini ve birbirleriyle savaştıklarını düşünmekten öyle uzaktılar ki. Tüm bunlara kayıtsız halde oyunlarını oynuyordu onlar. Bisikletlerini, kovalarını ve küreklerini paylaşıyor, birlikte şatolar inşa ediyorlardı. Bize, güzel bir hayat dersi veriyorlardı. Cennet burası gibi bir yer olmalıydı. Başrahip'in kokusunu tüm ciğerlerine doldurmasını söylediği cennet.

Rahibin ona emanet ettiği nesneyi avucunda sıktı, belki de tek bir damlasının Zehra'yı iyileştirmeyi başaraacağı, kehribar renkli sıvıyı taşıyan küçük şişeciği kırmak için fazla güç vermeden. Gözünün bebeği gibi koruyacaktı onu. Bunu düşünerek şişeciği külotundan içeri kaydırды.

1. Yahudilerin bellerine doladıkları püskül ya da omuzlarına örttükleri şalın (*talled*) püskülleri. (Ç.N.)

Herhangi bir yerden havalanabilirdi. Bir balkondan, bir terastan, bir çatıdan hatta bir kaldırımdan. Ama artık yumurta kapıya dayanıp havalanma zamanı giderek yaklaştıkça gitgide boğuculaşan bir korku duygusu midesini burmaya başlamıştı.

Tebliğat video oyununun *game over*'ını hatırladı. Kuş olmadan kuş gibi uçabilmek risksiz bir iş değildi. Ve belki de, günün birinde, kafasına esip de gökyüzünü okşamaya yönelik bu şımarıklığa kapılmasının bedelini hayatıyla ödeyecekti. Rahipler hazır olduğunu söylemişlerdi. Ama her şey bir yana, bunun bir kanıtı var mıydı? Marjinal tiplerdi onlar. Nitekim, hayatını marjinallerin ellerine teslim etmekten müthiş dehşete kapılırdı.

Dolayısıyla genç kadın mesleği havacılık olan birine başvurmanın daha ihtiyatlı olacağını düşündü. Orly'deki hava kontrol memurlarından birini tanıyordu. Bu garip talebi onu kesinlikle şaşırtacaktı ve adam belki de onu deli sanacaktı, bu riski almaya değerdii ama işini layığıyla görmesine yardımcı olmayı reddedemezdi çünkü onun postacısıydı o. Ve, insan asla postacısına yardımını reddetmezdi. Etmese iyi olurdu. Aksi takdirde size iyi haberler getirmeyi rahatlıkla kesebilir, kutunuza bir başkasının mektubunu kaydırırverir, yıllardır karınızdan sakladığınız

şu meşhur porno dergisi aboneliğinizin gizli zarfını açıp ortalık yerde bırakabilir ya da hatta, söz konusu kadının Morciverthipo marka ayakkabılarının teslimini geciktirebilirdi, ki bu durum karınızın markanın sloganındaki gibi “zevkten çılgık atmasını” sağlamazdı pek. Tamam, kontrolörün karısı yoktu ama yine de reddedebilecek durumda olmayacaktı. Üstelik, bu onun tarzı olmamalıydı.

O bir Léo Zamazingo’ydu. Antil Adaları’ndan gelen bir adam için matrak bir isim; hem gayet yumuşak hem de çok güçlü. En azından bir gün, bir koliyi imzalatmak için kendisine yaklaştığında duyduğu buydu. Adam dü-rüstlük, doğruluk ve Marsilya sabunu kokuyordu. İçinde ilk kez ürpertiler uyandıran bir hormon fiskiyesi, bir feromon fişeği-ydi o. Pek sık karşılaşmıyorlardı ama evinde ondan başka birini de hiç görmemişti. Gerçekten yakışıklı bir bekârdı aslında. Dolayısıyla etkilemesi de daha kolaydı.

Orly’den kalkış izni isteyecekti kendisinden. Savaş uçaklarının çevresini sarıp ona yere inmesini emretmelerini ya da onu bizzat vurmalarını istemiyordu. Havaalanında herkesin gözü önünde olurdu ve havalandığı sırada başına bir şey gelirse her zaman için yardımına koşulabilirdi. Bu durum, insanın güçlerini mümkün mertebe gizli tutmasını isteyen Üstat Yuha’nın tavsiyelerine uymuyordu. Ama Tebligat o “mümkünün mertebesini” aşalı çok olmuştu; bu deliler hikâyesi başlayalı beri aslında. Hem, Léo kesinlikle ona yukarısı hakkında harika tavsiyelerde de bulurdu, rahiplerinki ona biraz hayal mahsulü gibi geliyordu zira.

Orly’e dönüş, dedi içinden.

Tebligat havaalanına vardığında, durumun bıraktığından beter olduğunu gördü. Yüzlerce öfkeli turist ve işadamı erkek kabin görevlilerini rehin almış ve durumun derhal çözülmesini şart koşuyorlardı. Yerlere oturmuş ya

da yatmış olan diğer insanlar da gösteriyi donuk gözlerle izliyordu. Tüm bunların üzerine çocuk ağlamalarından tuz biber ektiğinizde de, Géricault'nun *Medusa'nın Salı'* nın modern bir yorumunu elde ediyordunuz.

Kontrol kulesine doğru ilerlerken bir anda Canku Noori'nin iki numaralı kuralını hatırlayan Tebligat, bikini arayışına girişti. Terminalin Duty Free mağazalarını dolaştı, bir sürü sigara, parfüm ve alkol reyonu gördü ama hiç plaj kıyafeti yoktu. Artık, mesela birkaç sigara kartonundan kendisine bir kıyafet yapmak gibi alternatif çözümler aramaktaydı ki, karşısına küçük bir mayo standı çıkıverdi.

Bikiniiler küçüldükçe pahalılaşıyordu. Bu giysiler ilk çıktığında kibrit kutusunda satılmışsa artık yüksük içinde bile satılabilirdi. Ama yüksükler de pek eski moda şeylerdi, en az Tour de France vazosu kadar yani. VAZO! VAZO! diye haykırıldığını duydu ama Asyalı Texas Ranger artık yakınlarda değildi.

Tebligat çiçek baskılı bir-iki parça seçti. Sanki bunları, büyükannesinin odasının duvar kâğıdı deseninden esinlenerek kendisi tasarlamıştı. Ama en azından hafif olmaları avantajdı. Gidip kendini deneme kabinine kattı, üstündekileri çıkardı ve bikiniyi giydi.

Bir an aynaya baktı ve kendini güzel buldu. Dengesiz beslenmesi ve hiç spor yapmaması tescilli olmasına rağmen, yoldan geçerken çoğunlukla birden fazla erkeği kendisine döndüren, rüya gibi bir fiziği vardı. Karşıtlıklarla dolu, mükemmel bir genetiğe sahipti. İnceydi ama dar kazaklarını giydiğinde, altından güzel, yuvarlak ve sıkı göğüsleri seçilebiliyordu. Kum saatlerini çatlatacak kadar ince beli ve kendisine pek çok lakap kazandıran, gözüktüğü hemen her yerde oluşan erkek *fan club*'larının fantezilerini süsleyen, küçük, kıvrımlı, güzel kalçalarıyla endamını sergiliyordu. Bu fizik, onun son derece doğal

olarak sahip olduğu bir şeydi. Doğduğundan beri böyleydi. Bu seridendi. Bedenini çalıştırmak ya da belirgin kaslara sahip olmak için spora ihtiyacı yoktu. Heyecanı, işi, yerinde durmamasına neden olan fıkır fıkır mizacı bir kilo bile almasına engeldi. Her istediğini, istediği zaman yiyebilir, kusursuzluğunu korumaya devam eden hatları için en ufak bir kaygı duyması gerekmezdi. Belki de bu, halen ne işe yaradığını bilemediği altıncı parmağının bir marifetiydi.

Tebliğat tekrar üstünü giyindi ve bikiinin barkodlarının bulunduğu iki etiketi kot pantolonunun ve tişörtünün üzerine çıkarmaya özen göstererek kasaya, mayoyu ödemeye gitti. Bu yaptığı satıcıyı afallattı ama bu, birkaç dakika sonra orada olacakların yanında hiçbir şeydi.

Sonra da eşyasını önüne çıkan ilk emanet kasasına koydu. Üzerinde sadece bikiniyi, “bulut kırıcı” şişesini ve elli euroluk bir banknot bıraktı.

Bir anda, sanki bir büyü gibi ya da sanki *Siyah Giyen Adamlar*’da Will Smith’in insanların hafızasını silmesine yarayan cihazıyla kalabalığın gözlerini kör etmiş gibi, rötarlar, iptaller, uçaklar, kül bulutu, öfke zihinlerden siliniverdi. Birkaç saniye için Tebliğat havaalanının yegâne ilgi odağına dönüştü ve güvenlik kameraları ona döndü. Çiçeklenmiş tatlı mabadına.

“Ve kadın postacımın, bikinisiyle kontrol kuleme iniş yaptığı âna geliyoruz. Herhalde güvenlik kontrolünden geçebilmek için benim adımı vermişti. Her halükârda, bizim bekçileri bildiğimden... O saatte temizlik servisi varsa hâlâ, bizimkilerin kızın kendilerine doğru geldiğini gördüklerinde akıttıkları litrelerce salyayı temizliyor olmalıydılar. Evet, kadın silahlı değildi. Bu kesindi. Üzerinde bomba yoktu. Bomba kendisiydi!”

“Sonunda ilginç yere geldik!” diye bağırdı berber ellerini ovuşturarak. “Yirmi üç bölümün sonunda... Zaman iyice yavaş akmaya başlamıştı.”

“Neden? Öncesinde anlattığım o kadar şey ilginizi çekmedi mi?”

“Çekti, çekti ama benim en merak ettiğim, bu kadının gerçekten uçup uçmadığı.”

“Zehra’ya ne olduğunu bilmek istemiyor musunuz?”

“Küçük kıza mı?”

“Bakıyorum da en azından takip etmişsiniz.”

“Önce uçuşu anlatın bana, biraz anlayışlı olun. Çalışıyorum ve tüm günümü de buna ayıramam.”

“Siz de, ilk fırsatta Versailles’daki Tibet tapınağını tavaf etseniz iyi olur. Tebligat’ın sabırsızlığını tedavi ettiklerine göre sanırım size de yardımcı olabilirler. Üstelik

saçımın kesimini de tamamlamadınız. Kaldı ki, benden başka müşteriniz de yok.”

“Bu bir sebep değil.”

“Peki, bunun size anlatılan en güzel hikâye olacağını söylesem, bu bir sebep olabilir mi?”

Velhasıl, hava kontrolöründen Orly'den kalkış izni istiyor olsa da, Tebligat bu söylediğinin saçmalığının farkındaydı. Kaç insanı bundan daha azı için tımarhaneye tıkmışlardı. Sonuçta belki kendi de orada, Versailles manastırının akıl hastanesinde kalmalı ve hayatının geri kalanını huzur içinde, peynirden küçük fanilalar örerek ve yeşil domateslerle oynanan *petank* partilerinde sayı tutarak geçirmeliydi. Yine de çözülmedi, gururunu yuttu, sonuna dek sözünün arkasında durdu ve kontrolörden bir cevap bekledi.

Alamadı.

"Trafik akışınızı bozmak istemem, kontrolör bey," diye ekledi ona güven vermek için, "sadece beni de fazladan bir uçak olarak kabul etmenizi istiyorum. Kül bulutunun etkileyebileceği kadar yüksekte uçmayacağım. Havaalanı vergilerini ödemek gerekiyorsa da sorun değil, buyurun."

Sol avucunda sıkıdığı elli euroluk banknotu adama uzattı.

Onu fazladan bir uçak olarak kabul etmek kendi içinde sorunlu değil, diye düşündü Léo. Bu kız gerçek bir savaş uçağı!

"Yeterli mi bilmiyorum ama üzerimdekini hepsi bu," diye ekledi.

Kontrolör hiç kıpırdamadığı için, en tatlı bozguna uğramış havasını takındı ve onun gözüne daha insani gözükmek amacıyla adını söyledi. Bunu bir Amerikan filmde görmüştü; anne, çocuğunu kaçıranın, onu bir nesne değil de küçük bir kız çocuğu olarak görmesi için medyaya sürekli kızının adını tekrarlıyordu. Tebligat da bu şekilde bikinili, basit bir kadın postacıdan çok daha fazlası olduğunu ortaya koyuyordu.

Adamdan büyük bir iyilik ve her zamanki gibi Marsilya sabunu kokusu yükseliyordu. Ve algısı da açık gözüktüğünden, kadın ona hikâyesini anlattı. Marakeş'teki apandisit hadisesinden bugüne kadar. Bu masalsı maceranın hiçbir ayrıntısını atlamadan.

“Ölüyor, Léo,” diye sözünü bağladı. Ve binlerce deniz kabuğununki gibi, sedefli bir gözyaşı seli yanaklarından süzüldü. “Benim küçük kızım o. Dünyadaki tek varlığım.”

Kontrolör, kadının bir Airbus A320 reaktörü kadar geniş yürekli olduğunu (herkesin referansı kendine) geçirdi içinden. Bunu az kalsın kadına da söyleyecekti ama anlamazdı. Belki bunu bir iltifat olarak almazdı. Bir Airbus turboreaktörünün ne romantik ne de şiirsel bir tarafı olduğu doğrudur. Ama onun için başkaydı; o orada mekanik teknolojinin bir şaheserini, hassasiyetle (sadece donmuş bir tavuk bile kanat çarklarını bozabilir) gücün (çıkan gazların gücü birkaç tonluk bir uçağı havalandırabilir) kusursuz ittifakını görüyordu.

Léo kuşkuluydu. Tabii ki, kadın postacının uçabileceğini bir an olsun aklından geçirmemişti. Doğal olarak, insan kendi imkânlarıyla uçamazdı. Bu temel bir fizik kuralıydı ve Léo bu kurala herkesten çok bağlıydı. Bu onun mesleği, diniydi. O bir hava kontrol mühendisi, kendi jargonlarındaki deyişle bir ICNA'ydı. Bilimadamıydı o, boş kuruntulara değil, sağlam olgulara inanan bir adam. Ama bir şeyler ona fikrini değiştirmekte olduğunu söylü-

yordu, zira bir yandan da, bu genç kadın üzerinde adeta büyüleyici bir etki bırakıyordu. Büyüleme ve cazibe. Dayanılmaz bir cazibe. Bir kere, hayatında gördüğü en güzel bozuntuya uğramış insan edasına sahipti. Sonra bacakları, ince beli, hafifçe bronzlaşmış beyaz teni, narin kolları ve incecik bilekleri kayıtsız kalmasına izin vermiyordu. Evet, ancak birkaç santimlik, kemikli bilekleri. Mükemmel bilekler yani. Eğer içinden geçeni dinlese, oracıkta bir cetvel çıkarır ve onların o güne kadar gördüklerinin en incesi olup olmadığını ölçerdi. Çünkü ezelden beri kendine, hayatının kadınının, bu alanda dünya rekorunu elinde tutan, en ince bilekli kadın olacağına dair söz vermişti. Ve onu böylece tanıyacağına. Genellikle arkadaşlarının alaylarına mal olan, acayip bir takıntıydı bu. Büyük meme fantezisinin, ince bilek merakından daha çok kabul gördüğü bir toplumda yaşıyoruz. Özetle, o anda karşısında duran kadının bileklerini görünce, o hep aradığı ve kendisine kalan kısa hayat parçasını birlikte geçirmek istediği mükemmel varlığı sonunda bulduğunu düşündü.

Hem nasıl oluyor da kendisinin gökyüzünde uçabileceğine inanacak kadar güçlü, iradeli ve âşık olabiliyordu? Onu büyülüyordu bu. Bu başka bir dünyadan gelmiş safılık. Ne güzel bir beden. Ve ne güzel bir maneviyat.

Ona bir şans tanımaya karar verdi. Sırf, piste çıktığında ne yapacağını merak ettiğinden. Pist de dolup taşmıyordu hoş. Uçaklar yere mihlanıp kalmıştı ve şu anda havaalanı kapalıydı. Bir sandalyede oturup zamanın geçmesini beklemekten iyiydi bu. Üstelik, bu kadının arkadaşlığı dünyanın en tatlısıydı. Kalbi çarpıyordu ona bakınca. Ve bu özel vakada, kalp çarpıntısı iyi ve hoştu.

Kendisini ismiyle çağırmasından etkilenmişti. İşini düşündü, amirlerinin tepkisini, belki de bu kızı kuleye aldığı ve ona piste kadar eşlik ettiği için çıkacağı disiplin kurulunu.

Dünya çılgın bir hızla dönüyordu.

Başı da.

Bir an kendi çocukluğu gözlerinin önüne geldi; babasıyla birlikte Paris'te, Panthéon'daki bir hali. İşte evrenin tek ve yegâne sabit nokta işareti karşında, demişti ona gülümseyerek ve boşluğun üzerinde, bir kablonun ucunda salınan Foucault Sarkacı'nı göstererek. Hiçbir şeyin kalıcı, hiçbir şeyin sonsuz olmadığı, hareket halindeki bir dünyada yaşıyoruz biz. Çevremizdeki her şey değişiyor, içimizdeki her şey değişiyor, her şey öyle çabuk ilerliyor ki. Eğer bu kaosun ortasında kendi evreninin sabit noktasını bulabilirsen, onu asla bırakma. Çevrendeki her şeyi, tüm nirengi noktalarını, tüm barınaklarını ve alışkanlıklarını yıktıklarında, değişim ve endişe zamanlarında sana o yardım edecektir. Ben onu annemde buldum. O benim istikrarım, sebatım, kararlılığım. O, benim özel Foucault Sarka'cım.

Léo da, o günden itibaren, evreninin sabit noktasının Tebligat olacağına karar verdi.

Bir sabit nokta için, işler hiç iyi başlamamıştı zira sabit nokta taşı tarağı toplamış, yola çıkmaya ve aralarına iki bin kilometre koymaya hazırlanıyordu.

Léo, Tebligat'a uçuş izni vermiş bulunuyordu.

Onun gidip kızıyla buluşması için sabırsızlanıyordu. Bir an bile inanmadığı halde, bu bikinili kadının bulutlara yükselişini bilhassa kendi gözleriyle görmek için sabırsızlanıyordu. Adama doğru uzanmış ve onu sıkıca göğsüne çekerek yanağından, dudağının yakınından öpmüştü. Yumuşak bir teni vardı kadının. Şu kolları yan yana geldiğinde oluşan renk cümbüşü ne güzeldi. Yağlı ve parlak, siyah bir deri üzerinde bir damla süt. Teşekkürler! demişti kadın, yüreği ve güzel, bal rengi gözleriyle ve sonra, tekrar ciddileşerek ona izlenecek yolu sormuştu.

Genç adam hava kontrolü kulaklıklarını takmış ve dalgaları dinlemişti. Havaalanı kapandığından beri pistin başında dizilmiş haldeki yabancı pilotları uyarmak için birkaç İngilizce söz söylemiş ve gülümseyerek Tebligat'a dönmüştü.

"Tamamdır. Yol açık. Çok yükselmeyin. Yükseldikçe sıcaklık düşer ve siz de giyinik değilsiniz. Ayrıca, yükseldikçe oksijenin azaldığını da unutmayın. Bunu fark edebilirsiniz. Size piste kadar eşlik edeceğim."

Niye ona böyle öğütler vermeye zahmet ediyordu? Asfalttan, asla bir milimetre dahi yükselemeyecekken, sanki sıradan bir ticari uçuşun otuz bin fitlik seyir irtifasına ulaşmasını öngörüymüş gibi konuşuyordu onunla.

“Sizin, bana harika bir danışman olacağınızı biliyordum,” diye karşılık verdi kadın, baş döndürücü ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle.

Deniz fenerlerinininkine benzeyen spiral merdivenden indiler ve çok geçmeden ilk sıraya, çok büyük bir tesadüf eseri, iniş pistleriyle meğerse aynı olan kalkış pistinin başına vardılar. Terminalin büyük camekânlarının ardında birkaç aylak toplanmış, merakla sahneyi izliyordu.

“İyi şanslar,” dedi hava kontrolörü.

Ve Tebligat daha fazla beklemeden, âşık kadın postacıların dayanılmaz hafifliğiyle havalandı.

“Olmaz ama, durun, siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Bir saattir önemsiz ayrıntılarla oyalanıyorsunuz ve tam beni ilgilendiren yere, Tebligat Noktagil’in uçuşuna geldiğimizde bir dakikada geçiştiriveriyorsunuz. ‘Ve daha fazla beklemeden, dayanılmaz bilmemnenin falan filan, uçuverdi...’ Bununla yetineceğimi mi sanıyorsunuz?”

Tebliğat'ın yükselişinin daha elverişli koşullarda gerçekleşmesini sağlamak ve onu gereksiz çabadan sakınmak için, Léo'nun aklına, bir uçağın reaktörünün kuvvetiyle havayı ısıtmak ve kendileriyle birlikte genç kadının bedenini de taşımaları gereken küçük moleküllerin havalanmasını tetiklemek gelmişti. Bu, Montgolfière ilkesinin bir tutam hayal gücüyle ve bilimkurguyla harmanlanmış şekliydi. Ama bu işlem işe yararsa, kuşkusuz ilk metreleri aşmasına yardım edecekti (böylece o da, Nobel Ödülü'nü ya da bir psikiyatri hastanesine kabulünü talep edebilirdi). Sonra da, kadın kollarını oynatmaya başlayabilir ve bu harika yolculuğa koyulabilirdi.

Bu kadın onu hipnotize mi etmişti?

Bir başkasının deliliğiyle işbirliği yapacağı aklının ucundan geçmezdi. Ama akli devreden çıkararak bir güç tarafından sürüklenmişti. Yüreğinin en derinliklerinden çekip çıkardığı bir güç. Adına "delilik" dememek için "aşk" dedikleri bir güç. Léo'nun mantığı ağır bir yenilgiye tanıklık etmek üzere olduğunu ve Tebliğat'ın bu yakıcı, asfalt pistten tırnak ucu kadar yükselemeyeceğini söylüyorsa da yüreği, öte yandan, onu göğün yükseklerinde hayal ediyordu.

Sonuçta, görecektlerdi. Kadının pek kararlı bir havası vardı.

Kontrolör kulaklığının kablosunu Lufthansa uçağının burnuna bağladı ve pilotla konuştu. Sonra da Tebligat'ı sol motorun arkasına, güvenli bir mesafeye yerleştirdi ve manevrayı kontrol etmek için geri döndü.

Uçağın pervaneleri dönmeye başladı. Önce ağır ağır, sonra gitgide hızlanarak. Deneyin sonuçları hakkında kuşkuları olsa da, Léo sonuna kadar gidecekti. Varsın pilotların gözünde aptal konumuna düşsündü. Henüz uçaklar dikiz aynasıyla teçhiz edilmediğinden, kanatlarının arkasında yaşanmakta olan gerçeküstü sahneyi hiç görmeyen Alman'ın huylanmış bakışları eşliğinde, genç kadına her şeyin iyi gideceğini belirten birkaç işaret yaptı.

Sıcak hava dalgası Tebligat'ın alagarson kesimli saçlarını hafifçe havalandırdı, narin, küçük bedenini titretti. Birkaç saniye sonra, kızartıcıdan fırlayan tost ekmeği gibi havaya fırlatılmış bulunuyordu; o ve çiçekli bikinisi.

Mevki: Gökyüzü, daha genel tabiriyle “atmosfer”
(Fransa)
Kalpmetre®: 2.105 kilometre

Genç kadın postacı gözlerini açtığında yerin en az yüz metre üzerinde, gökyüzündeydi. Altında devasa havaalanı ve yere mihlanmış uçaklar bir mimari maket gibi uzanıyordu. İnsanlar piste çıkmış, başları havada, ellerini onu uçarken görebilmek için gözlerine siper etmiş, bu sahneyi izliyorlardı. En az onun kadar ürkmüş oldukları kesindi. Sanki kalabalık alkış tutuyormuş gibi, belli belirsiz bir uğultu duyuluyordu.

İşte, başarmıştı.

Üstat Yuha ve Başrahip haklıydı. O uçmayı becerebilirdi. Onda bu yetenek vardı. Hep olmuştu.

Bu inanılmazdı.

Yerde, terminal hoparlörlerinden bir duyuru yayınlayan Léo sayesinde Tebligat’ın misyonundan haberdar olan yolcular kendi ufak tefek sıkıntılarını, iptal olan uçuşlarını, toplantılarını ya da tatillerinin ilk gününü unutmuş, kendisini denizin öte yakasında bekleyen kızına ulaşmak için, aşkın gücüyle omuzlarında kanatlar çıkaran bu annenin davasına kaptırmışlardı. Bu öylesine

güzel bir aşk mesajıydı ki, ne millet ne din; sadece tek bir halk, tek bir ırk, insan ırkı kalmıştı karşısında. Yanında. İradesi sayesinde hayallerini gerçekleştirebilen tek yaratık, hayal kuran tek yaratık, insanoğlu. Zira hayvanların, bir George Orwell romanı dışında hayalleri olur mu?

Léo'nun aşağıdan, en aşağıdan, büyük hareketlerle kendisine hoşça kal demekte olduğunu tahmin etti. Mutlulukla kollarını daha canlı çırpı ve kontrolörün sözlerini de hiç aklından çıkarmadan, birkaç metre daha yükseldi. Fazla yükselmemeli. Soğuk, hem de havasızlık bir bulutun köşesinde, yolunu gözler.

Az sonra havaalanı gözden kayboldu ve yeşil ve sarı renkli geniş düzlükler manzaraya hâkim oldu; Ikea marka bir banyo paspası kadar alacalı, devasa bir dört köşe dokuma ayaklarının altında uzanıyor ve kendisine izlenecek yolu gösteriyordu. Yanına pusula almamıştı ama ne yöne ilerleyeceğini sezgileriyle biliyordu. Anneler böyle şeyleri bilirlerdi.

Aklına Jacques Brel'in bir şarkısı geldi:

♪ O ilk çiçekti
Ve ilk kız
İlk nezaket
İlk korku
Uçuyordum yeminle
Yeminle uçuyordum
Kalbim kollarını açıyordu ♪

Belçikalı şarkıcı sanki bunu onun için yazmıştı.
Bugün için.
Burası için.

Genç kadın postacı çok geçmeden ilk buluta ulaştı ve dosdoğru ilerledi; çünkü bu ne bir karnabahara ne de

aşçı şapkasına benziyordu. Buharsı pamuktan koca bir toptu sadece. İçine, liflerinin arasına süzüldü ve tam göbeğine ulaştığında, onu oluşturan aşırı soğumuş damlaların suyu dev bir püskürteç gibi yüzüne ve çıplak uzuvlarına çarptı. Bu nasıl bir duyguydu! Ve nasıl bir koku! Başrahip'in hakkı vardı. Bir bulutu koklamak öyle güzeldi ki. Ve hop, koku listesine bir ilave daha! Cennet kokusu. Her gün karşılaşmıyordu insan bununla.

Tebliğat havada asılı halde, küçükken hep yüzmeye gittiği Tourelles havuzundaymış gibi, ayrıca rüyalarında da yapmaya alışkın olduğu gibi kulaçlar atıyordu. Gökyüzünde yüzüyordu. Ama bu rüyasındakinden bile şahaneydi.

Bir kuş kulağının dibinde ısıklık çalarak yanından geçti. Bu civarda insan görmekten huylanmış hayvan ona birkaç metre daha eşlik ettikten sonra bu inanılmaz karşılaşmayı arkadaşlarına anlatmak için tekrar göğün maviliğinde kayboldu.

Çocukken öğretmenleri onu hep, aklın bir karış havada, diye azarlarlardı. Ve işte bugün, ayakları bile havadaydı.

Konsantrasyonunu bozma, dedi kendine. Tour de France'ın vazosunu düşün.

Soldaki üçüncü bulutun orada, bir anda kuşkuya kapıldı.

Henüz yolun başındaydı ama bir müddet uçtuğunu, sonra da yorgunluktan gebermiş halde, bir örs gibi yere düştüğünü hayal etti. Karakterin boşlukta yürüyüp yürüyüp de, ancak durumu fark ettiğinde düşüverdiği bir çizgi filmde değildi. Gerçek hayatta bir dilim reçelli ekmek gibi gökten düşerdi. Zehra'yla zaman zaman, ikinci kahvaltısı sırasında düzenledikleri reçelli ekmek atma oyunundaki gibi.

Oyun, bir parça peksimet üzerine biraz tereyağı ve reçel sürerek kolunu uzatıp yere bırakmaktan ibaretti.

Amaç, peksimetin yağsız yüzünün üzerine düşmesini sağlamaktı. Oyun sırasında, Tebligat çocukluğuna dönerken olaya daha vazifeşinas yaklaşan Zehra istatistik notları tutuyordu. Örneğin yirmi denemede, on altı kez ekmek parçası reçelli yüzüne, üç kez diğer tarafına düşmüş, bir keresinde de eline yapışıp kalmıştı. Çoğu kez diğer hastaların gülüşlerinden duruma uyanan temizlikçi kadın cadaloz gibi mutfağa dalıyor, bir kavanoz reçelin yerlere saçıldığını görünce suçluların üzerine atılıyor ve onlar kendilerini son derece önemli bir bilimsel deneye vakfettiklerini, kâinatın kaderinin söz konusu olduğunu açıklamaya fırsat bulamadan, süpürge darbeleriyle bir güzel fırçalanıyorlardı. Yer döşemesinin kaderiyle kâinatınkinden daha ilgili olduğu anlaşılan temizlikçi, onları Arapça küfürlerle mutfaktan kovuyordu. Tekrar koğuşa döndüklerinde küçük kız sonuçları defterine kaydediyor ve çıkarımlarda bulunuyordu.

Varsayım 1

Reçelli ekmek bir kez elden bırakıldığında daima düşer.

Varsayım 2

Reçelli ekmek neredeyse daima reçelli tarafının üzerine düşer. Ve kültür de tıpkı reçel gibi, ne kadar azsa o kadar çok yayılıp sergilendiğinden, reçelli ekmeğin neredeyse daima kültürlü tarafı üzerine düştüğünü söylemek yanlış olmayacaktır (bunun hiçbir anlamı olmasa da).

Varsayım 3

Eğer reçelli ekmek istisnai olarak yağlanmamış yüzünün üzerine düşerse, ekmeğin doğru yüzü yağlanmamış demektir.

Tebliğat gerçekliğe döndü.

Konsantre olması gerekiyordu. Rahiplerin ona tavsiyesi buydu. Bu hayatta *game over*'a izin yoktu.

Yolculuk şimdilik iyi ilerliyor gibiydi. Ama ya dönüşü nasıl olacaktı? İkisinin birden nasıl döneceğini sordu kendine. Zira uçağın ve Fransa yolculuğu için ayarladığı tıbbi destek ekibinin havalanmasına asla izin vermezlerdi.

Peki, Zehra'yı nasıl kollarında taşıyacaktı? Asla birlikte uçamazlardı. Aşırı ağırlık olurdu bu. Üstelik, kızın zaten göğsünde bir bulut vardı. Bir de, onların arasından süzölmeye dayanabilecek miydi?

Tebliğat birkaç damla yaş döktü.

Oradan binlerce kilometre uzakta, bir meteorologun bilgisayarı bu gözyaşı yağışını kayda geçirdi. Meteorologun higrometrik modelini güzel bir yeşil-mavi renk bürüdü. Sanki gökyüzü tarihinde ilk defa bulutların üzerinde yağış gerçekleşiyordu.

O ikinci vakti François Hollande metroya binmeye karar verdi. Hiç kullanmadığı bir ulaşım aracıydı bu. Öncelikle o da Arap bakkallar, Çinli lokantacılar ya da Amerikan kovboy filmlerinde işlettikleri salonun üst katında oturan bar sahipleri gibi Elysée’de, çalıştığı yerde yaşıyordu. Üstelik onun asla böyle davranışlar sergilemesine izin vermeyen güvenlik ekibi için ne idüğü belirsiz, kafa göz yardımcı bir planlama belası olurdu bu. “İzin vermemek” derken, hararetle tavsiye eden yani; çünkü bir cumhurbaşkanının istediği şekilde hareket etmesine, bu örnekte metroya binmesine kimse engel olamazdı, eğer erken emekliye ayrılmak istemiyorsa.

İşte bu nedenle, koruma ekibi bu kez Paris metrosunun bağırsaklarına dalmasını engelleyememişti. Devlet başkanının bu işin gününü iyi seçmediği belliydi; çünkü neredeyse hemen akabinde bir danışman, bu 21. yüzyıl mağarasında cep telefonları çekmediğinden yanına kadar gelip, benzeri görülmedik bir olayın dünyayı altüst etmekte olduğunu, kadının birinin kalkış yaptığını haber verdi.

“Yo, hayır, aç kalmış zavallı çocuklarını doyurmak için marketten kıyma paketlerini çalan anne darbesini bana bir daha indiremezler! 2007 darbesini tekrarlaya-

mazlar! Atın o kadını dışarı, ilkinı attıkları gibi, Sarko'nun yaptığı gibi!"

"Sayın cumhurbaşkanı, bu kadın maketlerden yiyecek kaldırmıyor. Kendisini havada kaldırıyor, uçuyor yani."

"Yani neye kalk gidelim yapıyor? Bulutlara mı?"

Kendi esprilerine çok gülen Bay Hollande, bir kümes hayvanının gıdaklamasını andıran kesik bir gülüşle sarsıldı. Maiyeti de aynısını yapmaya gayret etti. Yüzde doksan dokuz nokta dokuzu polislerden, yüzde sıfır nokta biri de sivillerden yani iki çam yarmasının arasına sıkıştırılmış ve sevgili cumhurbaşkanımızın sözlerini, ne kadar komik olursa olsunlar, ânında unutacağını taahhüt altına alan bir gizlilik sözleşmesi imzalamaya zorlanmış elli yaşlarında bir kadından oluşan metro vagonunu umumi bir kümes gıdaklaması kapladı.

"Kuş gibi uçuyor, efendim."

"Kuş gibi mi? Bak, bu ilginç. LPO¹ vaziyet etmiş mi?"

"Hayır, efendim."

"İyi. Ya DGAC?"²

"Hayır, efendim."

"Daha da iyi. Ya DGSE?"³

"Hayır, efendim."

"Sizden de bunu beklerdim. Peki, öyleyse hep beraber Charles de Gaulle'e!"

"Kadın Orly'den yola çıktı."

"Çok iyi, öyleyse hep birlikte Orly'ye!"

"Efendim, Orly Havaalanı kapalı."

"Peki, bu durumda herkes Charles de Gaulle'e!"

1. Kuşları Koruma Birliği. (Yazarın notu)

2. Sivil Havacılık Genel Müdürlüğü. (Yazarın notu)

3. Dış Güvenlik Genel Müdürlüğü (Fransız gizli servisi). (Yazarın notu)

"Efendim, tüm havaalanları kapalı. Bu sabahki bilgi notunu okumadınız mı?"

"Eğer bu sabah saat on bire doğru alelacele bana yetiştirilen yaklaşık yüz sayfalık, koca, kırmızı dosyadan bahsediyorsanız, hayır. Pompidou gibi, ben de bir cümleden uzun notları okumuyorum. Çünkü bir cümleyi aşınca not olmaktan çıkıyor!"

"Bir dahaki sefere telgraf çekeriz," diye homurdandı danışman.

"Nasıl?"

"Yok bir şey, Sayın Cumhurbaşkanı. Haklısınız, di-yordum. Bundan sonra notların bir cümleden uzun ol-mamasına özen göstereceğiz. Çok mecbur kalırsak iki, eğer bu kadarcığa iznim olursa."

"Ve ben burada olduğum sürece bir daha koca kırmızı dosyalar yok. Korkutuyorlar beni. Büyük bir kırmızı dosya her an fırlayıp insanın yüzüne çarpabilir. Anlaşıldı mı? İyi. Havaalanlarımıza dönelim."

"Hepsi kapalı, efendim."

"Hiçbir Fransız havaalanı, Fransızların başkanına kapalı olamaz."

"Devasa bir kül bulutu uçakların havalanmasını engelliyor. Bu sabahki notta da bu yazılıydı."

"Gördüğünüz mü; bir cümlede özetleyebiliyorsunuz! Devasa-bir-kül-bulut-uçakların-havalanmasını-engelliyor. Bundan daha karmaşık değil. İyi, hiçbir devasa kül bulutu Fransızların başkanının uçağının kalkmasını engelleyemez, bilginize!"

Hızla yeryüzüne çıkıldı, hemen bir motorize koruma ekibi yetiştirildi ve Bay Hollande'a, keyfiyeti arz etmek üzere bıyıklı bir emniyet temsilcisinin kendisini beklediği Orly'e kadar, höyküren sirenlerle eşlik edildi.

"Merhaba beyefendi," dedi Cumhurbaşkanı, "keyfiyeti arz edin."

“Sayın Cumhurbaşkanı, ben erkek değilim,” diye cevap verdi polis memuresi.

“Bu sizin meseleniz, dostum,” diye üste çıktı, bir memurun özel hayatına daha fazla burnunu sokmak istemeyen Fransızların başkanı, “sizden keyfiyeti arz etmenizi istedim, cinsel kimlik sorunlarınızı değil. Eurovision’da becerdiklerinizi pek takdir etmekle birlikte...”

Kadının bıyığı sinirden titredi.

“Kanatlandırıcı, pardon, kanatlı İspanya sınırını aşmış durumda, efendim.”

“Ne? *Paella*’ya gömülenlerin memleketine vardı bile, ha! Haydi, yeterince vakit kaybettik, Air France One’a götürün beni! Hemen!”

“Hollande’ı severim,” dedi berber.

“Ben pek sevmem. Ama yine de, diğer François’ya tercih ederim.”

“François Mitterand’a mı?”

“Evet, Mitterand’a. Kişiliğiyle asla doğru düzgün bir bağ kuramadım, bana göre fazla soğuk ve katı.”

“Eh, haklısınız, fazla soğuk ve katı. Hele ki öldüğünden beri nasıl olduğunu hiç söylemeyeyim...”

Mevki: Pireneler'in üstü (Fransa-İspanya)

Kalpmetre®: 1.473 kilometre

Bulutlar dev zarflar gibi süzülüyor, mevsimlerin birbirine yolladığı mektuplar gibi, demişti bir keresinde Arnavut şair İsmail Kadare. Bir kadın postacı bile daha iyisini yazamazdı.

Yukarıdan bakıldığında dünya ne de güzeldi. Uçağa binmekten farklı bir duyguydu bu; çünkü henüz Marsilya'nın turist avcısı gemileri gibi cam zeminli hava taşıtları icat edilmemişti, ki olsa harika olurdu aslında. Ki, böyle bir taşıtın içinde bile insan yüzünü okşayan bu tath tazelik ve ıslaklık duygusundan, bu sınırsız özgürlük duygusundan ve özellikle de bu kokudan mahrum olurdu. Cennet Kokusu. Tebligat hareketlerine ve rotasına hâkimdi, uçmak istediği irtifaya hâkimdi.

Katedrallerin tepesine rüzgârgülü yerleştiren adamları seçti, kristal çatıların üzerine yayılmış, mola yapan cam silicilerini tespit etti. Balkonlardan düştüğünü gördüğü tüm şu şeyler çılgıncaydı. Gözyaşları içinde genç kızlar, amatör kayakçılar, bir Higelin şarkısından çıkmış bir dizi karakter. Birkaç saatte Fransa'nın belli başlı şehirlerinin üzerinden geçti ve ülkesini İspanya'dan ayıran

azametli sıradağları aştı. Ayaklarının altında uzanan halı, sanki büyü yapılmış gibi değişiverdi. Daha sarı, daha kuru, daha az yeşil. Alt enlemlere inildikçe gitgide susuzlaşan çorak toprak.

Tebliğat bir şeyler içmek ve gücünü toplamak için iki kez durmuştu. Çünkü bulutun içinden geçerken ağzını açmak insanın susuzluğunu gidermeye yetmiyordu. Beş metre ilerideki bir püskürgeçten saçılan suyu içmeye çalışmakla aynı şeydi bu. Bir bardağı doldurabilmek bile saatler sürerdi. O da Pireneler'e varmadan önce, dağın kütlesi üzerinde nehirlerin tıpkı damarlar gibi kıvrımlandığı alanlarda, mandaların geniş getirdiği kara toprağa inmişti. Sonrasında havalanmakta zorluk çekmemişti.

Yeryüzüne doğru baktığında, ara ara karınca sürüleri gibi uzun insan sıraları seçiyordu. Görünüşe göre, yolculuğunu aşağıdan izliyorlardı. Madrid semalarında yoluna bir balon çıkınca durum teyit edilmiş oldu. Bak sen; balonlar göğe yükselip alçalmakta serbestti bugün! Bu ulaşım aracını akıl edememişti. İçindeki dört kişi sepeti yaklaştırmışlar ve ona atıştırmalık bir şeyler uzatmışlardı. Bir muz, dostluk duygularını sunmak ve kendilerine böylesine güzel ve güçlü bir hayat dersi verdiği için teşekkür etmek isteyen "destekçilerinin" elleriyle yaptıkları çörekler. Tupperware'e sıkıştırılmış küçük bir notta, *sanki hepimiz sizinle birlikte gökyüzünde uçuyormuşuz gibi*, yazıyordu. Siz bizim *Tinker Bell* perimizsiniz! Ve sepete konuşlanmış, kamera ve mikrofon donanımlı bir gazeteci de aşağıda, yeryüzünde ona şimdiden "Sarı posta arabalı Peri" (çünkü postada çalışıyordu) adını takmış olduklarını doğruladı.

Sarı posta arabalı Peri. Normal zamanda, bir perinin ancak iki kanadı olurdu. Onunsa dört kanadı vardı.

Lakap olarak pek kötü sayılmazdı.

Bu şöhret de öyle.

Tebliğat bir anda Mona Lisa kadar meşhur olmuştu. Fransız ve Amerikan sinemasının tüm şu aktrisleri kadar meşhur: Sophie Terso, Juliette Minnoş, Audrey Toto, Marion Kötüyar, Angelina Jöleli, Natalie Portmanto hat-ta Penelope Kiraz kadar.

Ama tüm bu maceranın en güçlü etkisi, Tebliğat'ın kahramanlığının tüm dünyada yankı uyandırması ve de-vasa bir aşk duygusunun gezegeni kaplamasıydı. Bir an için savaş ve ihtilaf çıkırtkanları seslerini kesmiş, nefretin nabızı bir an için durmuştu. "*Heal the word, make it a bet-ter place,*"¹ diye defalarca şarkısını çıkırmıştı Michael Jack-son. Ama işte burada olup da bugünleri görememişti. Nelson Mandela da görememişti gerçi. Ne Martin Luther King ne Gandhi ne de Rahibe Teresa. Kaderin garip bir cilvesiyle, bir zamanlar dünyanın barışı için mücadele et-mişlerin tümü dünyamızı terk etmiş bulunuyordu. Suri-yeliler silahlarını kum çuvallarının üzerine bırakmış ve göğü rasat etmek için ellerini gözlerine siper etmişti. Fransız'ı asla göremeyeceklerdi çünkü o çok daha batı-daydı. Ama savaşmayı kesmişlerdi. Tıpkı öfkeli bir çiftin tesadüfen bir aşk filmine denk gelmesi ve nihayet hafta-larca süren ağız dalaşını bir anda unutup el ele tutuşarak kanepeye uzanmaları gibi, bir anda ve beklenmedik bir ateşkes olmuştu. Haydi, her şeyi unutalım, bile demişti bir Filistinli, otomatik tüfeğini doğrulttuğu İsrailiye. He-men her yerde parçalanmış aileler sulh olmuş, kaçak ba-balar kürkçü dükkânına dönmüş, perişan anneler az önce terk ettikleri yeni doğmuş bebeklerini bulmak için dönüp çöp konteynerini eşelemeye girişmişti.

Ne diyorsun; dünyayı değiştirmek mümkündü sanki. Hem de kimsenin böyle bir niyeti yokken.

1. (İng.) Dünyayı iyileştir, daha iyi bir yere dönüştür. (Ç.N.)

Tebliğat bir sabah çözü indirmiş ve hazır ayaktayken kâinatı kurtarıvermişti.

Ve gezegenin tüm televizyon kanalları bu güzel haberi koca *breaking news*¹ patlangaçlarıyla duyurmadan önce, her şey eskiye döndü. Bu durum ancak birkaç dakika sürmüştü. Üç dakika. Sonra herkesin aklını toplayıp işine gücüne bakmasının vakti gelmişti, meleşin geçip gitmesinin, Filistinlinin tetiğı çekmesinin vakti. Aynı anda Almanya'da bir beyaz bir zenciye öldürdü, Güney Afrika'da bir zenci iki beyazı ve bir Amerikan üniversitesinde dengesiz bir genç, kendisine bankada hesap açtığı için hediye edilmiş olan silahla katliam yaptı, kaçak orman kesen bir grup, Awa Amazon Kabilesi'nin beş üyesini öldürdü, bir İranlı bir Iraklıyı öldürdü, bir Iraklı bir İranlıyı öldürdü, bir Pakistanlı başka bir Pakistanlıya bakan karısının yüzüne kezzap attı, bir Brezilyalı elinden çantasını kapmaya çalıştığı yaşlı bir kadını öldürdü, bir El-Nusra Cephesi teröristi Şam'daki bir çarşıda gerçekleştirdiğı intihar saldırısıyla on iki sivili öldürdü, kırk üçünü yaraladı ve depresif bir Perulu pançosunu ve pan flütünü bırakmadan sekiz katlı bir binanın tepesinden kendini boşluğa bıraktı ve nihayetinde yoldan geçmekte olan ve bu hususta hiçbir talebi olmayan iki kişiyi de ezdi.

Dünya tekrar normale dönmüştü.

Ama hiçbir ölümün kayda geçmediğı bu üç dakikalık sulh asla silinemeyecekti. Doğal bir ölüm bile olmamıştı. Yaşlılar ve hastalar bile, tıpkı insanın uyuyan bir çocuğı uyandırmamak için hapsirliğini tutması gibi, dişlerini sıkıp kendilerini tutmuşlardı.

Ayrıca genç kadın postacının kahramanlığı, güzel dünyamızı iskan eden bu kadınların ve erkeklerin sadece

1. (İng.) Flaş haber. (Ç.N.)

yüreklerini ve zihinlerini etkilemekle kalmamış, bedenleri üzerinde de, onları daha insan, incinebilir kılan ve her yere beraberlerinde sürükledikleri o et parçası üzerinde de etki etmişti. Nitekim, o gün dünyanın dört bir köşesinde¹ televizyonlarında Tebligat'ın kızına ulaşmak için uçtuğunu gören pek çok hastanın iyileştiğini söylemek abartılı olmazdı ve uluslararası basın da bunu duyurmaktan geri durmadı. Kiminin ufak kanseri, kiminin tefek lösemisi, kiminin de yaralı yüreciği.

Ve sonra, bu cenahta da her şey tekrar normale dönmüştü.

Tebligat ise tüm bunlardan bihaber, bir eliyle sponsorlarının arabasına tutunan bisikletçiler gibi, gücünü dengelemek için tek eliyle balonun sepetine asılmış, diğerini çırpmaya devam ediyordu. Gazeteciye gülümseyerek, gayretle diplomasiyi harmanlayan yanıtlar veriyordu. Üstat Yuha ya Barbès'teki fırınında, ucuz televizyonunun önünde ya da eğer gerçekten mevcutsa 16. Bölge'deki geniş dairesinde öfkeden çıldırmış olmalıydı. Hatta, belki de şu anda şapkasını yani Paris Saint-Germain bere-sini kemiriyordu. Mideye indirdiği sandviçlerden daha yavan olmasa gerekti. Ama yeteneğini tüm dünyaya açık etmekte olan çömezinin bu hareketini anlayışla karşı-lardı. Çünkü bu iyi bir sebep içindi, Dubai'nin en yüksek binasının camlarını silmek için değil.

Genç kadın çoktan ülke sınırını aşmış olsa da, macerası gerçekten Tour de France gibi takip edilesi bir olaya dönüşmüştü. Şu berbat vazoyu kazanacaktı. Canku Noori onunla gurur duyacaktı.

Az sonra hava aracı uzaklaştı (ya da Tebligat mı on-

1. Biliyorum, biliyorum; kürenin köşeleri olmaz çünkü yuvarlaktır, editörüm Fakir vakasında bu uyarıyı yaptı bile. Ama ısrar etmeyi seviyorum işte. (Yazarın notu).

dan uzaklaştı) ve kadın postacı kendi huzur limanına, yeni yuvasına döndü. Bu bulutlar onun eviydi artık. Kollarını daha da gayretle çırpı.

Ne zaman kolları bacakları tutulmaya başlasa Zehra'yı düşünüyor ve acı daha katlanılır hale geliyordu. Geçen her saniye onu kızına yaklaştırıyordu; her kol çırpışı, üzerinden uçulan her şehir, her nehir, içinden geçilen her bulut. Orada olmak inanılmazdı. Büyülüydü. Sanki rüyada gibiydi ama duyuları son derece gerçektir.

Birdenbire sağır edici, güçlü bir sesle düşüncelerinden sıyrıldı. Mavi ve beyaz renkli bir uçak ona doğru yaklaşıyordu. Gövdesinde büyük harfler sıralanıyordu: Amerika Birleşik Devletleri. Filmlerde, çatışmaya girmek için yandan yanaşan korsan gemileri gibi gelip onun hizasında durdu. Öyle yakındaydı ki, Tebligat kokpitin camlarından pilotların sakız çiğnediğini bile görebiliyordu. Okyanusta olsa yüzerken ona yunuslar eşlik ederdi, havadaysa balonların ve Air Force One'ın arasında süzülüyordu! Tüm diğer araçlar yere mihlanmışken sadece tek bir uçağın gökte çizgiler çizmesine izin veriliyordu ve o da Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanını taşıyan uçaktı.

Çok yüksek bir irtifada olmadıklarından başkanlık uçağının kapısı, kimseyi felaket filmlerindeki gibi, bir istiridye misali yutmadan açıldı. Siyah elbiseli iki adam Tebligat'ı belinden yakaladı ve içeri çekti. Genç Fransız açıklıktan içeri süzüldü ve daha kimse ona bir şey sormadan, bir elinde iki buzlu bir bardak viski, diğerinde de bir pipet buldu.

Paris'in güney banliyösünden küçük kadın postacı, dünyanın en güçlü adamıyla işte böyle karşılaştı. Üstat Yuha'dan sonraki en güçlü adamıyla tabii.

Obama sınırsız gücüne rağmen basit bir adamdı. Herkes gibi o da, evdeyken (ya da uçağındayken ki bu da aşağı yukarı aynı manaya geliyordu) cilalı ayakkabılarını Homer Simpson modeli, rahat, kırmızı terliklerle değiştiriyordu. Dolayısıyla devlet adamı, genç Fransız'ı lacivert elbisesi, beyaz kravatı ve cart kırmızı patikleriyle ulusal renkleri içinde ve dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle kabul etmişti.

"My dear Tebligat, I jumped right away in my Jumbo the very moment I..."

Beyaz dişli bir sarışın sihir gibi yanında bitiverdi ve çevirmeye başladı:

"Sevgili Tebligat, sizin kahramanlığınızı duyar duymaz Jumbo'ma atladım. Şu anda Olimpiyat Oyunları'nın ve bilhassa Fransa ekibinin favori olduğu söylenen kiraz çekirdeği fırlatma yarışlarının açılışını yapmak için Yunanistan'a gidiyor olmalıydım. Eşofmanlarının rokfor peynirinden dokunmuş olduğu doğru mu? Fransızlar zaten pek hoş kokmazdı (bunu çevirmememi istedi ama dayanamadım)... Yani sonuçta kendi gözlerimle görmek istedim sizi. Bu gerçekleştirmekte olduğunuz şey çok güzel ve değerli. Hatta olağanüstü. Neil Armstrong olsa şöyle derdi: 'Bu bir adam, yani, kadın için küçük bir kol çırpışı

ama insanlık için büyük bir kol çırpışı.' Bunu ilk başarının bir Fransız olması yazık tabii (bunu da çevirmememi istedi ama elimde değil). Amerika Birleşik Devletleri adına sizi kutluyorum. İlk uçuşunuzun şerefine! Ve sizi, Amerikan Barış Madalyası'yla taltif ediyorum. Yaptığınız barışla ne alakası var? Yok ama elimde kalan tek madalya da bu. Koca bir stoğum var. Piyasaya sürmek imkânsız."

"Sanırım bunu da çevirmemenizi istemiştir."

"Yo, neden?"

"..."

Obama yine sihir gibi bitiveren başka bir beyaz dişli sarışının kendisine uzattığı kutudan mavi ve beyaz renkli, yıldız şeklinde küçük bir kumaş parçası çıkardı ve Tebligat'ın bikinisinin üst kısmına iğneledi. Sonra da onu hararetle, iki yanağından öptü.

"*Thank you,*" dedi genç Fransız, hem gururlanmış hem de bu yeni ağırlığın uçuşunu etkilemesinden endişeli halde.

Siyahlar içindeki iki *Secret Service* elemanı onu tekrar sert bir hareketle yakaladılar ve kendisine uçağın kapisına kadar eşlik ettiler. Orada da iyi yolculuklar dileyerek, Geronimooo! diye bağırmasına fırsat vermeden kendisini boşluğa attılar.

Tebligat seyir ritmini tekrar yakalayabilmek için birkaç saniye harcadı. Bunu tam başarmıştı ki, yine sağır edici bir gürültü kulaklarında yankılandı. Bu sefer beyaz ve gövdesinde Fransa Cumhuriyeti yazan yeni bir uçak, tıpkı birkaç dakika önce Amerikan kuşunun yaptığı gibi onun seviyesine alçaldı. Havaalanları herkese kapalı değilmiş, diye düşündü genç kadın.

Hava aracının ön kapısı açıldı ve iki güçlü el onu kavrayıverdi. Ah, demeye fırsat bulamadan kendisini Fransızların şefi François Hollande'ın karşısında buldu.

“Birinç miyim?” diye paldır küldür söze girdi adam.

“Evet, Sayın Cumhurbaşkanı,” diye yalan söyledi Tebligat.

“İyi,” diye soluklandı adam, yatışmış halde. “Obama’dan da önce mi?”

“Obama’dan da önce.”

“Süper. Biliyor musunuz, haberdar olur olmaz Air France One’ıma atladım.”

“Hiç şüphem yok, Sayın Cumhurbaşkanı.”

O da cumhurbaşkanı olsa, kızını bulmak için çoktan Air France One’ına atlamış olurdu. Ama neyse, halk tabakası, dâhilerce icat edilmiş video oyunlarındaki piliçler gibi kollarını çırparak uçmayı öğrenmekle yetinmiyordu.

Amerikan mevkidaşından farklı olarak, Tebligat’ı hiçbir beyaz dişli sarışın çevirmenden yardım almadan kutladı ve Liyakat Madalyası’yla taltif etti. Hop, bikinisine mavi kumaştan bir fiyonkçük iğneleniverdi.

“Teşekkür ederim, Sayın Cumhurbaşkanı, şeref duy-
dum.”

“Bu Amerikan madalyası da ne?”

“Nerede?”

“Sutyeninizin üzerinde işte!”

“Ah, o mu?”

“Amerikan barış madalyası sanki! Bana birinç olduğumu söylemiştiniz!”

Anneler Günü kutlamalarının içine düşmüş Âdem Baba’dan daha ağır hezimete uğramış gibiydi.¹

“Oh ama siz birinçsiniz.”

“Öyleyse, Obama’nın şu siktiriboktan madalyasının balkonlarınızın üzerindeki varlığını nasıl açıklıyorsunuz?”

1. İncil’e göre Hz. Âdem’in annesi yoktur, onu Tanrı yaratmıştır. Yazar bu inanışa nazirede bulunuyor. (Ç.N.)

Fransızların başkanının sinirlendiğinde kabalaşmaya berbat bir meyli vardı. İşin bokunun çıkmakta olduğunu gören danışmanı yanaştı ve birkaç bilgece sözle kendisini yatıştırdı.

“Kusura bakmayın Bayan Noktagil. Şu anda biraz sinirliyim. Anlayın beni, bu gidişle popülerlik kotam Arjantin pesosundan da ağır değer kaybına uğrayacak.”

Sonra da gülümsedi ve Tebligat’ı öptü.

Ve kocaman kollar bu Posta İdaresi’nin Mary Poppins’ini, *supercalifragilisticexpialidocious*¹ (ya da *Çekoslovakyalılaştıramadıklarımızdan mısınız*) demesine fırsat vermeden, kalçalarından yakaladı ve göğsü gururla kabarmış, bikinisi de bir yıldız daha ağırlaşmış halde bulutlara yolladı. Danışmanın, başkanını sakinleştirmek için ne dediğini asla bilemeyecekti. Devlet sırrı.

Danışmanların, başkanların, devlet sırlarının bu siyasi korteji sürüp gitti. Kısa süre içinde, gökyüzü Boeing’lerin ve Airbus’ların gerçekleştirdiği gerçek bir dansa tanıklık etti. Hiçbir dünya devletinin kaymak tabakası bu “uçan kadını” es geçmek istemiyordu. Her biri kısa tokaşma ve nişan sırasını savdı. İspanyol hükümetinin başı Rajoy ekonomik krizden ötürü çikolatadan madalyasıyla, Putin (genç kadının Rus uyuğunun cazibesine kapılma ihtimaline karşı elinde adına düzenlenmiş bir pasaportla²) ve Alman şansölyesi bu güzel, çiçekli mayoyu yakından görmek ve icabında büyük bedenini bulup bulamayacağını öğrenmek merakıyla. Tüm kâinat bunu olağanüstü bir durum olarak değerlendiriyordu. Gerçek-

1. Uçma yeteneğine sahip Marry Poppins isimli bir dadının maceralarının anlatıldığı ABD yapımı fantastik müzikal filmin ünlü şarkısının sözleri. Anlamsız bir söz yığını olmakla birlikte “süper, mükemmel” gibi sözlerin yerine kullanılır ve İngilizcenin en uzun sözcüğü olduğu iddia edilir. (Ç.N.)

2. Yazar, ünlü Fransız aktör Gérard Depardieu’nün Fransız hükümetini protesto etmek için Rus tobasına geçmesine nazire yapıyor. (Ç.N.)

ten de öyleydi. Tebligat bir çift kanatla kızının imdadına koşan bir periye dönüşmüştü.

Tebligat bu dünyanın en büyük adamlarıyla tanışmış olduğunu ancak ilk başta bir kez idrak etti. Dış macunu kokan Obama, banknot kâğıdı kokan Putin ve makbul bir Fransız olarak peynir ve sarmısak kokan Hollande. Şimdiyse onlara eski dostlar gibi aşına olduğunu hissediyordu.

Ama sadece kokuları alıp gitmiyordu.

Bikini, Chamonix'deki kayak okullarından birine yazılmış on yaşındaki bir veledin kıyafetinden daha çok yıldızla dolmuştu. Buluştuklarında Zehra'ya anlatacak ne çok şeyi vardı, tabii ki o internet sayesinde her şeyden haberdar olmamışsa. Umalım öyle olsundu. Böylece, gecikmesinin sebebini de anlamış olurdu. Daha anne olarak ilk gününde onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Ne ayıp!

Az sonra genç kadın suyu fark etti. Gümüşü yansımaları. Milyonlarca sedefli deniz kabuğunu. İki kara parçası arasında birkaç kilometre vardı. Burası bir boğaz olmalı, iyiye işaret. Cebelitarık Boğazı. Artık çok uzakta sayılmazdı.

Güneş halen parıldıyor ve ağır ağır alçalıyordu. Ona sadık bir dost gibi kılavuzluk etmiş ve kanatlarını İkarus'unkiler gibi yakmamıştı.

Aniden kara tekrar belirdi. Artık Fas'taydı. Vaat edilmiş topraklarda. Tıpkı bir uçak gibi inişe geçti. Anonsu hayal etti. Lütfen tepsilerinizi kapatınız ve koltuklarınızı dik konuma getiriniz. Birkaç dakika sonra Marakeş'in üzerinden uçacaktı. Çölle dağlar arasında, büyük bir sarı halının ortasında kaybolmuş büyük, beyaz bir bina olan hastane, az daha doğudaydı.

Ama yeryüzüne inmekteyken, önünde gizemli bir nesnenin kıvrımlarının belirdiğini gördü.

Ürperdi.

İstikameti değiştir, dedi içinden, istikameti değiştir, çabuk!

Rahiplerin hepsi haklıydı; bu hem aşçı şapkasına hem de kocaman bir karnabahara benziyordu.

Böyle sürüp gidemeyecek kadar güzeldi her şey.

Dolayısıyla Tebligat istikameti değiştirmek ve tehditkâr kümülonimbüsten, iki atom bombası gücündeki bu buluttan, bu çamaşır makinesi bulutundan kurtulmak için telaş ederken, onu içine çekerek mucizevi bir hızla üzerine doğru gelmekte olan bir dağın tehditkâr zirvesine doğru savuran bir akıma kapıldı. Kayak sırasında çam ağacının üzerimize doğru geldiğini gördüğümüz ve sonunda kışüstü düştüğümüz durumu bu. Gökyüzünde de aynısı geçerliydi.

14 Temmuz kutlamalarındaki¹ bir muharip gazi ya da iktidardaki bir Güney Amerikalı diktatör gibi madalyalarla yüklü halde aşağı doğru çekildi ve uçuşunu kontrol edemedi. Gösterişçilik onu alt etmişti.

Bozguncu bir dalganın, bir yüzücünün bedenini kayalıklara doğru fırlatması gibi, hava akımı da kadın postacıyı korkunç bir güçle yere doğru savurdu. Elementlerin elinde, uysal ve hassas bir bez bebeğe dönüşmüştü. Böylesi bir anafora direnemeyecek kadar narin olduğundan, ısıklık çala çala oradan geçmekte olan ilk ağacın tepesine çakıldı.

1. Fransa'nın ulusal bayramı. Bizdeki gibi askerler resmi geçit yapar. (Ç.N.)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Posta Dağıtım Güzergâhının
Deve Sirtında Tamamlanması

Oradan birkaç kilometre ötede, Zehra başka bir buluta karşı canhıraş bir mücadele içindeydi. Plastik borulardan zincirlerine hapsolmuş küçük kız, sanki cam bir tabutta uyuyormuş gibiydi. Acısını dindirmek için doktorlar tarafından yapay bir komaya sokulmuş halde, kesinlikle yetişmeyecek olan organ naklini bekliyordu. En olası gelişme buydu. Bu bekleyişin sonuçsuz kalması ve Zehra'nın ağır ağır batması. Nefesçiklerinin ağır ağır yavaşlaması ve sonra da belirsizleşmesi.

Birkaç saat içinde artık var olmayacaktı. Artık bu hastanenin koğuşunu kahkahalarıyla, gençliğiyle, canlılığıyla doldurmayacaktı. Artık oyun oynamayacak, defterini dünya hakkında inanılmaz bilgilerle doldurmayacaktı. Kafasını hayaller ve heveslerle, gözlerini yıldızlarla, kalbini aşkla doldurmayacaktı. Bir boşluktan başka hiçbir şeyi doldurmayacaktı. Çöl toprağının bir köşeciğinde, birkaç santimetrelilik ahşap bir kutundan başka hiçbir şeyi doldurmayacaktı. Yeni annesinin dinmez ıstırabından başka hiçbir şeyi doldurmayacaktı. Bir Polaroid'de beliriverdiğimiz hızla ya da bizi o çok sevdiğimiz insanların yaşadığı limandan uzaklara götüren trenlerin hızında yok olacaktı. Başkalarının anılarından başka hiçbir şeyi doldurmayacaktı. Kendi bedenini bile doldurmayacaktı.

Bu kara gözlü küçük prenses az sonra, kendisine doğumuyla birlikte ama ancak birkaç yıl için sunulmuş olan bu etten zarftan hoyratça sıyrılacaktı. Az sonra tüm bu zaman zarfında onun sevmesini, hayal kurmasını, nefret etmesini, korkmasını, sıcaklamasını, acıkmasını sağlayan, ona da bize olan her şeyin olmasını sağlayan bu ruhtan sıyrılacaktı. Onu insan kılından. Bizim, biz dünyaya sakinlerinin mensup olduğumuz o güzel ırktan. Bizler, biz kolları, bacakları, pürüzsüz ya da kırışık yüzleri, tüylü kafaları ve az ya da çok düz karınları, sarkık cinsel organları, yaşlı ya da kuru, çekik ya da fincan gibi iri gözleri ve çarpan kalpleri olanlar.

Bu küçük beden âşık bir adamın öpücüklerini ve ellerini, zevki, orgazmı, yaşlılığı asla tanımayacaktı. Akim kalmış bir eserdi o.

Güçlü, büyük, yenilmez olsunlar, bizi aşsınlar diye çocuk yaparız, büyüdüklerini görmek için, uzun ve güzel bir ömürleri olsun diye ve sonra, sadece birkaç yıl sonra, bizden önce ölüverirler. Dünyaya gelmek dokuz ay sürer, onu terk etmek ise bir saniye. Az sonra, Zehra'nın belirli süreli yaşam sözleşmesi hitama erecek ve bu dünyadaki yerini boşaltması gerekecekti. Çarşafları yıkanacak, döşekleri biraz havalandırılacak ve sanki hiçbir şey olmamış, o sanki hiç var olmamış gibi yatak yeni hastaya hazırlanacaktı. Hayat burada onsuz akıp gidecekti. Böyle iz bırakmadan yok olup gitmek haksızlıktı. Lalettayin bir sümüklüböcek bile arkasında bir şeyler bırakıyordu, uzun ve yapış yapış bir salgı izi bile olsa.

“Ona baktığımda kendi küçük kızımı görüyorum,” dedi başucundaki iki doktordan biri. “Yani anlıyorsun ya, tek isteğim eve dönmek, onu kollarıma almak ve ne çok sevdiğimi söylemek. Onunla zaman geçirmek. Onunla geçen her ânın kıymetini bilmek.”

İki adam küçük kızın gözkapaklarının hafifçe titreştiğini gördüler.

Onu orada, o yatağa uzanmış halde görüp de aslında ne kadar uzaklarda, rüyasında çoktan tam yol ilerleyen bir trene atlamış, Çin yolunda ilerlemekte olduğunu asla hayal edemezlerdi.

* * *

Zehra sırt çantasını açtı. Yanına bir yeşil elma, bir şişe su ve hastanenin mutfağından aşırıldığı onluk bir paket ceylanboynuzu¹ almıştı. Böylesi uzun bir yolculuk için gayet zayıf bir nevale. Ama ilk fırsatta yeniden tedariklenecekti. O bir savaşıydı ("Zehra'lar kendilerinin ve insanlığın mutluluğu uğruna var güçleriyle savaşırlar"). Hırsızlık yapmak doğru olmasa da bazen insanlığın mutluluğu, bir elmanın aşırılmasını mazur kılabilirdi. Yaratan Allah, ona bu kadar ufak bir şey için gönül koymazdı.

Küçük kız meyveyi elleriyle sildi ve kocaman bir ısırmık aldı. Meyvenin şekerli suyu dudaklarına saçıldı ve onları parlak bir cilayla kapladı. Bir şeyler yemek insana ne iyi geliyordu! Hastaneden bomboş bir mideyle, alelacele, tüm kurum karanlık bir geceye gömülmüşken sessizce ayrılmıştı. Büyük koğuştaki herkesin derin uykuya dalmasını beklemiş ve yola koyulmadan önce kurt gibi sessiz adımlarla mutfağa süzülmüştü.

İlk kez ayrılıyordu oradan. Kendini ilk kez istediği yere gidebilecek kadar özgür hissediyordu.

Netteki araştırmaları sırasında varlığından tesadüfen haberdar olduğu, estetiğine ve makinesine hayran kaldığı efsanevi Doğu Ekspresi treninin, kendisini, hastaneyi

1. Orijinal adı *corne de gazelle* olan bir tür bademli kurabiye. (Ç.N.)

kum tepecikleri arasında kıvrımlanan anayola bağlayan taşlı patikanın sonunda bekliyor olması onu büyük şaşkınlığa uğratmıştı. Hiçbir yerde trenin buradan, dünyanın bu köşesinden geçtiğini okumamıştı ama onu kaçırmaktan korktuğu için de daha fazlasını kurcalamadı. Sonuçta bu gayet iyi bir durumdu. Dolayısıyla trene bindi ve sadece Asyalı tipli, başına geçirdiği melon şapkayla komik görünen ve karton kutuya batırılmış pipetten çorbasını içen yaşlı bir beyefendinin bulunduğu bir kompartımana yerleşti. Sonra tren ilahî bir sessizlik içinde yola koyuldu ve o uğursuz yerden uzaklaştı.

Halihazırda Zehra yeşil elmasını sakız gibi çiğneyerek ağzında döndürürken adam da çorbasından ağır ağır çekmeyi sürdürüyordu. Dolu midelerin ya da dolmakta olanların mutlu senfonisi. Göğüsler boşalırken. Nitekim, küçük kız bulutun onu artık rahatsız etmediğini fark etmişti. Artık normal bir şekilde nefes alıp veriyordu. Kesik kesik ve derinden gelen Darth Vader hırıltısı onu terk etmişti. Mezardan gelen o hırıltı ait olduğu yere dönmüştü. Bir hermit yengecinin kabuğundan kurtulması gibi, iç organları da buluttan azat olmuştu.

Karşısında oturan yaşlı beyefendinin gözlüklerinin ve pipetinin üzerinden kendisini süzdüğünü gözucuyla fark etti. Onun dikkatini çektiğini anlayan adam karton kutuyu nazikçe yandaki koltuğa bıraktı, tüvit ceketinin gizli cebinden çıkardığı beyaz, ipek mendille dudaklarının kenarını sildi ve ona gülümsedi.

“Böyle tek başına nereye gidiyorsun?”

Küçük kız tereddüt etti. Varış yerini ona açık etmekle hiçbir risk almış olmazdı.

“Yıldızları görmeye gidiyorum.”

“Bu trenin oraya varmak için en iyi araç olduğundan emin misin?” diye sordu adam, keyifle. “Bir füze, senin bu garip amacına daha uygun olmaz mıydı?”

Asyalının Arapça konuşması Zehra'yı çok şaşırtmıştı. Yüksek bir Arapça, aksansız.

"Hayır, yıldızların üretildiği yeri ziyaret edeceğim."

"Ha... Yıldız fabrikasını mı? Tabii, tabii... Peki, neredeymiş bu fabrika?"

"Yıldız İmalathanesi diyorlar oraya ve Çin'de bulunuyor," diye yanıtladı küçük Faslı, bu yetişkinin cehaletine şaşıracak.

"Çin güzel ülke. Belki yıldız üretmiyorlar orada ama benim gibi çocuklar üretiyorlar."

"Siz Çinli misiniz?"

"Belli olmuyor mu?" diye sordu adam, gözlüklerini çıkartıp çekik gözlerini daha bir sergileyerek ve sonra da göz kıptı. "Eğer hâlâ kuşkun varsa..."

Elini açıp ona uzattı. Avucunun içinde, doğrudan derisine kazınmış bir yazı okunuyordu.

"*Made in China*," diye okudu Zehra.

"Bu 'Çin'de üretilmiş' demek."

"Biliyorum," diye yanıtladı, Raşit'in hikâyesini anlatmayı ve bir çoraba özenle sarılmış halde yanında taşıdığı yıldız parçasını göstermeyi ihmal ederek.

"Çin güzel ülke. Ama o kadar uzun bir yol için yükün pek hafif. Paran var mı bari?"

"Yok. Sadece küçük bir şişe su ve bir paket ceylanboynuzu."

Yaşlı adam ağır ağır başını salladı. Ceylanboynuzunun ne olduğunu biliyor muydu bari? Adam titrek elini yanındaki deri evrak çantasına daldırdı ve oradan bir kâğıt çıkararak kıza uzattı.

"Al, yolculuğun sırasında yardımı dokunur. Yıllar önce yaptığım bir desen bu, henüz resmi yapmayı becerebildiğim zamanlardan... Ülkemde tanınan ve beğenilen bir sanatçayım ben. Benim eserim olduğunu söyle, iyi bir fiyat verirler."

Küçük kız kâğıdı evirip çevirdi, bir kez, bir kez daha. Ama bomboştu.

“Nedir bu?” diye sordu meraklı bir sesle.

“Ne yani, görmüyor musun? Gemisiz bir deniz bu.”

“Ha...”

Kaba gözükmek istemeyen Zehra da küçük sırt çantasını karıştırdı, içinden çıkardığı not defterinden, özellikle seçiyormuş gibi yaptığı bir sayfa koparttı ve kendi desenini karşılık olarak adama uzattı. Adam kâğıdın önce ön, sonra da arka yüzünü büyük bir ilgiyle inceledi. Her iki yüzü de kar gibi beyazdı.

“Peki, bu nedir?” diye sordu meraklı bir sesle.

“Bulutsuz bir gökyüzü bu,” diye karşılık verdi küçük kız, manidar bir tebessümle. “Ben ünlü değilim. Bu da pek bir şey etmez herhalde. Ama bulutsuz bir gökyüzü bu... Ve bilseniz; benim için öyle değerli ki...”

O anda, bir ses trenin Pekin Garı’na girmekte olduğunu duyurdu. Fas çölünü arkada bırakalı ancak beş dakika olmuştu ama sanki kimse bu işe hayret etmiyordu. Zehra sırt çantasını omzuna attı ve adamdan izin istedi, adam da onu şapkasını kaldırarak selamladı.

Trenden inerken bu yabancıya adını bile sormamış olduğunun, dolayısıyla deseninden bir yuancık bile kazanamayacağının farkına vardı. Dünyanın en pahalı boş sayfası.

Çin, internette gördüğü tüm o fotoğraflara benziyordu. Pekin telaşlı, kalabalık, canlı renklerde ve baharat kokulu bir şehirdi. Yıldızların ülkesi olduğu kadar bisikletlerin de ülkesiydi Çin. Bir avlunun dibindeki demir kafese yaslanmış, parlak yeşil renkli ve asma kilitsiz bir tane buldu, yerine, tazminat babından, bir ceylanboynuzu bıraktı ve bir yerlinin rahatlığıyla trafiğe daldı.

Çok geçmeden, beton, yerini yeşil ve ıslak çeltik tarlalarına bıraktı. Fabrika sadece birkaç kilometre ötedey-

di. Bu mesafeyi on pedal çevrimiyle aştı. Ne bir eksik ne bir fazla. Bir bir saymıştı. Rehbersiz, haritasız, GPS'siz, sanki sabah akşam bunu yaparmış gibi.

Yıldız İmalathanesi olduğunu hemen anladığı devasa bir yapının önüne geldiğinde bisikleti yere bıraktı ve hızlı adımlarla içeri daldı. Antrasit renginde, bilinmeyen bir malzemedен, güçlü çelik kalem darbeleriyle kusursuz yuvarlaklar yontmaya dalmış yüzlerce Çinli onu bir ağızdan selamladılar. Kendisine üretim bandını tanıtmak için hemen Fransızca-Çince bir mütercim koşturdular. Gizli tutulan bir maden ocağından gelen büyük, ağır vasıtalar devasa bir yalağa dakika başı tonlarca mineral yığıyordu. Demir bir öğütücü tüm bunları kırıyor ve bir bant hammaddeyi çok sayıdaki atölyeye dağıtıyordu. Buralarda kusursuz küpler yontuluyor ve bu toplar karanlıkta ışıklar saçan kimyasal bir maddeyle kaplanıyordu. "Kullanılan ışık rengi A786, araba farı stilidir," diye belirtmişti mütercim gülümseyerek. Zaten burada herkes gülümsüyordu. Çinliler ağır çalışıyordu. Çinliler gibi çalışıyorlardı. Ve tüm gün boyunca gülümseyerek, bu harika ülkedeki kaderlerinden hoşnut, hiç yakınmadan taşları yontuyorlardı.

Zehra da kendi kendine söz verdiği gibi, çok uzaklardaki çölünü geceleri aydınlattıkları için onlara teşekkür etti. Halkını aydınlattıkları için. Çinlilerin şefi gibi gözükene, çorbacı moruğun desenini verdi. "*Gemisiz Deniz*," dedi ama şef pek tanımışa benzemiyordu. "Neyse, bu resim milyonlarca yuan değerinde," diye ekledi. O zaman şef alçakgönüllülükle eğildi ve boş kâğıdı, sanki bir hazineymiş gibi, kara cüppesinin büyük cebine yerleştirdi.

Geziye devam edildi.

Sondan bir önceki atölyede, genç kızın bugün burada olmasının sebebi olan meşhur *Made in China* ibaresi,

bir mühür ve bir çekiçle, kısa ve güçlü bir darbeyle ürünlerin üzerine basılıyordu. Ama hepsinden de ilginç olanı son aamaydı çünkü burada ışıklı toplan, dünyayı aydınlatmaları için kâinatın her bir tarafına fırlatılıyordu. Mütercim, bunu daha yakından görmesi için Zehra'yı kucağında bir yıldızla birlikte, gökyüzüne yneltiymi azametli toplardan birine kurulmaya davet etti. Bunu yazmak ya da hayal etmek için gerekenden daha kısa sürede, kk kızı kendini gökyüzünde, kollarında yıldızıyla dalgalanır halde buldu.

Mavi gezegenin uzaktan grnne hayran olmaya fırsatı kalmadı. Bir el onu arkasından yakaladı ve uluslararası uzay istasyonu olduğunu anladığı bir yere tıktı. Gz açıp kapayınca kadar kendisini, üzerine spasyonot kıyafeti geçirilmiş, tencereleri yakalamak için yerçekimsiz ortamda sıçramalar yapar halde buldu. Burası kinatta sa örgülerinin, Pippi Uzunorap'inkiler gibi havaya dikeldiği tek yerdı.

Zehra fırınının buğulu camından içeri baktı. Hiç bu kadar kabarık sufle görmemişti. Sonra, az önce eline geçirdiği saplı tencerenin içine iki yumurta kırdı, sarılarını ayırdı ve beyazlarını ırpımaye koyuldu. Hiç çaba sarf etmeksizin, birkaç saniyede kar gibi kabarmılardı. Köpüklü, yüzer bir ada, silindir bir şapka gibi kaptan tatı.

"Yarın ramazanın ilk günü," dedi bir spasyonot, Zehra'nın yanına kadar süzülerek.

Kızcağız arkasını döndüğünde, turuncu kıyafetli bir Arap'ın muzip bakışlarla pastalarından atıtırdığını gördü.

"Stok yapıyorum," diye kendini mazur gösterdi adam. "Tebrikler, çok lezzetli!"

"Siz kimsiniz?"

"Ahmet bin Buguvı, ilk Faslı spasyonot hizmetinizdedir! Eğer yanılmıyorsam sen de Zehra olmalısın, ilk uzay pastacısı..."

Kız gururla dikleşti. Yerçekimsiz ortamda korunması güç bir pozisyon.

“Evet, ta kendisi. Ama *pastacı-spasyonot* ya da *fastro-not* denmesini tercih ederim. Uzayda da oruç tutuluyor mu?”

“Tabii ki,” dedi adam bir sıçramayla.

Ardından, bir rafta oyun dışı bırakılmış, yaklaşık yirmi sayfalık, sarı ve siyah renklerde küçük bir kitap olan *Yeni Başlayanlar İçin Uzay Ramazanı*’nı kapıp getirdi.

“Biliyor musun, bu kitapçık hayatımı değiştirdi,” dedi. “Uzaydaki en iyi arkadaşım oldu.”

“Öyle mi?”

“İtiraf etmeliyim ki, önceden günün birinde kendime ezan saatini, nasıl Kabe’ye yöneleceğimi soracağımı hayal bile edemezdim... Bir uzay istasyonunda yani!”

“...”

“Hem, sen hiç yerçekimsiz ortamda secdeye varmayı denedin mi bakalım?”

Adam birkaç tutam saçını arkaya atarak eski bir yara izini ortaya çıkardı.

“Kafam, bu küçük konserve kutusunun her bir demir köşesini ezbere bilir,” diye devam etti. “Yani neyse, bu kitap bir lüks değil. Uzaydaki en iyi dostum, diyorum sana.”

“Ya ben, ben de en iyi uzay dostunuz olabilir miyim?” diye sordu Zehra.

“Bu sadece sana bağlı.”

“Bana mı?”

“Sana ve bulutuna. Tabii ki burada başımızın üstünde yerin var, bu uzay istasyonunda istediğın kadar kalabilirsin, hele ki bana böyle güzel tatlılar yaparsan. Fakat aramızda kalsın, ben senin savaşmanı tercih ederim Zehra, şu derinliklerindeki bulutu yere sermeni ve şu komadan çıkmanı...”

* * *

O anda, onlardan üç yüz elli kilometre aşağıda, Fas taşrasındaki küçük bir hastanede uyumakta olan küçük bir kızın yanındaki bir makine uzun uzun ısılık çalarak başucundaki iki doktoru yerlerinden sıçrattı ve uğursuz bir kehanetin sinyalini koridorlara ve dünyaya yaydı.

Mevki: Gökyüzüyle çöl arasında bir yer (Fas)
Kalpmetre®: 15 kilometre

Leş gibi bir sarmısak kokusu, burun deliklerini son raddeye kadar genişleterek Tebligat'ı uyuşukluğundan sıyırdı. Buna dayanamıyordu. Müthiş tiksindiği bu habis koku, cildinin en ufak gözenegine dek saldırarak onu ânında uyandırırvermişti. Bir kova su bile bu kadarını beceremezdi.

İlk refleksi, Başrahip'in kendisine verdiği ve bikinisi- nin alt parçasıyla cildinin arasına sıkıştırdığı küçük şişeci- ğin hâlâ yerinde olup olmadığına bakmak oldu. Hareket etmeye çalıştı ama sanki görünmez bir güce esir olmuş eli hareketsiz kaldı. Düşüşü sırasında bir yerinin kırılmış, omzunun çıkmış olabileceğini düşündü genç kadın ama çok geçmeden onu hareketsiz kılanın sadece bir halat ol- duğunu fark etti. Yere çakılmış bir kazığa, elleri arkada, sımsıkı bağlanmıştı. Gözlerini kapatıp hemen tekrar açtı. Bu hareketinin etkisi, görüşünü bulandıran gözyaşı sıvısı tabakasını dağıtmak oldu. Hayır, hayal görmüyordu. Bal gibi de güzel bir dağın tepesindeydi, ay daha doğmamıştı ve... Berberilerce kaçırılmış bulunuyordu.

"Berberiler!"

“Şilhalar,” diye belirtmeyi uygun buldu karşısında oturan adam, çöl devesi nefesini yüzüne doğru üfürerek. “Halkımız Yukarı Atlaslar’dan Susa Ovası’na dek yayılır.”

Genç kadının güçlü koku alma duyusu kendisine, bu vahşinin ağzına götürdüğü son şeylerin üzerine hafif limon gezdirilmiş otlu ve biberli kuzu yahnisi, hurma, nane çayı ve... keçi kıcı olduğunu bildirdi... Sadece koklayarak, insanları böyle tanıyabilmek çığıncaydı.

“Şilhalar mı?” diye tekrarladı Tebligat sersemlemiş halde.

Almanları İkinci Dünya Savaşı’ndan beri görmeyeli bayağı değişmiş bulmuştu.¹

“Evet, Şilhalar,” diye tekrarladı adam, insanın içini bıçakla kıyan bir Fransız aksanıyla. Yani Berberi hançeriyle. Şilha hançeriyle.

Arka tarafında, birkaç deri çadır yükseliyordu. Ama ikisinden başka kimseler yoktu. Durum pek de eğlenceli gözüküyordu.

“Neden bağılıyım?” diye bağırdı Fransız, bağlarını çekiştirerek, ancak bu daha da sıkılaştırmalarına yol açtı.

Adam parmağını üç günlük sakallarının üzerinde gezdirdi ve sesli bir dil darbesiyle üstdudağını ıslattı.

“Her zaman bu kadar güzel ahular görülmez burarlarda...”

İşte, apandisit krizinden sonra hayatındaki en büyük ikinci korkusu da başına gelmişti: kaçırılmak. Çoğunlukla tek başına çıktığı her yolculuktan önce çevresindekilerin Tebligat’ı, gitmek şuursuzluğunu gösterdiği tüm o vahşi ve barbar ülkelerde elini kolunu sallayarak ortalığı kırıp geçiren şu “kadın hırsızlarına” karşı uyarmak gibi

1. Bir Berberi kabilesinin ismi olan “Şilhalar”, İkinci Dünya Savaşı sırasında Fransız argosunda küçük bir ses değişimine uğrayarak işgalci Alman kuvvetlerini belirtmek için kullanılırdı. (Ç.N.)

can sıkıcı bir alışkanlığı vardı. Tayland'da ve Arabistan'da büyük mağazaların deneme kabinlerinden uzak durulmalıydı çünkü sizi bayılıp bir sandığa kilitlemek ve beyaz kadın ticareti ağlarının istatistiklerini yükseltmek için bir parça pamuk ve kloroformla orada bekliyor olurlardı. Fas'ta ise sizi kaçıran, tecavüz eden ve karşısına ilk çıkana güzelliğinizle doğru orantılı ya da karakterinizle ters orantılı sayıda (ne kadar karakterliysen o kadar ucuza gidiyordun) deve karşılığında satan şu çöl çapulcuları yüzünden, dağları asla tek başına arşınlamamak gerekirdi. Herkes bilirdi ki, köle pazarları, günün birinde otobüslerinin Varzazat yolu üzerinde verdiği mola sırasında çalılıkların arasına çiş yapmak gibi kötü bir fikre kapılmış, iğne topuklu sarışınla doluydu.

Tebliğat işte o çok hazin bir yalnızlık içindeki insanların, keçilerin boklu kışını görünce salyalarını akıttığı eğreti kamplardan birine, cehennemin bekleme odasına düşmüştü. Aynı adamlara, onun gibi üzerinde bikiniyle çölde kaybolmuş, güzel bir genç kadını görünce neler olacağını düşünmeye cesaret edemiyordu.

"Şişeme ne yaptınız?" diye sordu, onu gözleriyle yiyen yağlı sapığın dikkatini dağıtmak amacıyla.

"Şişe mi?"

"Evet, şuradaydı."

Çenesiyle bikini altının sağ tarafını, apandisit ameliyatının minik izinin bulunduğu bölgeyi işaret ederken, bunun vahşinin dikkatini dağıtmak için pek de iyi bir yöntem olmadığının farkına vardı. Bu arada, devlet başkanlarının bikinisinin üst parçasına iğnelediği nişanların hiçbirinin yerinde olmadığını fark etti. Düşerken onları da düşürmüş olmalıydı. O sırada yerinden çıkmamış olanların yolculuğu ise, bu parlayan her şeyin çekimine kapılan çöl yağmacılarının deve derisinden ceplerinde son bulmuş olmalı.

“Şişeyi boş verin. Yalnız mısınız burada?”

İşte onunla sanki Facebook’ta tanıştığı yeni bir arkadaşla konuşur gibi konuşuyordu. Az sonra, ona Fransızların en gözde iki sohbet konusu olan havalardan ve belki benzin fiyatlarından da bahsedecekti.

“Diğerleriyle birlikte avlanıyordum ama kokun beni sana kadar çekti, ahu ceylan. Yani akşam yemeğine herkesten önce ulaştım da denebilir...”

Adam bir elini Tebligat’ın omzuna koydu ve diğeriyle de bikini üstünün askısını indirmeye koyuldu. Genç kadın Şilha’nın cenderesinden kurtulmak için her yöne çırpınmaya başladı ama bağlar fazlaca sıkı, adam da hayli güçlü kuvvetliydi. Uçmaya yeltendi ama kalçaları üzerine oturduğu tozlu zeminden bir milimetre bile yükselmedi. Bu bir konsantrasyon sorunu muydu yoksa kollarını hareket ettirememesinden mi kaynaklanıyordu? Sağlamca yere çakılmış bir kazığı da kendisiyle birlikte havalandırabilmesi için bundan çok daha fazla kuvvete ihtiyacı vardı. Üstelik, imdat çığlığı için zahmet etmesine de hiç gerek yoktu. Güpegündüz, tıka basa dolu Paris metrosunda bile bu hiçbir işe yaramazken hele ki çölde... Uzun lafın kısıası, maçı baştan kaybetmişti.

Ahu ceylanın memelerinden birini keşfedince adamın gözleri ışıldadı. Tamamını sert ve çatlak parmaklı avucunun içine aldı ve bir müddet eliyle tartarak küçük boyutundan ve ağırlığından memnun kaldı. Dokusundan ve sıcaklığından memnundu. Düşündüğü tek şey, onu tamamıyla ağzına almaktı.

Kıza doğru eğildi.

Tebligat bu dayanılmaz sarmısak kokusunun vahşi adamdan gelmediğini anlayınca çok şaşırdı. Adamın cildinden yükselen koku melodisinden dışkı, peynir, biber, odun ateşi ve keçi notalarını açıkça seçebiliyordu. Her şeyden biraz ama sarmısak yok.

“Sanırım aşka düşüyorum,” dedi adam gülümseyerek.

Ve tüm gövdesiyle genç kadının üzerine düşüverdi; aşktan değil, bayıldığı için.

Ayaklarına yığılan çöl vahşisinin arkasında bir başka adam vardı.

Ne vahşi ne de çöl adamı.

Kendisine defalarca posta taşıdığı bir adam.

Yüreciğinin çarpıntısının sebebi olan adam.

Léo elinde bir *tajin*¹ güveciyle, muzaffer ve ulu, ayakta dikeliyordu.

"Beyefendiye bir *tajin* çek!" diye bağırdı Parisli garsonların tarzında.

Sonra da, az önce Faslının kafasına geçirdiği seramik kabı yere bıraktı.

"Galiba bu gerçekten aşka düştü."

"Evet, en azından rahat bir yarım saat için," diye belirtti hava kontrolörü, Tebligat'ın önünde eğilip bikinisinin askısını edeplice düzelterek. Sonra arkasına geçti ve bağlarını çözdü.

"Léo, burada ne işin var?" dedi kadın ilk kez *siz*'den *sen*'e geçmenin şapşallığıyla.

Adam hayatını kurtarmış bulunuyordu sonuçta. Samimiyeti bir adım daha ilerletmişlerdi.

1. Özel toprak kap ve o kaplarda pişirilen Fas usulü bir güvec yemeği. (Ç.N.)

Ve tıpkı, ona ilk kez “Léo” diye seslendiğinde olduğu gibi yumuşak, haz dolu bir ürperti genç adamın bedenini kat etti.

“Doğru mu bunlar?” dedi berber yüzünden kocaman bir soru işareti geçerken, “Siz burada ne hikâyeler anlatıyorsunuz? Çölün ortasında ne hikâyeler çeviriyorsunuz şimdi?”

Léo bocaladı.

“Zehra da bana tam bunu sormuştu. Yani farklı bir ifadeyle.”

“Zehra mı?”

“Evet, Tebligat’ın buluşmaya gittiği küçük kız.”

“Zehra’nın kim olduğunu biliyorum, bir saattir bana ondan bahsediyorsunuz. Ama o da nereden çıktı şimdi?”

“Aslında, siz tüm bunları anlattığım ikinci kişisiniz. İlki Zehra’ydı.”

“Ha. Ee, peki?”

Adamın suçlamalarla ağırlaşmış bakışları karşısında bocaladım.

“Ee’si hiç,” dedim sonunda.

“Öyleyse biz kendi geyiğimize, yani keçilerimize dönelim. (Bu herifler keçilere mi halleniyor gerçekten? İğreniyormuş gibi bir mimik yaptı.) Sizin çölün ortasında ne işiniz vardı?”

“Size bundan daha önce bahsetmeliydim ama sürpriz etkisi yaratmak istedim.”

“Tiyatro efekti istemiyorum, Bay Dalgamotor...”

“Adım Zamazingo,” diye sözünü kestim.

“Gerçeği istiyorum. Size söyledim. Gerçeği, sadece gerçeği.”

“İyi. Oradaydım, hepsi bu.”

“O nasılmış öyle, ‘oradaydım, hepsi bu’? Orly’den iki bin kilometre uzakta ha?”

“Uçakla gittim.”

“Tüm uçaklar yere yapışıp kalmıştı.”

“Hepsi değil. Devlet başkanlarının uçaklarını hatırlayın.”

“Air France One’a mı bindiniz yani?”

“Hayır, hayır.”

“Yoksa Air Force One’a mı? Obama’yla birlikte?”

“Hayır!”

“Bana Putin’in uçağında olduğunuzu söylemeyin!”

“Yeter! Keser misiniz, lütfen? Bu bir bulmaca değil! O aletlerin hiçbirine binmedim. Kendi uçağıma bindim. İki motorlu küçük bir Cessna, özel pilotluk diplomamı kaptıktan sonra kendime hediye ettiğim elden düşme bir serçe. Genellikle hafta sonları ya da tatillerde, havada bir tur atmak ve derdi tasayı unutmak için biniyorum. İnsanın havadayken sorunlarını unutmaması gerçekten çılgınca bir şey. Tebligat’ın bulutlar arasında özgürce süzüldüğünde neler hissetmiş olabileceğini hayal edebiliyorum. Fantastik bir şey olmalı bu.”

Yaşlı adam sanki önemli bir şeyi hatırlamış gibi eliyle alnını şaplakladı.

“Bir uçağınız vardıysa, neden doğrudan Tebligat’ı Fas’a götürmediniz ki?”

“Çünkü o âna kadar hâlâ gerçekliğin içindeydik. Elle tutulabilir gerçekliğin, demek istiyorum yani. Bu genç kadının sadece kollarının gücüyle havalara yükselebileceğine bir an bile inanmıyordum. Kendinizi benim yerime koyun.”

“Ne zaman isterseniz. Ama maaşları da değişeceğiz...”

“Bir kız kulemden içeri giriyor, benden kendisini Marakeş’e götürmemi istiyor ve ben de ona, ‘Tabii, tabii, hiç sorun değil, bir dakika, uçağın anahtarını alayım,’ diyorum. İki dakika ciddi olun. Yasayı ihlal etmem ve hava sahasında uçma yasağını delmem söz konusu olamazdı.”

“Ama yine de yaptığınız bu oldu...”

“Tebliğat’ın gökyüzüne yükseldiğini kendi gözlerimle görünce mesele bambaşka bir boyut kazandı. Bu inanılmaz olayın imtiyazlı seyircisiydim ben. Ne ip ne kanca ne de başka bir katakulli olduğunu söyleyebilirim size. Bu bir film değildi. Tebliğat bal gibi de kuş misali gökyüzünde uçuyordu. Sakar bir kuş gibi, itiraf etmek gerekirse. Hatta bir piliç gibi. O anda kafama dank etti. Artık beni tutan ne kanun ne yasak ne de amirlerim kalmıştı. Artık yoktu. Artık bu hikâye öyle önemli bir hal almıştı ki orada öylece, elim kolum bağlı duramazdım. İnsanın evrimleşmesinin benzersiz bir aşamasının canlı tanığı olmuştum. Obama’nın dediklerini hatırlayın: ‘Bir kadın için küçük bir kol çırpışı ama insanlık için büyük bir çırpış.’ Bir insan ilk defa uçuyordu, anlıyor musunuz! Üstelik, bu da gözümün önünde oluyordu. Yani daha doğrusu üstümde. Şaşkınlığımı atıp da Tebliğat’ın gökyüzünde küçük, kara bir noktacığa dönüştüğünü görünce kalbim tekrar çarpmaya başladı ve onu kaybetmekten korktum. Onu son kez görmüş olmaktan korktum. O an ona âşık olduğumu anladım. Birkaç saniyede. Tıfıl bir oğlan gibi. O zaman, kendimi hiç sorgulamadan park yerindeki Cessna’ya atladım ve havalandım. Kimseden fikir, izin almadan. Tüm sonuçları üstleniyordum. Bu işin cesameti bir şekilde beni aşıyordu. Onu, küçük bulut yüzücümü, uzaktan takip ettim. Belki de, bana ihtiyacı olabileceğini ya da ola ki başına bir iş gelirse orada, müdahaleye hazır olabileceğimi söyledim kendime. Sonuçta bisikletçilerin

de ikmal araçları yakınında oluyordu, denizcilerin de. Bu inanılmaz yolculukta olup bitenin hepsini gördüm. Balonu, başkanlık uçaklarının raksını. Hepsini. Pireneler'e varmadan az önce, Tebligat'ın yere inmesinden istifade ederek, ben de teknik bir mola verdim. Benim küçük serçe bu yolculuğu tek seferde yapabilecek hareket kabiliyetine sahip ama depo kalkışta dolu değildi. Hiç o kadar uzaklara gitmem ki! Sonra ben de yola devam ettim. Kadın postacının rotasını bildiğimden ve o gün gökyüzünde ondan başka kimse olmadığından, kendisini birkaç kilometre ötede yakalamam zor olmadı. Üstelik, bedeni tüm o madalyalarla dalgalanırken gerçek bir güneş gibi parlıyordu! Her şey iyi gidiyordu, ta ki Fas'ın üzerinde yolumuza bir fırtına çıkana dek. Tebligat'ın buluta kapıldığını gördüğümde yardımına koşmak için gaza bastım ve rüzgâr dalgasının gelişini görmedim.

Léo'nun aklını toparlaması, burada, burnu bir dağın gevşek topraktan kütlesine çakılmış Cessna 421C'sinin içinde, üzerinden dumanlar tüten bu kokpitin kumandasında ne aradığını hatırlaması için birkaç dakika gerekti.

Kazadan önceki son görüntüler gözlerinin önünde canlandı. Fırtına bulutunun tepetaklak ettiği ve külçe gibi yere düşen Tebligat. Çevresine bakındı ama genç kadından hiçbir iz göremedi. Ondandır birkaç kilometre öteye düşmüş olmalıydı. Uçağın patlamasından korkarak enkazdan kurtulmuş ve kokpitten çıkmıştı. Giysileri yırtılmış ve kanla lekelenmişti ama hiçbir yerini kırmamıştı. Bu bir mucizeydi. Evinden binlerce kilometre uzakta, düldülünün iki pervanesi de yamyassı, Fas çöllerinde kaybolmuş halde, sanki her an hükümdar kıyafetli küçük, sarışın ve kesinlikle kendisinden bir koyun resmi çizmesini isteyecek bir çocuk tarafından sıkboğaz edileceğini hayal etti.

Ama kendisine yaklaşan esmer, çoban kıyafetli, paçavralara bürünmüş ve ayağına sandaletler geçirmiş Faslı bir çocuk oldu. Küçük Prens'in Arabistan şubesi.

"Adım Katada. 436 numaralı Şilha Aşireti'ndenim," dedi çocuk, kendi muhitinde, nereden bittiği belli olmayan bir zenci görmenin şaşkınlığıyla. "Fas'ın güneyinde yaşayan tüm köle torunları gibi, sen de Draa Vadisi'nden mi geliyorsun?"

“Pek sayılmaz. Adım Léo, Paris’te hava kontrolörlüğü yapıyorum.”

Katada ona pek anlamadan bakmıştı.

“Ne dediğini pek anlamıyorum ama köle torunu olmakta utanılacak bir şey yok. Ne ataları arasında köle olmayan bir kral vardır ne de ataları arasında kral olmayan bir köle.”

“Güzel bir yaklaşım oğlum ama biliyor musun, benim büyük dedem Pointe-à-Pitre’de vergi müfettişiydi, dedem de domuz sucuğu satardı. Kölesi oldukları tek şey karılarıydı! Ninelerim gerçekten yaman hatunlardı!”

Çocuk mevzuya, Antiller’e düşmüş bir çift pengüenden daha Fransız kalmıştı sanki.

“Avdayım,” dedi, daha bildik bir konuya dönmek için. “Bir *suffli*’yi takip etmek için büyüklerden ayrıldım.”

Bunun söylerken av mızrağını havaya kaldırmıştı.

“Sufle mi?”

“Evet. Şuradan gitti. Uçmasından korkuyorum.”

Sufle yapmanın riski buydu işte. Kabardıkça uçuş ihtimali artıyordu.

“Ya sen ne yapıyorsun?” diye sormuştu çocuk.

“Ben mi?.. Bir kadın gördün mü?”

“Kadın mı?”

“Evet, aynı bizim gibi, sadece onların bıyıkları yok,” diye açıklamıştı, Orly’deki polis memuresiyle hiç karşılaşmamış olan Fransız. “Beyaz tenli bir kadın, saçları kahverengi ve çok kısa... Bikinili.”

“Tarif etmeye hiç zahmet etme. Buralarda kadın yok. Bikini nedir?”

“Bir tür mayo, kadınlar için.”

“Mayo nedir?”

“Eh yani... Konuyu basitleştirmek için neredeyse çıplak olduğunu söyleyebiliriz. Çıplak, bunu anlıyorsun, değil mi?”

“Çıplak bir kadın mı? Eğer bu civarlarda çıplak bir kadın varsa, Aksim’in gözünden kaçmış olamaz!” diye kakhaha attı çocuk, şakayla. “Onların kokularını kilometrelerce öteden alır. Tıpkı keçiler gibi!”

Çocuğun güzel gözleri ve sağ yanağında güzel bir gamzesi vardı.

“Vay, çok şeker... Peki, kadınların ve keçilerin kokularını kilometrelerce öteden alan bu Taksim’i nereden bulabiliriz?”

“Aksim’i mi? Kampa göz kulak olur o. Ava çıkmayan tembelin tekidir. Babam onun bir ‘parazit’ olduğunu söylüyor. Bit gibi. Şu tarafta bulabilirsiniz, ağaçların arkasında.”

Oğlan kuru bir ağaç topluluğunu işaret etmiş, sonra da bu yabancıyla daha fazla vakit harcamak istemediğinden, kendisini selamlayıp suflesinin peşinde, kum tepciklerinin ardında kaybolmuştu.

İşte, Léo, Şilha kampına böyle ulaşmış ve çadırlarda bulduğu *tajin* güvecine yeni bir işlev kazandırarak Tebligat’ı kurtarmıştı.

Genç kadın postacı yakışıklı hava kontrolörünü hayatında ikinci kez öptü. Ama bu kez dudaklarından. Sanki gözleri fotoğraf makinesiymiş de bu ânı sonsuza sabitlemek istiyormuş gibi, ona derin derin baktı. Göğsünde kalbi, olimpiyatların tüm hız rekorlarını kırdı. “Kahramanım,” diye fısıldadı, bu azıcık yapmacık koksa, inceden melodram repliklerini andırsa da. Bu bir film değildi ama. Onun hayatıydı. Benzersiz anlar albümünde yerini alması, keyfinin çıkartılması gereken benzersiz bir andı. O da, bu latif kucaklaşmaya esir düşüp kendini sonsuz bir şefkatle, o iyilik ve Marsilya sabunu kokuları altında öpülmeye bıraktı. Bir de, şu dalgalar halinde vuran, nereye gitse peşini bırakmayan kahrolası sarmısak kokuları eşliğinde.

“Bulut kırıcının” şişeciği tuzla buz olmuştu ve çölün susuz toprağı hayat iksirini emmişti. Belki de değerli sıvı Zehra üzerinde etki etmeyecekti. Ya da belki onu iyileştirecekti. Tebligat bunu hiç bilemeyecekti. Çarpışma sırasında birkaç cam parçası Tebligat’ın cildine, apandisit yarası civarına derince saplanmıştı.

Zehra’yı kurtarma şansı zayıflıyordu.

Tıpkı usulca batan güneş gibi. Bir saate kadar ay gökte yükselecek ve Tebligat sözünü tutmamış olacaktı.

Fas’ın ücra bir köşesinde, bir dağın tepesindeki tozlu zemine oturmuştu, gücü tükenmiş haldeydi. O ki bu sabah, güzel bir Paris banliyösü olan mahallesinde çöpü indirmiş, metroyla havaalanına varmıştı. Hayat ne de garip olabiliyordu. Etrafına bakındı, kumdan ve kayadan başka bir şey göremedi. Tekrar yola koyulmaları gerekiyordu. Zehra hiç, hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olmamıştı. Vadide, Zehra’nın nefesini duyabiliyordu. Kendini alelade bir patates çuvalı gibi aşağı kadar yuvarlanmaya bırakmayı düşündüğü sırada, rüzgârın taşıdığı bir uğultu gibi yaklaşan sesleri duydu. Arapça konuşan insanların sesleri. Gülüşerek yaklaşıyorlardı. Tebligat sıçradı ve birkaç metre ötesinde kendini Robinson Crusoe havalalarına kaptırmış, bir tahta parçasından mızrak üretmekte

olan Léo'ya baktı. Léo sesi duyunca teyakkuza geçmiş, vahşi bir hayvan gibi bir çalılığın arkasına çökmüştü.

Eğer bunlar Aksim'in aşiretiyse yanmışlardı. İkisi de uçak ve bulutlardan düşme badireleriyle hırpalanmış halde uzun süre direnemezlerdi. Nefesi deve kokan yaşlı Arap'ın acımasız intikamına yem olacaktardı. Yaptığını ödetmek için genç Fransız'ı öldürmekten çekinmeyecekti. Üstelik o, işini *tajin* güvecinin tabanına bırakmayacaktı.

Az sonra develerin üzerinde, ihramlar giyinmiş ve sarıklar sarınmış (develere değil, kendi başlarına) on adam belirdi. Bitki örtüsünün seyrekliği uzun süre gizlenmeye izin vermiyordu, hele ki bin yıllardır av sanatının ustası olmuş adamların gözlerinden.

Dolayısıyla karşılarında bu bikinili Avrupalı fıstığı, yanında da bu Avrupalı gibi giyinmiş Draa Vadisi göçerinin, elinde bir mızrakla çömelmiş olduğunu gördüklerinde, göçebe adamlar, çöllerde sıklıkla olduğu gibi, bir serap gördüklerini sandılar. Şu devenin gözünü görseler meşe budağı, elifi görseler soba borusu sandıran kahrolası halüsinasyonlardan. Ya da tam tersi olmasın, neyse...

En öndeki elini kaldırdı ve bir şeyler höykürdü. Ker van durdu. Tebligat iğrenç Aksim moruğunu tespit edebilmek için tüm topluluğu gözleriyle taradı. Ama onu bulamadı. Léo da çocuğu, Katada'yı görememişti. Dolayısıyla, bunun aynı aşiret olmaması gibi bir umut vardı. Gerçi, aynı bölgede otuz altı ayrı aşiret olacağı yoktu ama (beş yüz seksen altı tane vardı)...

Tebligat ve Léo, 508 numaralı görkemli Şilha aşiretiyle işte böyle tanıştılar.

Adamlar 436 ile yaşananları öğrendiklerinde, hemen gidip bu turistlere saldıran ve marka imajlarını zedeleyen vahşilerin hesabını görmek istediler. Onları Amerikan filmlerinde ilkel ve kuş beyinli sapıklar olarak karikatürleştirmelerine şaşmamalıydı.

“O Aksim haytasını tanırım, tanırım o itoğluti!” diye püskürdü, kabilenin şefi Lahsen.

Tebligat bu değerli şefin ismini sevmişti. Duyan da, İsveçli bir polisiye yazarı sanırdı.

“Burnunu bir daha hiç düzelmeyecek şekilde yüzüne yapıştırmak, benim için bir zevk olacak.”

Ama genç kadın postacı onu cayırdı. Saldırganına karşı herhangi bir merhamet beslediğinden değil (Stockholm Sendromu’nun Fas şubesi olarak Stakhallam Sendromu’ndan söz edilebilir miydi?) zamanları olmadığından. Mümkün olan en kısa sürede Zehra’nın başucuna varmaları gerekiyordu.

Lahsen onları çölle dağların arasında bırakmalarının söz konusu olmayacağını ve adamlarıyla birlikte şehrin kapılarına kadar kendilerine eşlik edeceklerini söyledi. Güzel, onurlu, güçlü ve gururlu halkına Fransızların gözünde saygınlığını geri kazandırmak istiyordu. Şilhaların onlarda yarattığı izlenimle geri dönmelelerine seyirci kalamazlardı. Ellerini çırpıttı ve Tebligat’ı esmeye başlayan rüzgârdan korumak için üzerine saçakları altın işlemeli bir ihramla örttüler. Şefin güçlü omuzları, kor gibi kara gözleri, bronz bir teni vardı ve elleri kültürlü bir adamın elleriydi. Çöl adamı olmasa kayak hocası olurdu.

“Umarım bu durumu genelleştirmezsiniz,” dedi kabilenin şefi, “tüm Şilhalar Aksim gibi it değildir.”

“Bilirsiniz, her yerden ot da çıkar bok da,” diye yanıtladı Tebligat, “bizim posta idaresinde de böyle.”

“Bizim Orly’deki kontrol kulesinde de aynı. İyi adamlar da var ama kule şefi tam bir bok soyu!”

Lahsen ne posta idaresini ne de Orly’nin kontrol kulesini biliyordu ama ne demek istediklerini anladı. Bu karşılaşmayla, onunkilerin itibarını güvene almıştı.

“Yola koyulalım,” dedi ellerini yeniden kırparak.

Güneş de sanki adamın emrini dinlermiş gibi, tam o anda battı.

İşte Léo ve Tebligat böylece kendilerini, her biri bir devenin kambur sırtında, çölden hastaneye doğru tırıs gider buldular. Bu onların ilk deneyimiydi ama hiç de fena sayılmazlardı.

Küçük uçağının halen dumanı tüten cesediyle karşılaştıklarında, "Tüm bunlar inanılmaz. Hâlâ kendime gelemedim," dedi kontrolör sarsıntılı otçul taşıtının üzerinden. "Sen buraya kadar uçarak geldin... Manyak bir hikâye bu! Bana bunu anlatmalısın, nasıl öğrendiğini... bunu yapmayı..."

"Ya bunun Çinli bir korsan, plastik ambalajlı sandviçlere meraklı bir Senegalli ve birkaç Versailles'lı rahip sayesinde gerçekleştiğini söyleseydim."

"Öyleyse bunu bana kesinlikle anlatmalısın! Her halükârda hedefine ulaştın, Tebligat. Kendinle gurur duyabilirsin. Ben duyuyorum. Üstelik, sen bana hayatı bambaşka bir açıdan gösterdin. Şimdi tüm bunlar senin için ne ifade edecek, bilmiyorum. Benim için de gerçi (dönüşünde şefinden yiyeceği fırçayı hayal etti). Ama eğer seni yakalayıp bir laboratuvara tıkmak için her şeyi yapmaya hazır bilginlere karşı savunmamız gerekirse, ben senin adamım."

"Hedefime Zehra'yı kollarıma aldığımda ve bu kesinlikle masalsı ama cehennemvari yerden ayrılıp Paris yoluna çıktığımızda varmış olacağım."

Ve ayrıca evet, sen benim adamımsın, diye eklemek istedi. Ama utanma duygusu mani oldu. Ona gülümsemekle yetindi. Devesinin üzerinde bir çöl soylusuna benziyordu Léo. Balthazar. Polo yaka Lacoste'u ve kot pantolonuyla modern çağın yakışıklı müneccim kralı. Léo onun gülümseyişine karşılık verdi. Güneş gözlerinde batıyordu.

Mevki: El Afrah Hastanesi (Fas)

Kalpmetre®: 10 metre

Tebligat'ın, kadınlar koğuşunun kapısını ittiğinde ilk karşılaştığı kişi bir erkek oldu. Masör Raşit. Bu kata kabul edilen tek erkek oydu; çünkü çocukken bir arbede sırasında bacaklarının arasına çivili bir kalas darbesi almış ve *de facto* olarak *Binbir Gece Masalları* saraylarındaki haremağalarının canlı ve modern bir sürümüne dönüşmüştü.

Léo ise zemin katta kalmak ya da ikinci kata çıkmak arasında seçim yapabiliirdi. O da giriş holündeki yayları gevşemiş, eski bir kanepeye oturmayı tercih etti ve birkaç dakika geçmeden, ilk katta yaşanmakta olan dramdan habersiz, kestirmeye başladı.

"Nerede o?" diye sordu, Zehra'yı yatağında göremeyince kaygılanan genç Fransız.

"Tebligat, sana bir şey söylemem gerek. Oturmak ister misin? Bir bardak su? Berbat gözüküyorsun. Nereden çıktın böyle? Of, leş gibi sarmısak kokuyor, söylesene!"

"Hayır, oturmak istemem ve evet, sarmısak kokuyor," diye zorlukla yanıtladı, aynı anda bir sorudan fazlasını işlemeye alışkın olmayan kadın postacı.

Temiz olmadığı da doğrudu. Yolculuğun son durağıydı burası. Üstelik şu kaba kumaşlı, lekeli ve deve kankan erkek ihramı da cabası. Bir de, düşüşün ardından gözlerini açtığından beri kurtulamadığı şu kahrolası sarmısak kokusu.

“Beni korkutuyorsun, Raşit. Zehra nerede?”

“Bir kriz geçirdi. Büyük bir kriz.”

Kadın yumruklarını sıktı.

“Nasıl büyük?”

“Büyük derken, koma gibi... Bunu atlatabilme şansı konusunda doktorların karamsar olduğunu senden saklamayacağım. Yapay bir koma bu, acılarını dindirmek için. Doktorlar onu bu duruma soktular, beklemek için...”

“Neyi beklemek için?” diye sıkıştırdı Fransız.

“Organ naklini beklemek için.”

“E, peki?”

“E’si, bekliyoruz. Biri ölsün diye bekliyoruz...”

“... ya da Zehra ölsün, diye...”

Dünya Tebligat’ın başına yıkıldı. Hastanenin gri duvarları patladı ve pencere camları sanki havan topu saldırısına uğramış gibi tuzla buz oldu. Gök çöktü ve üstlerindeki erkekler katını da beraberinde sürükledi.

Tebliğat kendini bir yatağa bıraktı.

Çocuğu. Küçük kızı kayıp gidiyordu. Onu beklememişti. Ona hiçbir zaman hiçbir şey sunmamış olan bir dünyada, yanında annesi olmadan, yapayalnız uykuya dalmıştı. Dağın yamaçlarıyla çöl arasındaki bu vadinin sessizliğinde tek başına. Yalnız ve her şeyden uzakta. Yalnız ve ondan uzakta.

Tebliğat ölü bir küçük çocuğu, ölü doğmuş bir çocuğu evlat edinmiş bulunuyordu. Fransa’ya ancak tabutunu taşıyacağı bir küçük prenses. Evet, o yaşam kıvılcımından mahrum tabutunu. Onu bir daha kollarına aldığı anda ölü bir çocuğu kucaklamış olacaktı. Sonra da, ha-

yatı boyunca gözyaşı dökceceği bir naaşla geri dönecekti. Büyükçe bir ayakkabı kutusundan iri olmayan, pazar günleri tıpkı ömrünü geçirdiği bu hastane kadar gri ve cansız bir mezarlıkta ziyaret edeceği bir naaşla. Onu bulutuyla birlikte bir sandığa kapatacaklardı. Konserve kutusunun içindeki fırtına. İşte, çocuğunun varoluşunun nihai özeti bu olacaktı.

Genç kadının gözleri hem içini hem de dışını yakan tuzlu yaşlarla dolu dolu oldu. Pis bedenine baktı, pis ve kokuşmuş giysilerine, simsiyah ve kırılmış tırnaklarına. Onu taşa tutmuşlar, kirletmişler gibi hissediyordu. Beyni ve kemikleri un ufak edilmiş, yaşayan bir ölü. Üzerinden savaş tankı geçmişti. Çöl çakıllarının üzerinde, binlerce Aksim'in tecavüzüne uğramıştı. Bacaklarının arasında ve sırtında güçlü bir sancı duydu.

Artık çok geç olduğu için, artık acil durum kalmadığı için farını söndüren ve sirenini susturan ambulans sendromuydu bu. Ve, o ambulansın sessizliği kulaklarında patlıyordu.

Daha erken gelmediği için kendinden nefret etti, havaalanında çok vakti kaybettiği için, şu kahrolası Yuha'da ve sonra da manastırda. Durup durup, içindeki zehri dün kismaya karar veren şu sikindirik volkandan nefret etti. On iki bin yıllık ataletten sonra. İnsan nasıl bu kadar şanssız olabilirdi? Bu nasıl mümkün olabiliyordu?

Tebliğat döşeğe bir yumruk geçirdi. Tüm öfkesinin yoğunlaştığı ve yatağı ancak çok hafifçe sarsan bir yumruk. En mutlak sessizliğin içinde. Gücü tükenmişti. O yatakta yatan kadın elini omuzuna koymuştu. Raşit de koluna girmeye cesaret etmişti. Ama beşinci kattan düşen piyano gibi üzerine çöküveren ve bedenini, yüreğini ve ruhunu, onu bir canlı, bir kişi kılan her şeyi kırıp geçiren bu acıyı hiçbir şey hafifletemiyordu. Düşünmekten âciz bir nesneye dönüşmüştü, bir taşa, çöl çakılına.

Bedeni en ufak bir hareket yapmaktan âcizdi. Birkaç saniyeye kalbi bile çarpamayacak, ciğerleri bile nefes alamayacaktı. Gitgide bir taşa dönüşmesine hiçbir şey yapmadan, bir seyirci olarak eşlik ediyordu.

Bu küçük kızı o doğurmamıştı ama yine de karnının derinliklerinde, midesinin arkasında ve bacaklarının arasında o keskin ve dayanılmaz sancıyı hissediyordu. Bebeğini kaybetmişti. İstiraptan karnı ve bağırsakları parçalanıyordu. Orada, çölün ortasında, evinden binlerce, yıldızlardan binlerce kilometre, kızından da birkaç metre uzaktaki bu yabancı yatakta iki büklüm halde, kendi ölümünü gördü.

Son bir can havliyle ellerini karnına götürdü ve ihramın kalın kumaşının altından, şişecikten kalan, apandisit yarasına saplanmış küçük cam parçalarını hissetti.

Başrahip'in sesi kulaklarında çınladı. *İksirim işe yarıyor mu, bilmiyorum. Hiç hasta birinin üzerinde denemedim. Ama eğer gerçekten işe yararsa tek bir damla yetecektir.*

Tek bir damla yetecektir.

Tek bir damla yetecektir...

Tebliğat sanki görünmeyen biri kışına güçlü bir tekme savurmuş gibi yataktan fırladı. Raşit'in kollarına yapıştı ve bal rengi gözlerini gözlerine dikti. Genç adam bu bakışı iyi tanıyordu. Onun Tebliğat'ının bakışydı bu. Güçlü, kararlı, canlı. Yaşlı gözlerinde parıldayan yıldızlar vardı ve insana bu dünyada hiçbir şeyin imkânsız olmadığını telkin ediyorlardı.

"Bir şey denemeliyiz, Raşit!" diye haykırdı Tebliğat hortlayan bir ölü gibi. "Belki, bunun delilik olduğunu düşünebilirsin ama denememiz gerek."

Masör, Fransız'ın neden bahsediyor olabileceğini sordu kendine. Neyi denemek? Deneyecek bir şey kalmamıştı. Kızcağız komadaydı. Yapabilecekleri tek şey beklemektir. Uyanmasını. Belki. Ya da birinin bir zahmet ölüp kendisine ciğerlerini sunmasını.

"Üzerimde, belki de Zehra'yı kurtarabilecek bir antidot olduğunu cerraha anlatmalısın."

"Antidot mu? Tebliğat, neler hissettiğini anlıyorum ama sen de biliyorsun ki, bu hastalığın antidotu yok, kisti..."

"Raşit, şu anda sana bugün başıma gelenlerin hepsini anlatamam ama bana inanman gerekiyor. Bana gözlerin kapalı güvenmen ve gidip cerraha haber vermen ge-

rekiyor. Derimin altında cam parçaları var, Zehra'yı iyileştirecek bir iksiri taşıyan ve kırılan şişeciğin parçaları."

Bunları söyler söylemez ihramını kaldırdı ve yara izini gösterdi. Bir anda, sarmısak kokusu genç kadının sinüslerini istila etti.

Bu koku duyusuna dair bulanıklıktan habersiz olan Raşit, Tebligat'ın çok güzel bir çiçekli bikini giymiş olduğunu fark etti. Ve güzel bacakları, ince ve kaslı, hoş bir bedeni olduğunu. Durumun vahametine rağmen o an başına gelmekte olanlar, erotik rüyalarında şaş kaza hayal edebildiklerinin hepsinin katbekat ötesindeydi. Eğer çivili bir kalas onu erkek yapan şeyi alıp götürmemiş olsaydı, işte o zaman... Neyse, o zaman da güzel Fransız'la hiç tanışamayacak çünkü asla kadınların katında çalışamayacaktı.

"Dinle, Tebligat, hiçbir şey anlamıyorum," dedi kendini toparlayarak. "Şişecik mi? İksir mi? Bir Büyücü Merlin masasında değiliz!"

Kadın kayışı kopartmış, aklını kaçırmıştı.

"Bunun gayet farkındayım, baksana! Peri masallarında küçük kızlar tüm yaşamlarını çürümüş bir hastanede geçirmezler ve lanet bir hastalığın korkunç acıları içinde boğularak can vermezler!"

Raşit sıkıntıyla gözlerini indirdi.

"Tebligat..."

"Tek istediğim şu cam parçalarının içimden çıkartılması, içerdikleri azıcık sıvının alınması ve Zehra'ya enjekte edilmesi. Başka bir şey değil. Tek damlası yetecek. Kaybedeceğiniz ne var? Neye mal olur bu size?"

"Bu işten emin misin?"

"Hayır. Ama Pasteur de, aşısını denediğinde emin miydi sence?"

Masör dudaklarını ısırdı ve sonra yine gözlerini ona doğru kaldırdı.

“Ne yapabileceğime bir bakacağım.”

“Sen bir meleksin!”

Tebliğat onu kollarına aldı ve sımsıkı sarıldı. Nane ve portakal çiçeği rayihaları burun deliklerine hücum etti. Raşit mis gibi insanlık ve taze gözleme kokuyordu.

“İşte,” diye lafı bağladım.

“İşte, ne?”

“İşte, hikâyenin sonu.”

“Nasıl yani hikâyenin sonu? Kurtulup kurtulmadığını bile söylemediniz.”

“Zehra’nın mı?”

“Herhalde Zehra’nın. Ya kimin olacak?”

“Zehra, evet. O kurtuldu,” diye yanıtladım bakışlarım boşluğa dalarken.

Yumruklarımın sıkılmasına engel olamadığımı hissediyordum ve gözlerim yaşla doldu. Bu öfkeyi, bu muazzam üzüntüyü kendi içimde tutmaya çalışıyordum.

“Niye böyle oldunuz?”

“...”

“Kötü bir şey mi oldu?”

“Size bu anlattığım, hikâyenin Zehra’ya anlattığım şekli,” diye cevaplayacak gücü bulabildim.

Bir es verdim ve bu esnada yutkundum.

“Tüm bunlar, Zehra’ya anlattıklarım... Annesinin yokluğunu açıklamak için.”

“Tebliğat’ın yokluğunu mu? Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu berber, korkunç bir şüphenin istilası altında.

Nefesimi düzenledim ve uzun uzun nefes verdim.

“Filmde her zaman beklenen kişi ölmez. Bazen sağlığı yerinde olanlar önden gider, hastalardan önce. Yani nedir, hayatın kıymetini bilmek lazım, her ânın her saniyenin...”

“Kim öldü?” diye sordu berber, “Sizi takip edemiyorum artık.”

“Size gerçeğin tamamını söylemedim.”

“Hangi konuda? Çinli korsan hakkında mı? Pin ile Pon mu? Tebligat’ın bulutlar arasındaki olağanüstü yolculuğu mu? Keçi tecavüzcüsü mü? Vakumlanmış sandviçler yiyen dünyanın en güçlü adamı hakkında mı? Bu sonuncudan biraz şüphelenmiştim, açık söylemek gerekirse.”

“Hepsi.”

Berberin aklı almıyordu.

“Anlamıyorum. Kim öldü?”

Ben de kendimi toparlayamıyordum, sabahtan beri içimi kemiren bu korkunç sırrı itiraf etmeme ramak kalmıştı. Onca beklediğim an, sonunda gelip çatmıştı.

“Her şeyi küçüğü korumak için ben uydurdum,” dedim sorusunu es geçerek.

Sanki Mike Tyson’ın en güçlü aparkatını yemişim gibi, şiddetli bir acı karnımı iki büküm etti. Başımı kaldırdım ve muhatabımın gözlerinin içine baktım. Her şeyi, tüm açıklığıyla söylememi hak ediyordu.

“Dükkânınıza girdiysem, saçımı kestirmek için değil,” diye sözümü sürdürdüm. “Bir yıldır uyumama engel

olan şeyi, bana musallat olan, hayatımın en beter kâbuslarına yol açan şeyi birilerine anlatmaya ihtiyacım vardı. Zira en kötü kâbuslar günün ortasında, gözler açıkken görülenlerdir, her köşe başında yolumuzu bekleyen, yemek yerken, okurken, arkadaşlarla sohbet ederken, çalışırken zihnimize takılıverenler. Peşinizi asla bırakmayanlar.”

“Beni korkutuyorsunuz...”

“Lütfen sözümü kesmeyin. Size her şeyi olduğu gibi anlatmaya çalışacağım. Bu çok zor benim için. Bu ânı o kadar çok düşündüm ki, artık bende takıntı oldu. Sizi defalarca hayal ettim, bu berber dükkânını, bugünü hayal ettim, defalarca. İçimi birine dökmem gerekiyordu, anlıyor musunuz? Ama herhangi birine değil. Bu trajediden bizzat etkilenmiş olabilecek birine. Beni acımı umursayacak, onu paylaşacak ama buna rağmen asla arkadaşım olamayacak birine. Çünkü az sonra, bu dünyada en nefret ettiğiniz insana dönüşeceğim. Bunun bedelini ödemeye de hazırım. Yaptığımı açıklamam gerekiyordu. Yaptığımı SİZE açıklamam gerekiyordu. Hayatınız boyunca bu sorunun cenderesinde kalmayın diye: Kül bulutu Fransız hava sahasını tehdit ederken o hava kontrolörü o uçağa neden kalkış izni verdi? Neden Sivil Havaçılık Kurumu’nca alınmış güvelik önlemlerini ihlal etti? Neden o gün tek bir uçağın, tam da sizin erkek kardeşinizin içinde bulunduğu uçağın uçmasına izin verdi?”

Berber anlamaya başlıyordu. On tonluk bir asfalt silindiri ağır ağır üzerinden geçiyordu. Bacaklarını, göğsünü ve kafasını aceleye getirmeden, ağır ağır ezen bir asfalt silindiri.

“Fas Kraliyet Havayolları’nın AT643 sefer sayılı uçuşunun kurbanlarından birinin ailesinin izini bulmaya altı ay harcadım,” diye devam ettim, “gelip sizi görmeye karar vermek için de bir altı ay daha. Kardeşiniz Paul o uçuştaydı. Tıpkı, şu koltuğa oturduğumda bana dediğiniz gibi; güneşli bir tatil için yola çıkmıştı. Asla bu kadar uzayacağını tahmin etmediği kısa bir tatil. Bitmek bilmez tatiller. O sabah Boeing 737-800 saat altı ellide, sadece beş dakika rötarla, Marakeş istikametine doğru gayet iyi bir kalkış yaptı. Meteorolojik koşullar mükemmeldi. Sadece, hafif bir ters rüzgâr vardı ama hiç de tehditkâr bir durum yoktu. Yirmi dört numaralı pistten, başkaca hiçbir tuhafılık göstermeden havalandı. Anlamaya başlıyorsunuz, değil mi? Bu uçağa kalkış izni vermenin nedeni, içinde Tebligat olduğu olmasıydı... Ben de onun yanında olmalıydım. Bir zamandır çıkıyorduk ve birbirimize deli gibi âşık olmuştuk bile. Zehra ikimizin hikâyesi, üçümüzün hikâyesi, onu Fransa’ya getirmek ortak mücadelemiz haline gelmişti. Şu olay yüzünden, şu kahrolası kül bulutu yüzünden, beni son anda işe çağırdılar. Kulenin şefi felaket bir gün geçireceğimizi öngörüyordu ve elinin altında yeterince eleman yoktu. Çoğunluk yurtdışında, tatildeydi yani onları arayamazdı.

Zehra'nın ilticası hakkında, o sabah Tebligat'a eşlik etmenin benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir şey duymak istemedi. İş özel hayattan önce gelir, dedi bana, eğer kariyerinizin üzerini çizmek istemiyorsanız. Şefim gerçekten boktan herifin teki, söyledim size. Özetle Tebligat'a tek başına gitmesi gerektiğini açıkladım. Ortalık sakinleşir sakinleşmez ilk uçağa atlayacağımı. Tantananın bir günden uzun sürmeyeceği öngörülüyordu. Tebligat gitmeliydi, gidip kızını bulmalıydı. Hastane birkaç gün önce bize küçüğün kritik bir durumda olduğunu haber vermişti. Gecikemezdik. Orada, yanında olamazsa ömrü boyunca kendini suçlardı, eğer Zehra... Yani anlıyorsunuz işte... İşte bu yüzden, talimatlara rağmen pilota yeşil ışığı yaktım. İşte bu yüzden o, o gün Orly'den kalkan tek uçuş oldu. Böyle olacağını düşünemedim... Yani aslında riskin abartıldığını, işin içinden sıyrılacaklarını düşünüyordum. Ama bulutlara söz geçirmeye çalışmanın bedelinin ödenmesi gerektiğini, kendime rağmen ve hayatımın kadını pahasına öğrendim. Toulouse'daki hava kontrolörlüğü okulunda uçaklara söz geçirmeyi öğretirler. Ama hiçbir şey bizi bulutlara hazırlamaz, görünmez bulutlara, kül bulutlarına. Kardeşinizin o uçakta bulunmasına son derece üzgünüm. Bildiğiniz gibi uçak Marakeş'in havaalanı olan Menara'ya varmadan çakıldı. Sonrasında kül partiküllerinin motorları tıkadığını ve bunun kuşkusuz Fransız hava sahasında gerçekleştiğini keşfettiler... Tebligat'ı ben öldürdüm... Paul'ü de..."

" ... "

"Artık sadece Zehra için yaşıyorum. Duruma resmîyet kazandırana kadar bana emanet edildi. Onu kızım olarak görüyorum, biliyor musunuz, tanışalı çok az zaman olmasına rağmen. Tebligat ona öyle âşık ki, bunu bana da sirayet ettirmeyi başardı. Tebligat'ın bulaşıcı bir sevgisi vardı. Zehra'nın dünyanın ilk pastacı-spasyonotu

olmasını sağlayacağım. Eğitimine başladım bile. Yani havacılıkla ilgili kısmına, demek istiyorum. Pastacılıktan hiç anlamam... Sadece spasyonot olsa bile memnun olurum... Artık yıldızları Çinlilerin üretmediğini anlamış olsa da, işe Çin'e küçük bir yolculukla başlayacağız. Çünkü yine de oraya gitmekte ısrarlıydı. Çünkü bu ülke onu daima büyülemişti. Onu, tüm bu dramdan iki gün sonra koğuşunda buldum, biliyor musunuz. Doktorlar onu yapay bir komaya sokmuştu. Ağrılarını dindirmek için. Sönüp gitmesini beklerken. Hiç umutları kalmamıştı. Tebligat'ın vefatını öğrenince her ikisinin de hemen, teknolojideki son gelişmeleri takip eden yeni bir kuruluş olan uluslararası Rabat Hastanesi'ne sevki için gerekli ayarlamaları yaptım. En iyi aletler, en iyi doktorlar oradaydı. Fransızlara özenecekleri hiçbir şey yoktu. Tebligat sağlığında, başına bir şey gelmesi halinde, başına bunun gibi bir şey gelmesi halinde, akciğerlerinin alınmasına rıza vermişti. Doktorlar Tebligat'ın ciğerlerini kıza naklettiler. Fas'ta bir ilk. Zehra'nın çok daha küçük olan göğüs kafesine yerleştirebilmek için, organların bir kısmını kesmeleri gerektiğini anlattılar bana. Yetişkin birinin organlarını çocuk bedenine yerleştirmek karmaşık bir işlem. Günümüzde inanılmaz işler beceriyorlar. Yerlerimizi uçağın en arkasından alma şansımız olmuştu. İnşte, dışarı çıkmanız daha uzun sürer ama burası uçağın en güvenli yeridir. Bende alışkanlık olmuş. Bunun sayesinde Tebligat'ın vücudu fazla hasar görmemişti. Tebligat'ın akciğerleri, ondan tek kalanlar, Zehra'nın göğsünde. Tebligat'ın nefesi. Uyandığında, küçüğün ilk işi annesinin nerede olduğunu sormak oldu. Eğer ben oradaysam, illa ki Tebligat da o civarlarda olmalıydı. Ona gerçeği söylemeye gücüm yetmedi. Zaten onu bir daha hiç göremeyeceğini, onun vefat ettiğini, anneler cennetine gittiğini ve şu saat itibarıyla belki de diğer annesiyle, onu dünyaya getirmiş olanla is-

kambıl oynamakta olduğunu söylemek yeterince zordu. Dolayısıyla daha kendim bile farkına varmadan, uydurmaya başlamıştım. Turuncu pijamalı broşür dağıtıcısıyla karşılaşma, Senegalli büyücü. Gözleri öyle parlıyordu ki, geri vitesle takmaya cesaret edemiyordum. Tüm bu hikâyeyi cümle cümle, bir yün yumağını çözer gibi, nereye varacağını bilmeden uydurdum. Onun için, bunu kabullenmenin daha kolay olacağını düşünüyordum. Annesini bir daha hiç görmeyeceğini kabullenmenin. Tüm o rahip hikâyelerini, bulutların arasında uçmaları, Berberileri ben uydurdum. Annesinin vücudundan küçük şişe parçalarının çıkartılması için girdiği ameliyattan sağ kalmadığını, sarımsağın vücuduna karışıp onu öldürdüğünü çünkü onun sarımsağa alerjisi olduğunu söyleyerek sonunu bağladım. Saçma sapan şeyler söyledim. Bunların biraz çocukça olduğunun farkındayım ama Zehra da çocuk nihayetinde. Üstelik, annesiyle gurur duymasını istiyordum. Gerçek hikâye de, onu aynı şekilde gururlandıracak olsa da. Ama bence aptalca bir ölümdü bu, bir hiç uğruna ölüm. Bir uçak kazası. Onda solmayacak bir hatıra bırak-sın istiyordum.”

Sustum. Daha ne diyeceğimi bilemiyordum. Söylenecek bir şey kalmamıştı. En çok da yaşlı adamın ayaklanacağını, makasını eline geçirip hınçla kalbime saplayacağını düşünüyordum. Ama o bunun yerine, gözlerini karşısındaki aynaya dikip hareketsiz kaldı. İçinde kopan, iki atom bombası gücündeki büyük bir fırtınaya kapılmış gibiydi.

“Az önce anlattığım hikâyeye inandığınızı söylemeyin!” dedim sonunda, üstümden bir miktar yük atmak için. “Tebliğat’ın uçuşu, yeşil domateslerle petank oynayan rahipler, başkanlık uçaklarının gökteki raksı, ne de olsa bu kadarı biraz fazlaydı...”

“Samimi olmam gerekirse, petank kısmı pek inandı-

ricı değildi," diye espri yaptı berber bakışlarını pencereye çevirerek.

"Yine de sizi uyarmıştım."

"Uyarmak mı?"

"Evet, bu kitabın girişine Boris Vian'dan bir alıntı koymuştum. Okuyucu teyit edebilir."

"Ne alıntısı?"

"Bu hikâye tamamen gerçek zira onu baştan sona ben uydurdum."

"Üzgünüm ama girişleri hiç okumam."

"Eh, demek ki okumalıydınız."

"Şaka bir yana, biliyor musunuz, sevdiğiniz birinin kaybı bazen insanın olmadık şeylere inanmasına yol açıyor. Şu, gayet zeki oldukları halde, göçüp gitmiş âşıkla-
rıyla bağlantıya geçirme vaadiyle yaklaşan ilk şarlatanın gözlerini boyamasına ve kendilerini dolandırmasına izin veren, gülü solmuş dulları bir düşünün. Siz tüm bu hikâyeyi Zehra için uydurduysanız, ben nereden duydum yani uçan kadından nasıl haberdardım? Olaylar sırasında bu konu hakkında bir sürü haber okudum ben."

"Sarı posta arabalı peri, onun her bir ayrıntısını ben uydurdum. Buna mecburdum. Zehra'nın bu konuda bilgisayarına başvuracağını, olanları anlamaya çalışacağını biliyordum. Eğer böyle bir olay gerçekten olmuşsa, nete düşmemiş olması imkânsızdı. Ben de, arama motorları konusunda uzmanlaşmış bir site buldum. Bu adamlar, siteleri internette sıralamaya sokabiliyor ya da sizin çok ya da az görünürlük istemenize göre sıralamadan düşürebiliyorlar. Hikâyenin, bir benim sürümüm bir de daha hafif, romantik sürümüyle bir sürü haber metni ürettim ve yolladım. Kendi yazdığım bir haberi, Zehra'nın bana gururla gösterdiği günü hâlâ hatırlarım. Gözlerim yaşarmıştı. Annesinin bir peri olduğuna, bulutlar arasındaki yolculuğu sırasında tüm dünyanın alkışladığı bir Tinker Bell

olduğuna ikna olmuştı. Tıpkı bir zamanlar yıldızların Çin'de üretildiğine inandığı gibi. Çocuk olmak ne güzel.”

“Anlıyorum,” dedi adam sadece.

“Benden nefret ettiğinizi biliyorum. Ben de kendimden nefret ediyorum. Hayatımın aşkı da dahil olmak üzere, yüz altmış iki kişinin ölümünden sorumluyum. Bir daha asla kendimi toparlayamam. Asla. Her gün bununla yaşıyorum. Her aynaya baktığımda, bir mağazanın vitrininde kendimi her görüşümde aklıma bu geliyor.”

Cebimden küçük bir madalya çıkardım. Kadınıma, vefatından sonra verilmiş liyakat madalyası.

“Bunun hakkında yalan söylemedim. Nişanını almıştı. Belki bikinisine değil de tabutunun yastığına iğneledi ama aldı.”

Berber sonunda ayağa kalktı. Oturduğum yerin çevresinde bir tur attı, önümdeki aynaya asılı rafa uzandı ve makasını eline aldı. Tamamdı, işte kardeşini öldüren adamdan intikamını alacaktı. Bir yıl sonra nihayet yasını tutabilecekti. Herhalde onu ağır ağır çürütmekte olan o hıncın, o yoksunluğun patlamasına izin verecekti.

Ama beni çok şaşırtarak, ellerini yeniden kıvrıcık kuş yuvama daldırdı ve hiçbir şey olmamış gibi çalışmasını sürdürdü.

“Biliyor musunuz, Ockham'ın Usturası dedikleri bir numara var,” dedi, “bir berber numarası da değil (onun da, sanki büyük bir öfkenin ya da üzüntünün patlamasına engel oluyormuş gibi gözlerinin kızardığını ve yaprak gibi titrediğini gördüm). Bunun anlamı sadece iki açıklama arasından akla en makul geleni seçmek demek, o kadar.”

“Anlıyorum.”

“Sanmıyorum, Bay Dalgamotor. Şimdi de siz dinleyin ve sözümü kesmeyin. Bu hayat bana intikamın hiçbir işe yaramadığını öğretti. Beyaz bir kuruboya kalemi kadar lüzumsuz olduğunu. Olan olmuştur. Kardeşim

gitti. Hiçbir şey onu geri getiremez. Ne özürler, ne açıklamalar ne de darbeler. Doğanın kanunu bu. Sizin ölmeniz bile onu diriltemez. Bence siz, zaten yaptığınızın bedelini hayli ağır ödüyorsunuz. Bunca insanın hayatı, bu kadar genç omuzlar için fazla ağır bir vicdan yükü olmalı. Sizi belki şaşırtacağım ama biliyor musunuz, sizin şu çakılma öykünüze bir an bile inanmadım."

"Çakılma mı?"

"Çakılan uçak, içinde Tebligat'ın ve kardeşimin olduğu. Volkanın küllerinin yol açtığı kaza. Bence, o gün olup bitenin gerçek hikâyesi, uçmayı öğrenen ve bunu başaran Tebligat'ınki. Siz belki de herkesin dar görüşlü olduğunu sanıyorsunuz, bizim inançsız, güvensiz insanlar olduğumuzu. İmanı zayıf insanlar. Sizin gibi. Hayal kurmaktan âciz mühendisler, mantıklarına, fizik kurallarına uymayan şeylere inanmaktan âciz. Benim de, idare edilmem gerekebileceğini hiç düşünmediniz mi? Zehra gibi korunmam gerekebileceğini? Sizin turuncu pijamalı korsanınıza inanıyorum ben, Lidl yoğurtlarını mideye indiren Senegalli Çinlinize, yeşil domateslerle petank oynayan Renault fabrikası rahiplerinize. İnanıyorum. Çünkü inanmak bana iyi geliyor. Bunların doğru olmadığını, hayal mahsulü olduklarını bilsem de. Hiç görmedikleri ve onlar için asla hiçbir şey yapmayan bir Tanrı'ya inanan şu milyonlarca insan gibi. Tebligat'ın kızına kavuşmak için dağları aştığına, bulutları alt etmeyi başardığına, uçmayı öğrendiğine de inanıyorum. Çünkü bu bana güç veriyor. İlerleme gücü. Siz yolculuğu anlatırken onunla birlikte bulutlardaymışım izlenimine kapıldım. Bana bir şekilde uçmayı öğrettiniz. Sizinle birlikte hayal kurdum. Bizi hayvanlardan ayıran budur, Bay Zımbırtı. Biz, insanoğulları hayal kurarız!"

Adam makasını cam rafa koydu, çekmecedен küçük bir tıraş fırçası çıkarıp ensemini ve alnını fırçaladı.

“Hikâyeniz güzel ama sonu yok,” diye ekledi. “Tebliğat, tenine saplanan şişe parçalarının çıkartılması için ameliyathaneye girer, değil mi? Ya sonra? Burada bırakamazsınız.”

“Size söyledim, Tebliğat ölüyor...”

“Çok bayağı bir hata, genç adam. Kahraman asla ölmez, bunu bilmeniz gerekirdi. İyi kitaplar ve iyi filmler hep mutlu sonla biter. Hayatla boğuşan insanların iyi biten hikâyelere ihtiyaçları vardır. Hepimizin umuda ihtiyacı var, bilirsiniz ya. Böyle bitmesi, kardeşim Paul’ün hoşuna gitmezdi. Eğer burada olsa, size bunu gür sesiyle ve dudaklarını asla terk etmeyen gülümseyişiyle söylerdi. Bu hikâyenin gerçek sonunu size ben anlatacağım, Bay Şekil...”

“... Zamazingo.”

“Neyse, Bay Zımbırtı, gözlerinizi yumun. Fas’a geri dönüyoruz.”

Tebliğat gözlerini (ve kulaklarını) açtığında ilk duyduğu, matrak bir söz oldu. Balık-kuşlar. Ama kendisine bunun ne anlama gelebileceğini sormaya fırsat bulamadan, sağ böğründen keskin bir sancı yükseldi.

Onu kör eden ışıık çok geçmeden zayıfladı ve bir hastane koğuşunda olduğunu ve kasık bölgesinde, mavi kâğıttan pijamanın altında, kocaman bir pansuman bulunduğunu gördü. Bu sahneyi daha önce yaşadığına dair tatsız bir hisse kapıldı. Birkaç saniye boyunca, buraya ilk kez apandisiti için gelişinden bu yana tüm yaşadıklarının uzun bir koma uykusunun meyveleri olabileceğinden korktu. Zehra'yla aşkının hikâyesi, tüm o gidiş-gelişler, sonunda kazanmayı başardığı evlat edinme davası, bulutlardaki olağanüstü macerası. Kalbi, göğsünde dört nala ilerleyen bir deve gibi çarpmaya başladı. Böyle geri-singeri gitmiş olamazdı. Gözleri kendisini destekleyebilecek bir şeyler arandı. Yeni bir şey. İki yıl önceki anılarına ait olmayan bir şey.

Zehra yanındaki yatağı uzanmış, gözlerini dört açmış, hiçbir şey demeden ona bakıyordu. Ayakucunda dikilen Raşit kendisine gülümsüyordu.

Raşit mi?

Onun hatırasında, bu koğuşta ilk uyandığında küçük

kıza eşlik eden Leyla'ydı. Öyleyse rüya görmemişti. O akıl almaz gün, rahipler, uçuş, efsanevi yolculuğu, Şilhalar, hatta unutmayı tercih edeceği ama hâlâ elinin ağırlığını sağ memesinde hissettiği Aksim bile. Bir de Léo da. Bilhassa Léo.

"Tatlı kızım!" diye seslendi Tebligat gözlerinde biriken yaşlar beyaz yanaklarına süzülmeden önce. "Seni gördüğüm için öyle mutluyum ki. Bir bilsen..."

Kader onları yeniden birleştirmişti. Anne ve kızı.

"Gören de yine apadisit krizin tutmuş sanır!" diye espri yaptı Zehra, Tebligat'ın pijamasının altından seçilen pansumanını işaret ederek.

Genç Fransız hıçkırdı. Ağlamayla karışık bir tebesüm.

"Senin için gerekirse dünyanın tüm apandisit ağrılarını çekeceğimi söylemiştim..."

"Bulut gitti, anne," dedi tekrar ciddileşen kız.

"Öyle mi hissediyorsun?"

"Aynen, hiç hissetmiyorum artık. Sanki ağzıma bastırdıkları yastığı kaldırmışlar gibi."

Tebligat elini Zehra'nınkine doğru uzattı. Onun küçük kızı. Onu ilk kez maskesiz, sakın, yatışmış, oksijen tüpsüz görüyordu. Normal nefes alıp veriyordu. Kısık bir iç çekiş sesi. Görkemli. Çorapları da yoktu ve ayağı yorgandan taşıyordu. Fransız buna hiç dikkat etmemişti. Kızın ayak parmaklarını bir kez daha saydı. Bu onda bir takıntıydı. Bal gibi de altı parmağı vardı. Sol ayağında altı parmak.

"Bak sen, altı parmağın olduğunu hiç fark etmemiştim."

Kız ona sıkıntıyla baktı ve yorganın ucuyla ayağını örttü.

"..."

"Yok, daha neler," dedi Raşit, "ben de hiç dikkat etmemişim! Bu inanılmaz!"

Herkes yorganın altına baktı. Zehra bunu çevresinden gizlemek için ömrü boyunca çırpınmıştı ve işte şimdi, itiraf edilemez sırrı alenen ifşa oluyordu. Nefret ediyordu ayağından bu yüzden. Bir anormallikti bu, bir sakatlıktı. Onu diğerlerinden daha da ayıran bir şey. Hem ayrıca, normal olsun ya da olmasın ayaklarını göstermek, vücudunun en çirkin tarafını başkalarına göstermekti. Belki de, samimiyeti biraz fazla ileri götürmektir bu.

"İki ayağın da böyle mi?"

"Sadece sol ayağımda," diye yanıtladı kız.

"Bu manyakça bir şey. Benim de sağ ayağımda var!" diye haykırdı Tebligat sağ ayağını yorgandan sıyrarak.

"Yok daha neler!" diye sesini yükseltti Raşit gözlerine inanamayarak. "Sen de mi!"

Az önce aralarına katılmış olan Leyla her zamanki alışkanlığıyla büyük, beyaz dişlerini gömleğinin yeniyle örtterek bir kahkaha patlattı. Bunun üzerine, sonuçta o kadar da farklı olmamakla teselli bulan küçük kız da güldü. Tebligat'ın sağ ayağı, Zehra'nın sol ayağı. Birbirlerini tamamlıyorlardı.

"Ayağımdaki altıncı parmağın açıklamasını şimdi buldum," diye atıldı Fransız. "İkimiz de aynı lülecinin çamurundan yoğrulmuşuz! Buna rağmen hâlâ annen olmadığımı söyleyinler de görelim!"

Herkes güldü ve hastaları ve koğuştaki bir mutluluk dalgası kapladı.

"Altı parmağı olan iki kişinin karşılaşma olasılıklarını hesaplamak ilginç olurdu!" diye düşündü Raşit yüksek sesle.

Tebligat kendisini çölden buraya kadar takip eden şu lanet sarmısak kokusunun uçup gitmiş olduğunu fark

etti. Bu konuyu daha fazla sorgulamadan, mutlulukla iç geçirdi.

“Sözümü tuttum, gördün mü,” dedi Zehra’ya. “Ay doğmak üzere olmalı.”

“Anne, ay doğalı çok oldu,” diye karşılık verdi çiçeği burnunda astronot pencereyi göstererek.

Dışarıya gecenin karanlığı çökmüştü.

Tebliğat’ın bedeninden bir ürperti geçti. Bu sözü duymak ne hoştu! Anne.

“İlk önce, beni unuttuğunu düşündüm, biliyor musun. Seni bekledim. Tüm gün. Benim için önemli bir gündü.”

“Biliyorum, canım. Benim için de. Bunun özrü yok. Sana söz verdiğim gibi bu sabah burada olmalıydım. Çok daha önce burada olmalıydım. Çok, çok daha önce. Ama biliyorsun ya, uzaktan kumandalı anneler bazen tutukluk yapabiliyor...”

“Sana kavuşamayıydım Noel’de seni dileyecektim. Sen uyurken Léo bana her şeyi anlattı.”

Tebliğat’ın gözkapakları titredi.

“Sana neyi anlattı?”

“Her şeyi. Yardım bulabilmek için tüm Paris’i arşınladığını. Afrikalı Çinli üstadı. Acayip rahipleri. Sonra, bulutlar arasındaki masalsı yolculuğunu. Sözünü tutmak için uçuşunu. Yorgunluktan öldüğün halde benim için uçtun. Hiçbir uçak havalanamazken gelip beni bulmak için. O kadar yükselmişsin ki, neredeyse yıldızları toplayabileceğini söyledi bana. Benim fosforlu yıldızlarımı değil (küçük parmağıyla tavanı gösterdi) hayır, gerçek yıldızları. Eskiden Çinlilerin sırf bizim yüksek mutluluğumuz için kâinatı doldurdıklarını sandığım *Made in China* yıldızlar bunlar. Senin gibi bir annem olduğu için öyle gururlanıyorum ki. O bana tüm bunları anlattığında sevildiğimi hissettim. Rüyamda periler sarı Renault’larla

uçuyor! Söylesene, şu muzuk posta arabanla bir tur attıracaksın, değil mi?"

"*Bozuk* demek istedin herhalde."

"Hayır, MU-ZUK," diye tekrarladı Zehra, "çünkü muz renginde!"

Tebliğat gülümsedi. Sanki birisi kumandaya basıp kanalı değiştirmiş, duygusal bir film den komediye geçmiş gibi bir ışık huzmesi, Tebliğat'ın yüzüne kelebek misali konu vermişti.

Bir hemşire kendisine yaklaştı.

"Tebliğat, doktorlar çıldırmış gibiler. Olup biteni açıklayamıyorlar. Ama işe yaradı. Bunun ne olduğunu ve nereden geldiğini bilmek istiyorlar."

Faslı kadın kendisine, cerrahın, Fransız'ın cildindeki cam kalıntılarından derlediği ürünün bir damlasını Zehra'ya yutturmasından birkaç saniye sonra kızın boğazının dibinde bir bulut parçasının gözüktüğünü anlattı. Tıpkı yalnız bir solucan gibi, usulca gırtlığına kadar yükselerek yüzeye çıkmıştı. Ve sıradan bir cımbızla çekip almaktan başka bir şey yapmaları gerekmemişti. Ne aspiratör ne kelebek filesi ne de kamışlı olta. Bir çocuk göğsünden Eyfel Kulesi kadar kocaman bir bulutu, üç yüz yirmi dört metrelik bir bulutu çıkartmak için, sadece basit bir cımbız. Tüm bunlar aklın sınırlarını aşıyordu. Bulutlar arasında uçmak. Ve şimdi de antidot. Tebliğat kendisine soru sormayı bırakalı çok olmuştu.

"Bu güçlü bir 'bulut kırıcı,'" diye yanıtladı sadece genç kadın postacı. "Bir arkadaşım verdi bana. Artık peynir tekstili işiyle uğraşan güçlü bir adam."

"'Bulut kırıcı' mı? Peynir tekstili mi?"

"'Bulut kırıcı' da mikrop kırıcı gibi bir şey, o da bulutları öldürmek için. Peynir tekstili de adı üzerinde, keçi peynirinden giysiler, demek."

“Tabii ki,” diye ekledi Raşit bu sanki besbelliymiş gibi, “keçi peynirinden giysiler...”

Masör, Tebligat’ın delirdiğini düşündü. Gerçi, kendisini tanıdığından beri bunu kaçınıcı düşünmesiydi.

“Kırmaya gelince, sadece bulutları kırmıyor şu senin numara. Tüm blok nasıl leş gibi sarmısak kokuyordu, tahmin edemezsin! Senin ‘bulut kırıcı’ gerçekten de müthiş bir sarmısak konsantresi.”

“Demek ki oydu,” diye mırıldandı genç kadın postacı, daldığı düşüncelerin arasından.

Onu hastaneye kadar takip eden koku, cildinin üzerinde kırılan şişeciğin içindeki amber renkli, değerli sıvıdan başka bir şey değildi. Onun için zehir olan, kızına şifa veren bir antidot olmuştu.

“Zavallı Léo!” diye ünledi bir anda Tebligat.

“Ne oldu, yoksa keçi peyniri mi hatırlattı onu sana?” diye espri yaptı Raşit, “onun açısından pek hoş bir durum sayılmaz bu.”

Beşi de kahkahayı patlattı.

“Dur biraz. Yoksa hâlâ aşağıdaki yayları gevşemiş koltukta beni mi bekliyor? Saat kaç?”

“Dokuz,” diye yanıtladı Raşit, “ama endişelenme. Gayet iyi ilgilendiler kendisiyle. Akşam yemeğini yedi ve şu sırada erkekler katında üst düzey bir hava kontrolörlüğü kursu vermekte. Büyüleyici bir meslek bu. Gerçekten de, gökyüzünün orkestra şefisin. Aslında, bir hava kontrolörünün tek bir işgününde bir doktorun bütün kariyeri boyunca olduğundan daha çok candan sorumlu olduğunu biliyor muydun? Sersemletici.”

Tebligat artık sadece iki insanın canından sorumlu olursa sevineceğini düşündü. Kendisinininkinden ve Zehra’ninkinden. Raşit’ten Léo’ya, onu aşağıda, resepsiyondaki karma bölgede beklediğini söylemesini istedi. Sonra da hemşirelerden ve kızından izin.

Yakışıklı hava kontrolörünü gördüğünde, onu oracıkta hemen kollarına alması, öpmesi arzusuyla içi içini yedi ama bulundukları mekân böylesi sevgi gösterilerini kaldırmazdı. O da gülümsedi. Yüreğini kızı işgal ediyordu ama orada bir adama da yer vardı. Büyük bir adama. Yürek, hep yanımızda olsunlar ve hayat bizi nereye sürüklerse onları da yanımızda taşıyalım diye tüm sevdiklerimizi içine kapattığımız büyük bir dolaptı. Kiralık katil Léon'un yeşil bitkisi gibi biraz ya da anahtarlıktan büyük olmayan şu Tibet rahipleri gibi. Evet, ona inanmış ve bu rüyanın gerçekleşmesine imkân tanımış olan bu müstesna erkeğe yer vardı. Bir kahraman. Ona hayat yoldaşı, Zehra'ya baba.

Sonra da iki âşık daha fazla dayanamayarak, sanki dünyada yalnızlarmış gibi, orada, çölle yıldızların arasındaki o sefil hastanede birbirlerine sarıldılar.

“Hoşunuza gitti mi?” diye sordu berber, beni daldığım hayallerden çekip alarak.

“Keşke sizin bana anlattığınız gibi yaşanmış olsaydı... Bunun gerçek olması için dünyadaki her şeyi verirdim.”

“Asıl önemlisi neye inandığınızdır. Gerçek olsun, olmasın. İnanç bazen gerçekten daha güçlüdür. Hem ayrıca, hayatı da olduğu gibi kabullenmek gerekir. Güzellikleri ve en büyük kusuruyla.”

“En büyük kusuru mu?”

“Ölüm. Zira ölüm hayata dahildir. Unutmaya meyilliyizdir onu. Madem halen buradayız, hayal etmeyi az daha sürdürelim öyleyse,” dedi berber bir damla yaş yanağımdan süzülürken. “Hayal edin. Birkaç gün geçmiş. Paris’in 18. Bölge belediyesinin tören salonunda buluşuyoruz. Oradasınız. Kardeşim Paul de orada. Zehra ilk sırada, bu vesileyle Paris’e gelmiş olan Leyla’yla Raşit’in arasında oturmuş. Tebligat ayakta, sizin yanınızda ışıklar saçıyor. Gülümseyişi mekânı aydınlatıyor. Belediye başkanı üç renkli boyunbağını düzeltiyor ve boğazını temizliyor. Şefkatli, babacan bakışları ve Gérard Depardieu’yü andıran bir havası var.

“Léo Albert Frédéric Oscar Zımbırtı...” diye başlıyor.

“... Zamazingo olacak, sayın Başkan,” diye sözünü kesiyorsunuz.

“Ah, evet, pardon. Léo Albert Frédéric Oscar Zamazingo, Tebligat Eva Rose Antoinette Noktagil’i bundan böyle karılığa kabul ediyor musunuz?”

“Evet, ediyorum.”

“Tebligat Eva Rose Antoinette Noktagil, Léo Albert Frédéric Oscar Şey...”

“Zamazingo, sayın Başkan,” diye söze giriyor bu kez Tebligat.

“Gerçekten yapamayacağım. Cidden aklım karıştı. Tebligat, Eva Rose Antoinette Noktagil, Léo Albert Frédéric Oscar Zamazingo’yu bundan böyle kocalığa kabul ediyor musunuz? Ve bu suretle, şu korkunç ismini de birlikte alıyor musunuz?”

“Evet, kabul ediyorum,” dedi Tebligat belediye başkanının esprisine gülümseyerek.

“Kanunun bana verdiği yetkiyle, sizleri karıkoca ilan ediyorum.”

Teşekkürler

Tavsiyeleri fosforlu plastikten yıldızlar kadar aydınlatıcı olan ekstra ekstra uzaylı kız Adeline'e teşekkür ederim. Doğru kapıyı çalmamı sağlayan Angélique'e teşekkür ederim. Dominique'e de kapıyı açtığı için teşekkür ederim; o olmasaydı Hint fakirim ve yazarlık hayallerim sonsuza dek IKEA dolabımın dibine tıklılı kalacaktı.